Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGA MOND

de Michel Brice

FIICELE MONSENIORULUI

Tinérama

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Fiicele Monseniorului

V.1.0

ISBN:
973-597-308-1

Malko Productions – Paris,
Les filles de Monseigneur
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2005
Publicaţie editată de
S.C. **„Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL**
Tipărit la C.N.I. „Coresi" S.A.

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Fetele Monseniorului

În româneşte de Marian Tiu

Tinerama
2005

Capitolul I

Răscolit de aerul condiţionat pornit la maximum, parfumul lui Jenny invada puţin câte puţin interiorul maşinii Mini Morris neagră cu scaune tapiţate cu catifea gri. Aroma sălbatică, puternică şi proaspătă în acelaşi timp, se potrivea exact proprietarei, ca şi numele: „Am îndrăznit”. Cu părul ei lung şi blond care îi cădea pe umeri, Jenny avea o figură de vânătoare cu ochii machiaţi puternic. Buzele, pline de ruj, erau strânse una de cealaltă ca şi cum le-ar fi muşcat.

Se întoarse spre locul din dreapta şi deschise geanta de piele albă din care scoase pudriera cu oglindă. Jenny întinse mâna plinuţă, foarte albă, cu unghii lăcuite în negru. Ridică geanta şi, răsucindu-se, o puse pe bancheta din spate. În mişcare, blana de vizon crem deschis se depărtă, scoţând bustul în lumina slabă a becului de pe aleea vecină. Jenny avea sânii liberi. Duri, foarte albi, cu sfârcuri mari, umflate, fardate cu acelaşi negru ca lacul unghiilor. Mai jos, talia îi era prinsă într-un şort din material de jeans decolorat. Un şort tăiat atât de scurt cu foarfecele, încât urmărea pliurile dintre picioare. Apoi, două porţiuni lungi de piele lăptoasă cu o aluniţă sub coapsa stângă şi, de la jumătatea coapselor, cizmele din piele neagră cu tocuri cui.

Jenny se aplecă şi mai mult iar şuviţele de păr îi veniră în faţă, până pe sâni. Cu buzele în continuare strânse, scotocea prin poşetă cu gesturi agasate, ca şi cum avea o urgenţă din ce în ce mai stringentă. În fine găsi ce căuta printre pachetele de şerveţele, perii, piepteni, farduri şi creioane de machiaj: un tub de sticlă de cincisprezece centimetri lungime, puţin mai gros decât un deget, căruia îi scoase dopul.

Unghiile negre se strânseră în jurul sticlei, care dispăru în pădurea de bucle blonde, de după ceafă, până la pielea fină de la marginea părului.

Ceafa îi schiţă două sau trei tresăriri nervoase, ca şi cum Jenny ar fi avut un acces de sughiţ. Fu foarte rapid. Înălţă capul, oferindu-şi faţa luminii de afară.

Tresări, ascunzând sticluţa cu un gest nervos sub mantou. Afară, silueta unui bărbat se interpuse între ea şi becul de pe alee.

— Ah, nu! scrâşni ea cu o voce înfundată, uimitor de tânără.

Cu mâna liberă deschise geamul.

— Ce mai vrei? zise ea cu o privire dură.

Silueta înaltă, foarte slabă, într-un pardesiu bej deschis strâns pe talie, se aplecă spre deschizătură.

— Scuză-mă, zise bărbatul, am greşit direcţia. Maşina mea este în cealaltă parte.

Vocea era şi ea foarte tânără, gravă şi profundă.

Jenny îşi lipi sticluţa de piept.

— Şi? se răsti ea, este un motiv să mă urmăreşti?

Ea privea furioasă figura ascuţită cu păr scurt ai cărei ochi străluceau.

— Nu, bineînţeles, ezită bărbatul, dar tu mi-ai atras atenţia.

Se îndreptă.

— Mă întrebam ce făceai, zise el aproape timid.

Ea râse.

— Ce te preocupă, nu este inclus în preţ.

Ea prinse din nou mânerul cromat şi ridică puţin geamul.

— Hai, ciao, făcu ea. Pe curând, ştii unde să mă găseşti.

Rămas singur afară, bărbatul îşi băgă mâinile în buzunare, căutându-şi ţigările şi chibriturile. O flacără galbenă apăru între palmele lui. Respiră un fum lung şi se dădu înapoi.

— Ciao, murmură el încet. Asta este, pe curând.

Porni cu pas lent. Dezorientat, ceva îi spunea că dacă insista, ar fi aflat. Sau cel puţin ar fi verificat dacă ceea ce bănuia era adevărat. Dar nu. Prea era aiuritor. Grăbi pasul, ridicându-şi gulerul pardesiului. Avea douăzeci de ani, nu era încă destul de experimentat cu astfel de fete. Dar decizia era luată, a doua zi, va reveni, şi poate atunci, va afla adevărul...

*

* *

În maşina Mini, căldura mergea la maximum, acoperind sunetul casetei. Jenny închise sticluţa, apăsând cu palma pentru a fi sigură că dopul de plută este strâns. Apoi luă un şerveţel, înfăşură în el sticluţa şi o puse în fundul genţii. Treizeci de secunde mai târziu, se machia din nou, la lumina plafonierei. Atentă, având grijă să-şi rujeze bine buzele frecându-le una de cealaltă metodic.

Muzica de pe casetă, ultima melodie disco la modă, se auzea din difuzoarele montate în portiere. Jenny, considerând că s-a încălzit suficient, opri climatizarea. Puse contactul, apăsă pe levierul schimbătorului de viteză automat şi porni uşor. Maşina Mini Morris porni spre poarta Maillot. Aproape pustie. La ora 23, nu trecea multă lume prin pădurea Boulogne, în afară de câteva maşini în căutare de aventuri sau de prostituate. Înainte de a ajunge la periferie, Jenny văzu trei sau patru, în picioare pe sub copaci, cu paltoanele descheiate lăsând să se vadă ţinutele aproape la limita indecenţei totale, ochii fardaţi puternic, privirea foarte atentă, la pândă.

Ridică din umeri.

— Salut, colegele mele, şi mult noroc! murmură ea printre buzele rujate violent.

*

* *

O explozie de scârţâituri se declanşă în spatele porţii de placaj imediat ce Jenny ieşi din ascensor. Zâmbi căutând cheia. Loulou o recunoscuse. Fără ezitare, având în vedere că pe etaj erau doar trei apartamente. Imediat ce uşa se deschise, la picioarele ei apăru ghemul agitat, un caniş pitic. O jucărie. Abia dacă avea treizeci de centimetri lungime şi patru kilograme, în zilele lui bune.

Se aplecă şi luă căţeluşul în braţe lipindu-l de gâtul ei.

— Loulou al meu, murmură ea acoperindu-l cu sărutări, te-am făcut să aştepţi, iartă-mă, dar ştii, serviciul este serviciu.

Loulou începu să o. lingă sub bărbie, cuprins de plăcere. Lăbuţele lui roz se mişcau frenetic încercând să se ridice mai mult.

— Haide, făcu Jenny, mă zgârii.

Ea îi cuprinse lăbuţele cu o singură mână şi, cu cealaltă, îl învălui aproape în întregime. In acelaşi timp, împinse uşa în urma ei cu piciorul, înaintă pe mocheta groasă – şi ajunse imediat în living. Apartamentul era minuscul. Mai puţin de şaizeci de metri pătraţi. Un living-dormitor, unde se afla un pat mare, în faţa unei canapele de piele bej încadrat de două fotolii, ocupau trei sferturi din suprafaţă. Restul, un vestibul, o baie placată în roz şi o bucătărioară. Pereţii erau acoperiţi cu un ciudat material bej, negru şi alb, imitând antilopa. Foarte îndrăzneţ. Mai ales tablourile, unul foarte mare şi două mici, executate de un pictor suprarealist, care o reprezentau pe Jenny, goală, în poziţii fără nici un echivoc. Cel mai „convenabil” o arăta în patru labe, din spate. În cel mai mare dintre tablouri, era întinsă pe nisipul unei plaje exotice. Cu picioarele depărtate. Mângâindu-se.

Canişul pitic se cuibări în dublura mătăsoasă a mantoului ei, după ce Jenny îl dădu jos. Abia instalat, scoase un oftat iar ochii galbeni, bulbucaţi, începură să privească la stăpâna sa, încadraţi de genele fardate şi curbate. O mică cochetărie datorată plăcerii lui Jenny.

Aceasta deschise mai întâi uşa dublă care dădea spre bucătărie, începu să caute prin frigider şi scoase un pachet plastifiat pe care îl băgă, pentru încălzire, în cuptor. Scoici Saint-Jacques, era mâncarea pe care şi-o făcea frecvent, în amintirea originilor ei bretone. Adevăratul ei nume: Yvonne. Oraşul natal: Morlaix. După ce porni hota, Jenny se întoarse în living.

*

* *

Ochii mari ai canişului pitic urmăreau toate mişcările stăpânei sale cu atenţie. Jenny, cu bustul gol deasupra şortului ultra-scurt, începu prin a-şi aşeza geanta pe o masă joasă, lângă fereastra cu obloanele trase. Apoi aşeză o tavă pe pat. O farfurie, trei pişcoturi, o jumătate de sticlă de Evian, un iaurt slab şi un coş cu fructe. Dar se duse să verifice, în frigider, dacă sticla de vin alb – Gros Plant – necesar să acompanieze scoicile Saint-Jacques, era la rece.

Acum, Jenny se făcea lejeră. Cizmele, mai întâi, şi le scoase cu dificultate, atât de bine se mulau pe piele. Le aşeză în dulap, lângă ciorapi, de unde scoase nişte papuci din material gros. Apoi se debarasă de şortul din jeansi. Desfăcu fermoarul, şi şortul îi căzu pe fund, apoi pe coapse. Ridicând câte un picior pe rând, Jenny îşi scoase şortul, care dispăru într-un sertar. Dedesubt, purta un string din dantelă galbenă, complet transparent, atât de strâmt încât buclele părului pubian ieşeau pe margini. Se duse spre aparatura audio, căută printre discuri şi alese o muzică arabă. Oum Kalthoum. Imediat, o melodie lentă se înălţă în cameră, canişul scoase un oftat de mulţumire şi privi cu atenţie: Jenny se îndreptă spre şemineul de fier forjat de pe peretele opus ferestrei. Vărsă câţiva cărbuni de lemn, după care se duse în baie revenind cu un flacon de apă de toaletă, acelaşi „Am îndrăznit”. Stropi cărbunele de lemn cu generozitate şi se întoarse să pună la loc flaconul.

Între braţele ei, sânii i se mişcau, cu sfârcurile întărite. Coastele i se desenau în lumina lămpilor cu abajur gros. Aproape goală, era un amestec ciudat de slăbiciune şi rotunjimi feminine. La spate, chilotul nu era decât un fir de material ce separa fesele albe, musculoase. Era de o sută de ori mai atrăgătoare în chilotul din dantelă galbenă decât în imaginile expuse pe perete, la limita pornografiei. Dar singurul martor, în apartamentul încălzit, nu era decât Loulou, canişul „jucărie”.

*

* *

Prostituata cu buclele legănându-i-se pe umeri la fiecare pas se duse să verifice cum se coc scoicile. Apoi se întoarse în paşi de dans cu papucii pe mocheta groasă. Oum Kalthoum se dezlănţuia cu toată puterea corzilor vocale. Jenny se apropie de şemineu, cu o brichetă în mână. Puse bricheta jos şi îşi scoase slipul. Avea un păr pubian uimitor în comparaţie cu fragilitatea trupului ei de adolescentă. O masă densă şi întunecată de bucle negre, în faţa pubisului. Niciodată aranjate, nici tunse, nici epilate. Unul din principalele ei argumente profesionale şi care avea efect mereu, când era pusă să se dezbrace.

Jenny se aplecă spre şemineu şi puse slipul strâns ghem peste cărbuni. Apoi luă bricheta, o aprinse şi îndreptă flacăra verzuie spre cărbuni. Se dădu înapoi şi, luând canişul în braţe, îl lipi între sâni în timp ce se aşeza direct pe mochetă în faţa şemineului.

Cât slipul arse, rămase nemişcată, cu degetele crispate pe ceafa câinelui. Flăcările îi luminară faţa încă palidă de oboseală, între şuviţele blonde. Focul arse îndelung, alimentat de parfum. Mirosul acestuia şi cel al cărbunilor, amestecate, invadau camera, îmbibându-se în tapiserie, infiltrându-se peste tot. Canişul mârâia, cu ochii pe jumătate închişi, ca în fiecare seară în timpul ceremoniei rituale.

Jenny, în fiecare zi, se purifica prin acest „rug”, de ceea ce trebuise să suporte pentru a trăi. Şi pentru a plăti taxa de protecţie. Vremea peştilor dispărea încet-încet. Dar trebuia să plătească organizaţiilor teritoriale, mereu prezente, mai ales în Triunghiul de Aur.

Jenny se ridică, odată arderea terminată, când se auzi soneria de la uşă.

— Deja, murmură ea întorcându-se spre pendula din perete.

Se îndreptă oftând spre intrare şi deschise.

*

* *

Cel care venise avea în jur de şaizeci de ani, sprâncene stufoase, ceafă puternică şi o faţă marcată de vărsat. Ochii lui mici cafenii scotociră încăperea, indiferenţi la nuditatea lui Jenny. Ea, departe de a se supăra, închise uşa şi puse siguranţa. Se sprijini cu spatele de uşă, cu picioarele depărtate, abdomenul împins în faţă. Pe pat, canişul se ridicase din paltonul de blană. Mârâia. Cu acel curaj disperat al fiinţelor care ştiu că, fără efort puteau fi nimicite imediat. Iar cel care sosise avea cu ce să impresioneze. Muşchi enormi, bust de scufundător, şolduri groase. Mâinile scurte şi groase, cu un inel la mâna stângă. Haine prost croite, dar din material bun. Bărbatul părea a fi un bogătaş sexagenar care făcea bani fără a mai avea timp să se ocupe şi de eleganţă. Şi, de altfel, la ce bun? Era urât şi puternic, mirosind a vin şi alte alcooluri de la o cină copioasă. Fruntea scurtă şi bombată, pometii proeminenţi sub ochii mici de dihor supermusculos, zâmbea. Jenny întoarse capul. Bărbatul reperase geanta.

— La fix, zise el aşezându-se pe pat. Văd că eşti gata.

Prinse canişul de ceafă şi îl ridică. „Jucăria” se zbătu frenetic. Degeaba, strâns cu o singură mână, alese să tremure, cea mai bună soluţie în cazul lui.

— Bună seara, Generale, murmură Jenny.

Generalul se întoarse spre ea, părând să remarce ţinuta ei pentru prima dată.

— Ah, da, făcu el cu o voce răguşită. Bună seara.

Buzele lui subţiri cu colţurile în jos schiţară o tentativă de surâs.

— Devii tot mai frumoasă, recunoscu el. Apropie-te puţin.

Ea se supuse. Veni spre el, cu abdomenul împins înainte, scoţând în evidenţă părul pubian abundent.

Generalul aprinse o ţigară. Apoi băgă mâna dreaptă în buzunarul interior al vestonului. Un plic alb cu marginile în dungi roşu cu albastru apăru. Un plic par-avion.

— Uite, făcu el întinzându-i plicul, totul este aici, dar verifică.

Jenny ridică din umeri.

— Verifică, insistă el.

Ea desfăcu plicul şi scoase două bancnote de cinci sute de franci.

— O mie, zise ea indiferentă, ştiam.

El întinse braţul cu un gest nervos şi o prinse de gleznă.

— Jos, făcu el cu un rictus.

Jenny scutură din picior.

— Pot să mă mişc? făcu ea.

El ridică din umeri.

— Evident, făcu el, cu o brutalitate neaşteptată în voce. În patru labe pe pat!

Ea se cambră.

— În patru labe, cum spuneţi, scrâşni ea, costă mai mult.

El tresări.

— Cât? Întrebă el cu furie.

Jenny se zbătu, trecând cu părul pubian prin faţa ţigării.

— O mie, zise ea.

Porcul bătrân rânji.

— Hei, mă iei de fraier?

Ea râse:

— O mie sau la revedere. M-am săturat de aerele astea.

Generalul ridică privirea, brusc foarte palidă.

— Jenny... începu el cu o voce calmă, eşti dură cu mine.

Ea întinse piciorul drept în faţă, punând tocul pe burta lui. Şi apăsă foarte tare. Bătrânul se lăsă împins pe spate, cu braţele întinse.

— Reao, murmură el zbătându-se pe pat.

Ea bufni în râs.

— Încă o mie, repetă ea.

El se scotoci, scoţând suma, tot în bancnote de cinci sute de franci.

— Uite, îi oferi el cu o privire rugătoare. Ea luă banii.

— Hai, făcu ea, gata cu numărul clasic, trecem la treabă.

El se ridică, aşezându-se într-unui din cele două fotolii. Totul era aranjat. Jenny deschise geanta, scoţând sticluţa şi se întinse peste pat, lângă canişul care moţăia acum. Atentă, goli lichidul albicios şi îl întinse pe tot corpul. În special deasupra sânilor şi sub braţe. Apoi lăsă sticluţa pe noptieră şi se dădu în spate.

— Lepădătură, lepădătură! gemu sexagenarul cu o voce prefăcută.

Se duse spre pat, cu genunchii în mochetă şi se năpusti asupra trupului fetei, cu limba scoasă.

*

* *

Cu limba scoasă, lingea avid şi ultima picătură de lichid ce curgea pe carnea albă. Generalul se delecta pe îndelete. Lingea metodic, savurând, ridicându-se şi revenind. Din ce în ce mai roşu. Jenny, nemişcată, ca moartă, se lăsa linsă. Doar mâna dreaptă o mişca, mângâind canişul.

Şedinţa dură aproape douăzeci de minute. De mult timp discul

ajunsese la capăt. Un miros puternic învăluia camera. Amestecul de transpiraţie al sexagenarului cu parfumul prostituatei. Când bătrânul se ridică, nu mai avea culoare în obraji. Se clătină puţin pe mochetă, cu ochii împăienjeniţi, încercând să-şi aranjeze cu degetele groase părul de pe cap.

— Mulţumesc, bâigui el, eşti minunată. Printre pleoapele pe jumătate închise, Jenny privea faţa dură cu maxilarul tremurând. Ochii erau brusc încercănaţi, buzele umede de ceea ce limba nu reuşise să lingă...

Întoarse capul, luă câinele şi, punându-l pe abdomenul ei, se încolăci în jurul lui. Gâfâia, cuprinsă de un dezgust subit. Generalul îşi dădu seama.

— Bună seara, făcu el cu aceeaşi voce sufocată.

Uşa abia făcu un zgomot când o închise. Jenny auzi apoi liftul care cobora. Se ridică, străbătută de fiori, şi puse canişul pe pat cu gesturi materne.

— O baie, şopti ea, ce poate fi mai minunat... Robinetele desfăcute cu o mână nervoasă începură să arunce jeturi de apă în cada cu sare de baie pe care o pusese Jenny.

*

* *

Soneria de la uşă o blocă brusc pe Jenny în pragul bucătăriei. Întoarse încet capul spre uşă.

— Ce mai e? murmură ea.

Cu părul prins cu grijă, îmbrăcată cu un capot din mătase neagră, în picioarele goale, ţinea o ţigară între buze. Loulou, „jucăria” ei, dormea deja. Jenny se duse spre uşă şi se aplecă spre vizor.

Se ridică imediat, cu un zâmbet vag pe buze şi descuie.

— Dumneavoastră! făcu ea cu un ton de reproş dându-se la o parte. Nu este ora potrivită pentru a vizita o femeie.

Brusc îşi reluase toată feminitatea. Cambrată, cu buzele întredeschise, cum le place bărbaţilor, şi totuşi, cel care intra, chiar dacă părea un obişnuit al casei, era foarte diferit de alţi vizitatori care, de câteva luni, treceau pragul lui Jenny, prostituata bretonă. Palid, cu părul rar grizonat, ultimul „client” al nopţii lui Jenny era îmbrăcat cu un pantalon de flanel gri, cu un veston alb. Nu semăna cu sexagenarul lubric şi complicat de mai devreme. Avea ochii cenuşii şi blânzi, o alură discretă, şi de o fragilitate uimitoare.

Parcurse livingul cu privirea.

— Oh, făcu el, vă deranjez de la masă.

Privea tava pe care generalul, mai devreme, o ignorase complet. Jenny zâmbi încheindu-se mai bine la capot.

— Ei da, făcu ea cu o amabilitate prefăcută, tocmai cinam.

Vizitatorul ezită. Maşinal, duse mâna la buzunarul drept al

vestonului. Pentru a scoate ceva ce semăna cu o carte de buzunar. Dar neagră.

— În acest caz, făcu el cu o urbanitate care contrasta cu pornografia tablourilor şi atmosfera încă impregnată de dezmăţ, cred că o să vă las liniştită.

Jenny îi luă mâna:

— Haide, făcu ea printre buzele cărnoase, este târziu, vă este foame.

Ea ridică din umeri şi clipi.

— Nu o să refuzaţi să cinaţi cu mine…

Acesta se dădu înapoi.

— Vă rog, murmură el.

Ea râse.

— Fără mofturi, făcu ea, am de ajuns pentru amândoi.

Ea se întoarse spre bucătărie.

— Dumnezeule! zise ea, am uitat.

Bărbatul surâse.

— Hei, murmură el, miroase a ars.

Jenny se precipită, spre uşa dublă. Un nor de fum venea deja spre living.

— Nu se poate! gemu ea, furioasă. Parcă nici nu am realizat, cuptorul…

Vizitatorul ei o trase înapoi de braţ.

— Jenny, zise el uşor, fă-mi plăcerea, mă ocup eu.

Arătă cu mâna spre micul bar din salon, de la capul patului.

— Puneţi-mi un whisky, este slăbiciunea mea, ştiţi. În acest timp, repar pagubele, am adorat mereu bucătăria.

Dispăru în spatele uşilor batante.

În mai puţin de un minut, uşile se deschiseră, împinse violent de corpul care îşi pierdea echilibrul. Bărbatul făcu trei sau patru paşi în living, cu faţa congestionată. Cu mâinile la gulerul alb. Jenny se precipită şi îl prinse, sprijinindu-l la pieptul ei. Două mâini, foarte albe, se agăţară de materialul capotului, pe care îl desfăcu, lăsând să apară sânii, cu sfârcurile lor roz.

Jenny avu un gest brusc de pudoare, uimitor din partea unei prostituate. Dar bărbatul care gâfâia acum ţinându-se de piept nu era un vizitator obişnuit.

— Ce se întâmplă? urlă ea terorizată.

El ridică spre ea nişte ochi bulbucaţi şi o faţă albă ca varul.

— Este… făcu el cu o voce slabă, fără să mai poată termina ce avea de spus.

Sughiţă.

— Este… sfârşitul… bâigui el.

Se clătină.

— Nu! urlă ea.

Degetele diafane ale vizitatorului alunecară pe pieptul ei în timp ce cădea în genunchi. Capotul se desfăcu, mâinile parcurseră abdomenul, apoi smocul de păr şi coapsele, apoi bărbatul se prăvăli la pământ, cu nasul la picioarele prostituatei. Jenny se aplecă, înspăimântată. Ultimele cuvinte pe care le auzi erau ciudate, într-o limbă veche şi uitată din care ea, cu educaţia unei fete din Bretagne, înţelese că aveau un sens tragic:

— *Lama... Lama... Sabachtani?*

Trupul se prăvăli la picioarele ei, inert. Din buzunarul vestei, căzuse cartea neagră, răspândind pe mochetă teancuri de bancnote de cinci sute de franci.

— Nu! Urlă Jenny dându-se înapoi.

Ea luă canişul şi îl strânse la piept gata să îl sufoce. Venit din tinereţea ei, sensul cuvintelor bâiguite de muribund o înmărmuriseră.

Lama Sabachtani... De ce m-aţi abandonat? Ultimele cuvinte ale lui Hristos agonizând pe crucea de pe Golgota.

Era cartea de rugăciuni a unui preot.

Capitolul II

Boris Corentin ridică încet mâna spre soare, între degete ţinea o ţigară aprinsă.

— Priveşte, zise el, nu este uimitor?

Fata se cambră pe piatra pe care se aşezase, chiar deasupra apelor verzi-albastre. Întoarse spre el faţa triunghiulară încadrată de şuviţele negre şi drepte, tunse â la Jeanne d'Arc.

— Da, făcu ea cu o voce caldă, sunt zile ca aceasta, aici, când este vară în plină iarnă.

El râse.

— Vara, aici, bate vântul.

Ridică iar mâna spre soare.

— Priveşte, insistă el. nici o adiere.

Ţigara aprinsă se consuma, înălţând spre cerul albastru un fir subţire de fum, drept, care se pierdea în aerul iodat.

La acest sfârşit de ianuarie, aerul, în această extremitate mereu intempensivă a Bretaniei, era blând ca pe Coasta de Azur. Oceanul, blând şi uleios, părea că încremenise adormit. Mareea în scădere era la ultimul ei flux. Astăzi oceanul făcea pace. În depărtare, spre Sein, o goeletă lungă cu coca neagră tăia apele, ridicată uşor de curenţi în apropierea unui tanc petrolier al cărui echipaj putea dormita liniştit. Nimic grav nu avea să se întâmple. Boris coborî mâna iar fumul ţigării urmări uşor mişcarea. Jos, voia să arate un banc de macrou care

lucea.

Inspiră aerul atlantic din adâncul plămânilor.

— Au trecut ani de când nu am mai fost aşa de fericit, murmură el cuprins de amintirile copilăriei.

Deasupra lor, pescăruşii ţipau, aruncându-se spre bancul de peşti.

Yannick zise:

— Am putea face o baie de soare.

El râse:

— Ce te reţine?

Ea îl privi cu ochii negri de adevărată bretonă. La fel de negri ca ai lui.

— Şmecherule, zise ea, începe tu.

El aruncă ţigara între pietre şi se dezbrăcă foarte repede. Ea îl imită imediat. Erau goi în mai puţin de un minut. Liniştiţi. Ce puteau risca? În ianuarie, nu erau vizitatori în zona Raz. Din fericire pentru cei care ştiu că este cea mai bună perioadă pentru a fi fericiţi.

Ei se simţiră fericiţi înainte ca mareea să îşi reia refluxul. Dedesubtul lor, iarba grasă şi scurtă era moale şi uscată. Yannick gemea fără reţinere. Boris intrase în ea în felul său. Uşor dar cu forţă. Cu abdomenele lipite, se luptau sub soare. Pescăruşii ţipau şi mai tare deasupra lor. Bancul de peşti, jos, se mărise. Dar ei nu mai ascultau.

— Da, da…, gemu ea muşcându-l de gât.

El o strânse şi mai tare la pieptul lui musculos. Se mişcau în ritmul mării, care lovea stâncile de granit.

— Yannick… murmură el.

Ea îi prinse capul între mâini, ridicându-l.

— Zi… făcu ea.

El închise pe jumătate ochii.

— Eşti bună, reluă el. Bună de mâncat.

Ea îşi băgă faţa sub bărbia lui chicotind.

Când îşi reveniră, un pescăruş îi privea, curios, la doi metri. Enorm, cu ochii agitaţi de mişcarea pleoapelor duble. Yannick dădu din mână spre el:

— Voyeurist, făcu ea veselă. Eşti gelos?

Ea nu avu timp să primească răspunsul. Deja, Boris revenise în ea. La fel de tare şi de febril ca mai înainte. Ea se lăsă în voia senzaţiilor din nou.

Bătrâna îşi şterse mâinile cu şervetul de bumbac gros cu carouri albastre şi albe.

Boris se aplecă spre bucătăreasă.

— Mamă, făcu el, miroase bine, mâncarea ta, eşti sigură că este de ajuns? Am o foame de lup.

Doamna Corentin, mama, scutură din cap..

— Nu sunt sigură, dar nu este singurul fel de mâncare la masă.

Boris şi Yannick se grăbiră să se aşeze. Bătrâna bretonă se duse până la uşa pe care ei uitaseră să o închidă. Deja, vântul se înteţise, acru, mirosind a ploaie.

— Boris, reluă ea, schimbată, nu te supăra pe mine, te a sunat de la Paris, mai devreme.

El se blocă, brusc încruntat.

Bătrâna se întoarse:

— Da, făcu ea trist, ai ghicit cine. Scuză-mă…

El luase deja telefonul.

— Nu, mamă, nu te nelinişti.

Formă numărul pe care îl ştia pe dinafară.

— Alo? făcu el, aici inspectorul Corentin. Daţi-mi la sefu'…

Cu ochii pe fereastră, admira, în depărtare, golful Audierne. Vremea se schimba. Orizontul nu se mai vedea. O furtună întunecată înainta pe marea care devenise gri-verzuie. Bărci de pescari se grăbeau să se întoarcă, luptând cu curentul care îi ridica pe vârful valurilor. De trei zile de când era acolo, să se refacă psihic şi fizic şi să îi revină plăcerea de a trăi… Trei zile, destul de mult, pentru Charlie Badolini, şeful Brigăzii Mondene…

Se cabră: telefonul fâşâia.

— Alo, domnule comisar divizionar, zise el, ce vânt vă aduce?

Când începu să asculte vocea şefului, simţi un şold rotund sprijinindu-se de al său. Yannick, cu privirea la fel de posomorâtă ca cea a mamei lui care trebăluia nervoasă la cuptorul ei, pentru a uita că Parisul, încă o dată, avea să îi ia fiul de lângă ea.

Abia sosit.

Capitolul III

Charlie Badolini puse delicat cupa pe masă. „Kir royal", o şampanie pe care rar şi-o permitea. Dar nu era o zi obişnuită. Mai devreme, trebuise să înfrunte, în biroul său de pe Cheiul Orfevres, nr. 36, furia mută a ultimei persoane, din serviciul său, căreia i-ar fi făcut o măgărie: Boris Corentin, de la Cazuri Speciale, secţia regină a Brigăzii Mondene, singurul inspector pe care îl stima cu adevărat şi pe care chiar îl invidia. Cu un amestec complex de admiraţie şi de afecţiune paternă, Corentin era exact fiul pe care Charlie Badolini şi l-ar fi dorit să-l aibă, căci acum, când mai avea cinci ani până la pensie, nici nu se mai punea problema să aibă un copil. Atunci, făcuse un „transfer" de afecţiune, cum spun psihanaliştii, asupra atletului brunet cu ochi negri care îi dovedea fără încetare că va ajunge în cele mai înalte funcţii din poliţie. Chiar mai sus decât el. Lui îi telefonase, în ajun, pentru a-i întrerupe, abia la început, primul concediu acordat lui Corentin de

aproape un an. Îi fusese greu să îl sune. El, tatăl adoptiv secret, suferise abominabil din cauza sadismului profesional al şefului care era. Dar datoria o cerea. Charlie Badolini nu avea la îndemână nici un alt inspector cu destulă pricepere, imaginaţie şi îndemânare pentru a rezolva cazul care îi picase pe cap. În urmă cu două nopţi, pe la nouă jumătate, episcopul monsenior Loursais, numit în urmă cu câţiva ani de Sanctitatea Sa Papa în postul de Missus Dominicus în Franţa – un fel de diplomat pontifical fără titlu – murise în criză cardiacă în apartamentul unei prostituate notorii. Iar din cartea de rugăciuni, când căzuse, ieşiseră aproape douăzeci de mii de franci în teancuri de cinci sute.

Genul de ştire care, când se aude în telefonul şefului Brigăzii Mondene, face un vacarm de mii de tunete. „Dacă ratezi ancheta, Baba, directorul nu te va rata.” Baba era, după cum o ştia, porecla în sediul din Orfevres iar directorul era bineînţeles directorul Poliţiei Judiciare în persoană.

Căldura pişcătoare a şampaniei îl revigoră pe Charlie Badolini. Mai luă o gură.

— Faimos, nu? plesni el din limbă cu amabilitate.

Boris Corentin trebui să aprobe. Aime Brichot era şi el absorbit de studiul meniului pentru a înţelege ceva. Şeful sărbătorea. Unul din cele mai faimoase restaurante din Paris, aproape de Champs Elysees, în parc. Ochii lui mici de miop se deschiseră şi mai mult în spatele lentilelor groase iar chelia îl mânca. O dilemă gravă îl tortura: era nerăbdător să înceapă cu stridii. O duzină, stridii mari, numărul zero. Doar că nu avea scrise preţurile pe meniul lui. Adevăratele restaurante de prima clasă sunt cele care nu dau meniul cu preţurile decât persoanei care invită.

Charlie Badolini bătu în meniu cu degetul galben de nicotină.

— Uite, făcu el vesel, aş începe cu stridii.

Aime Brichot se scărpină în mustaţă.

— Şi eu, sefu’, zise el cu poftă.

Ochii bulbucaţi ai lui Badolini se fixară asupra lui:

— De care? făcu el crud.

Aime Brichot se simţi încurcat.

— Ei bine, începu el, cred că din cele portugheze, poate…

Corentin începu să râdă.

— Hai, Meme, nu minţi. Adori stridiile mari, cele mai mari. Fii cinstit.

Îl bătu pe mâna uscată şi păroasă cu unghii pilite pe coechipierul său.

— Şeful trebuie să se revanşeze din plin. Deci, poţi să alegi.

Brichot privi pieziş la Badolini. Acesta zâmbea.

— Stridii belon, făcu el foarte repede. Numărul zero. Douăsprezece.

— Şi eu la fel, declară Charlie Badolini cu placiditate.

Se întoarse spre Corentin:

— Şi dumneavoastră la fel, nu-i aşa?

Corentin îşi crispă maxilarele.

— Nu, mulţumesc, sefu', stridiile îmi provoacă indigestie. Ceva mai rapid, dar totuşi.

Păru că ezită.

— Caviar, zise în cele din urmă. Crud.

— Şi după? murmură Charlie Badolini realizând ce însemna caviarul pe nota de plată.

Corentin se uită în meniu.

— Porumbel cu ceapă mică, este potrivit, nu?

Şeful clipi, cu gura schiţând un zâmbet ucigaş.

— În acest caz, făcu el, voi lua un pui rece cu tocană, mi-ar face cel mai bine.

Aime Brichot, care nu înţelesese nimic din aluzii, ridică vesel din mustaţă.

— Şi eu, zise în cele din urmă, aş lua un antricot *a la Nice*.

Charlie Badolini îşi aprinse nervos o Celtique. Corentin îşi străpunse coechipierul cu o privire: se întreceau cu gluma cam mult.

— Eşti sigur? întrebă el.

Brichot îşi aranjă nodul de la cravată.

— Vreau! se răsti el. Sosul este cu măsline fără sâmburi şi cu vin alb. Faimos.

Se întoarse spre Badolini:

— Ar trebui să încercaţi, sefu'. V-ar aduce aminte de zonele natale.

Charlie Badolini trase fumul în plămâni.

— Altădată, Brichot, nu te supăra…

Avea o privire atât de neagră încât Brichot simţi cum transpiră pe nas.

— Cum doriţi, bâigui el, încercând să îşi dea seama cu ce îl supărase pe Charlie Badolini. Răspunsul veni când enunţă comanda: porumbel pentru Corentin, care fusese prins ca un porumbel în capcană de Badolini, pui pentru Badolini, şeful poliţiştilor. Iar el, cu specialitatea lui *a la Nice*, era prea de tot.

— Nu, zise el cu urechile roşii, renunţ, vreau ficat de vacă *a la anglaise*.

Charlie Badolini ridică privirea spre şeful de sală:

— Domnului îi veţi aduce un antricot *a la Nice*. În sânge.

Brichot începu să se înroşească pe nas.

— Dar, gemu el, îmi plac bine pătrunse.

Badolini respinse obiecţia cu dosul mâinii.

— Nu, â la Nice, antricotul se mănâncă în sânge.

Brichot renunţă, învins. Ospătarul sosi cu cartea de vinuri. Charlie Badolini o răsfoi, dând ordine: un pahar de votcă pentru Corentin, câte

un Sancerre pentru Brichot şi pentru el.

— Şi după aceea, zise el, ce ziceţi de un Cotes de Beaune 1973? Va elibera porumbelul, nu?

*
* *

Charlie Badolini îi observă pe rând pe cei doi inspectori. Unul, chel, terminase ultima stridie, celălalt, atletul brunet, îşi termina votca cu o ultimă înghiţitură, după ce termină caviarul beluga.

— Ce mai este nou în această dimineaţă? făcu el fără a fi convingător.

Corentin se rezemă de spătarul scaunului pentru a lăsa ospătarul se debaraseze farfuria goală.

— Nu mare lucru, mărturisi el. Bine, aţi aflat noutatea prin telefonul de la Brigada Criminalistică, procedeu clasic.

Oftă:

— Dumnezeule, de ce directorul nu a lăsat cazul la Brigada Criminalistică? ... În fine, asta-i viaţa.

Corentin încruntă din sprâncene.

— Am văzut primul raport redactat de plutonierul-şef de la poliţie alertat de vecinii prostituatei. Aceasta se pare că îl cunoştea pe episcop, nu era prima dată când îl primea la ea. Dar a dat asigurări că mereu a fost onorabil.

Se apucă să mănânce din porumbelul cu ceapă.

— Ascultaţi, sefu', reluă el, nu sunt complet idiot. Loursais era un episcop monden, care iubea ieşirile şi întâlnirile. Toată lumea o ştie. Atunci ce să mai? Ce făcea la această prostituată? Catehism? Mi-aţi spus: avea cartea de rugăciuni la el. De acord, doar că, în carte, erau exact optsprezece mii şase sute de franci, în hârtii de cinci sute, în afară de ultima sută, care era din două de cincizeci.

Aime Brichot agită furculiţa în vârful căreia era o bucată de antricot. În sânge, aşa cum se comandase.

— Optsprezece mii şase sute de franci, ironiză el, este cam scump, nu?

Corentin gustă din paharul de Cotes de Beaune.

— Nu trebuie să îmi spui, Meme...

Charlie Badolini se chinuia cu aripa puiului, din cauză că aceasta zburase sub farfuria lui Corentin, aruncată de o mişcare neîndemânatică a cuţitului.

— Întrebare de zece puncte, făcu el recuperând aripa de pui. Cine spune că banii aparţineau monseniorului Loursais?

Corentin admise intervenţia cu o scuturare din cap.

— Nimeni, domnule comisar. În afară de declaraţia lui Jenny.

— Jenny? se miră Charlie Badolini.

— Este prenumele prostituatei.

Râse.

— De fapt, ea este bretonă, se numeşte Yvonne. Un lucru este curios, totuşi, reluă Corentin, raportul plutonierului-şef de la comisariatul de cartier zice că Jenny purta un capot sfâşiat. Explicaţia fetei: monseniorul Loursais se agăţase de ea în cădere.

— Cum în cădere? În ce poziţie? După ce... în fine, mă înţelegeţi? zise şeful Brigăzii Mondene.

— Imediat, făcu Corentin. Răspunsul este: Monseniorul Loursais, după spusele lui Jenny, a fost cuprins de o stare de rău ieşind din bucătărie unde se dusese să vadă dacă e gata o cutie de scoici Saint-Jacques.

— Bretone? întrebă Brichot, ilar.

Corentin îl străpunse cu privirea pe coechipierul său:

— Când voi vedea eticheta, îţi voi spune, da?

Brichot se ocupă de antricotul â la Nice.

Corentin se întoarse spre Charlie Badolini.

— Sefu', am uitat, nu am avut timp să citesc ziarele. Vorbesc ceva despre moartea monseniorului Loursais?

Charlie Badolini puse jos paharul.

— Bineînţeles, dar pentru moment, nimic periculos nu a scăpat. Criză cardiacă, este tot ce se vehiculează.

Oftă:

— Cred că adevărul, asupra locului morţii, se va afla în curând. Jurnaliştii nu sunt nici orbi, nici surzi.

Corentin se uită la ceas.

— Am timp să îmi termin masa?

Charlie Badolini zâmbi trist.

— Ştiţi, făcu el, îmi face plăcere să mă revanşez faţă de voi invitându-vă aici. Până la urmă, o oră se recuperează repede.

Îi făcu semn ospătarului să umple din nou paharele.

— Să împărţim sarcinile. Brichot, mergi la Arhiepiscop, iar tu, Corentin, mergi să o găseşti pe fată.

Încălzit de vinurile care se amestecau în stomac, Aime Brichot ciocănea în farfurie cu cuţitul şi furculiţa.

— Mereu tu mergi să cauţi fetele! scrâşni spre Corentin.

Acesta se legănă pe scaun.

— O.K., du-te tu, de data asta.

Aime Brichot preferă să şteargă farfuria într-un mod la care nu recurgea de obicei: direct cu pâine între degete.

Ajunşi la cafea, erau perfect reconciliaţi. De acord că viaţa de poliţist este dură, că dreptul la concediu este loterie şi că se stimau toţi trei. Cu respectul datorat şefului din partea subordonaţilor.

Charlie Badolini fu singurul care tresări când văzu nota de plată. Din fericire, fondurile speciale erau pe mâna lui.

Capitolul IV

Jenny privea cu o curiozitate nedisimulată această perlă rară: un poliţist cu alură de actor de cinema. În genul pe care ea îl prefera cel mai mult. Brunet şi cu ochii negri, nu albaştri. Zâmbi văzându-l pe Boris Corentin căutându-se de insigna de poliţist.

— Vă rog, inspectore, zise ea deschizând imediat uşa. Aţi fost anunţat.

Corentin încruntă din sprâncene intrând.

— Anunţat, de cine?

Jenny închise uşa şi se rezemă de ea.

— Unul din prietenii dumneavoastră, inspectore, continuă ea pe acelaşi ton. Comisarul de la Porte Dauphine.

Corentin tresări.

— Ah, da, făcu el distrat, înţeleg…

Se îndreptă spre canapeaua de piele bej deschis pe care Jenny i-o arăta între două fotolii. Canapeaua scrâşni sub cele şaptezeci şi cinci de kilograme de muşchi. Un alt scrâşnet se auzi, transformat în scheunat. Un caniş pitic gri dormea între două perne, exact acolo unde se aşezase Corentin. Se ridică dintr-o săritură.

— Scuze, făcu el, nu voiam să îi fac rău.

Prostituata se precipitase spre câinele, pe care îl sufoca cu pupături, în genunchi pe mocheta groasă. Fermecător spectacol. Îmbrăcată într-o fustă gri cu pliuri şi o bluză albă încheiată până sus, Jenny purta ciorapi serioşi, deschişi la culoare şi pantofi negri cu tocuri mijlocii. Părul era prins în coc. Corentin se gândi la prietenul său comisarul Tabaccat. Anunţată de el, prostituata avusese timp să se pregătească înainte de sosirea sa. Oricum, erau în locul unde un episcop murise. Fusta şi corsajul de fată de familie bună se impuneau, până la culoare, gri şi alb, de bon ton având în vedere împrejurările. Jenny nu avea să se îmbrace chiar în negru…

— Vă ascult, inspectore, şopti Jenny aşezându-se într-unui din fotolii, cu picioarele încrucişate cu grijă.

Corentin îşi aminti, foarte repede, anumite paragrafe din fişa de evidenţă despre Jenny care nu lăsau nici o îndoială asupra extremei libertăţi morale pe care o adopta în cursul „activităţilor profesionale”. Pentru a nu cita decât un exemplu, Jenny era una din acele „fete de orgi” care „nu refuză nimic şi chiar mai mult”, după formula consacrată.

— Oh, pardon, făcu ea, cu degetul la gură, am uitat să vă ofer ceva de băut.

Trebui să refuze, apoi acceptă, doar pentru a o vedea evoluând în

faţa lui. Chiar şi în fustă cu pliuri şi corsaj de liceană, emana sex-appeal în jurul ei cu forţa de penetrare şi violenţa unei bombe cu bile. Alese un scotch cu apă plată iar ea la fel. Drăguţe pahare groase şi de culoarea ambrei, la fel farfuriile umplute cu gustări aduse din bucătărie.

El ridică paharul.

— Mulţumesc, zise el.

Apoi arătă spre uşa întredeschisă a bucătăriei.

— Acolo? … făcu el.

Ea dădu din cap.

— Da, murmură ea.

Oftă, făcând să tresară sfârcurile sânilor, desigur liberi sub bumbacul corsajului.

— Toate astea, din cauza scoicilor Saint-Jacques…

El făcu ochii mari:

— Explicaţi-mi.

Ea se conformă. Povesti cum pregătise cina.

— Doar pentru dumneavoastră? întrebă el.

— Bineînţeles.

— Deci, nu îl aşteptaţi pe monseniorul Loursais…

Ea se cabră.

— Nu, am mai spus-o şi colegilor dumneavoastră. Voiam să cinez singură, apoi să mă culc, când a sunat.

Boris Corentin întinse mâna spre pachetul de ţigări pe care ea i-l oferea.

— O întrebare simplă, pe care o înţelegeţi foarte bine: cum un ecleziast şi episcop pe deasupra, vă cunoştea adresa? Şi putea veni să sune pe neaşteptate la miezul nopţii?

Jenny bău o gură de scotch iar Boris avu tot timpul să admire rotunjimea musculoasă a buzelor ei pe marginea paharului.

— Nu o să mă credeţi, reluă ea, aşa cum nu m-au crezut nici ceilalţi, înaintea dumneavoastră. Monseniorul Loursais era un prieten.

Ea începu să se scarpine pe ciorap cu unghiile de la mâna stângă.

— Voia să mă evanghelizeze, reluă ea.

Corentin fu gata să se înece cu paharul.

— Să vă evanghelizeze? Nu, nu cred.

Ea îl privi cu ochii brusc încruntaţi.

— Nu sunt orice prostituată, inspectore, făcu ea. Pot să discut cu un preot.

Ea râse, aproape cu răutate.

— Am luat bacalaureatul în filosofie. Şi m-am oprit din studiile de licenţă, după aceea, în acelaşi domeniu, fiindcă am înţeles…

— Ce anume? făcu Corentin, din ce în ce mai uimit.

— Într-o seară, reluă ea cu o voce mecanică, un tip m-a condus

acasă după o petrecere-surpriză şi voiam să facem dragoste. M-a violat. Abominabil. Plecând, mi-a aruncat bani, trei sute de franci.

Ea îşi termină paharul cu scotch, privind în ochii lui Corentin.

— Noaptea următoare, am mers la Pigalle, într-un bar unde am băut un pahar cu nişte prieteni mai de demult, şi nu am aşteptat mult...

Ea râse:

— Oh, nu sunt proprietatea unui „peşte". Îmi plătesc taxa către banda de racket din Triunghiul de Aur. Dar nu am pe cineva care vină să îşi ia partea, seara. Sunt liberă, îmi plătesc impozitele la fisc. Veniturile mele sunt asimilate celor din profesii liberale şi declarate ca beneficii noncomerciale. Taxa este un impozit în plus, asta este totul.

Ea îşi încrucişă picioarele, uitând să îşi tragă fusta în jos.

— Înţelegeţi, nu mă prostituez din pasiune sau din plăcere. Pur şi simplu, când am văzut că acel nemernic m-a plătit, am înţeles. Nici vorbă să ajung într-un birou, să studiez filosofie. Viaţa liberă.

Ea râse din nou:

— Nu am abandonat lectura, mai citesc.

Mâna ei arătă rafturile unei mici biblioteci.

Corentin se ridică şi se duse să se uite:

— Rene Girard, *Lucruri ascunse de la facerea lumii, Zeii în bucătărie, Douăzeci de ani de filosofie în Franţa, Testamentul fetei moarte...* este adevărat, nu aţi renunţat.

Nu îndrăzni să spună ceea ce îi venise în minte: cartea *Zeii în bucătărie,* în biblioteca unei prostituate intelectuale în a cărei case un om al bisericii murise, ieşind din bucătărie... Mai degrabă ciudat...

— Cum l-aţi cunoscut pe monseniorul Loursais? întrebă el aşezându-se la loc pe canapea.

Canişul pitic, liniştit, tocmai sărise pe canapea şi se juca cu mâna lui.

— Îl cheamă Loulou, comentă Jenny, fermecată.

Corentin îl trase pe Loulou lângă el, cu o privire interogativă.

— Ah, da, făcu Jenny, monseniorul Loursais...

Ea zâmbi:

— Acum şase luni. O prietenă stripteuză la *Crazy Horse Saloon,* Juvena La Touche, era numele ei de scenă, adevăratul ei nume nu îl ştiu. Episcopul venea să o vadă, pentru a o evangheliza, pentru a o smulge din viaţa pe care o ducea, să o facă să-l redescopere pe Dumnezeu. Eram în cabina Juvenei, şi ea m-a prezentat. Am discutat filosofie şi ne-am mai revăzut.

Corentin rememoră anumite rapoarte referitoare la frecventarea de către episcop a stripteuzelor, dansatoarelor de cabaret şi prostituatelor.

— Mereu pentru a discuta filosofie? insistă el.

Jenny rămase nemişcată în fotoliul ei.

— Mereu, inspectore, scrâşni ea.

El preferă să nu mai insiste. Dar totuşi mai avea şi alte întrebări de pus. Primise o descriere amănunţită a „incidentului”, scuzându-se că cere atâtea precizări. Dar nu înţelegea. De ce un accident cardiac, aşa, ieşind dintr-o bucătărie, fără alt motiv.

Jenny îşi mai puse un whisky. El refuză.

— Inspectore, reluă ea pe un ton plictisit, dacă vreţi să mă faceţi să spun altceva decât adevărul, vă pierdeţi timpul.

Ea bău cu înghiţituri mici.

— Episcopul nu m-a atins niciodată.

El oftă.

— Foarte bine, până la urmă, de ce să nu vă cred?

— Cineva care are un stimulator cardiac are inima fragilă, nu?

Corentin se aplecă, atent.

— Un stimulator cardiac? Nu ştiam.

Ea pufni.

— Şi ce? Nici nu aţi citit raportul medicului legist.

El se resemnă.

— Nu l-am citit încă…

Jenny îşi examină unghiile.

— Nu prea vă ajută colegii, ironiză ea.

El nu spuse nimic. Într-un fel, ea avea dreptate. Raportul medical era la Brigada Criminalistică. Altfel spus, la inamic. Eternul război între poliţii.

— Încă un punct, zise el cu efort. Toţi aceşti bani din cartea de rugăciuni… De ce, după părerea dumneavoastră, îi purta monseniorul Loursais asupra lui? Şi de unde proveneau ei?

Jenny se ridică, pentru a regla încălzirea, prea puternică pentru gustul ei. Urmărind-o din priviri, Boris Corentin observă pe măsuţă un obiect curios. Două scândurele din lemn suprapuse, cea de deasupra găurită, cu eprubete medicale aşezate în găuri.

— Ce este? întrebă el mirat.

Ea se opri.

— Oh, nimic, pun flori în ele, uneori. O toană de-a mea.

Ea se aşeză, perfect stăpână pe ea.

— Banii? făcu ea. Este simplu şi trebuie să mă credeţi. Monseniorul Loursais îi strângea pentru fetele pe care voia să le readucă pe drumul cel bun, cum spunea el.

Ea îşi puse mâinile în poală.

— În acea seară, venea să facă chetă, ca la fiecare cincisprezece zile. De fiecare dată, îi dădeam cinci sute de franci. Apoi filosofam puţin. Asta e tot, vă jur.

Corentin mângâie îndelung capul canişului chiar deasupra ochilor.

Privea la fata aceasta frumoasă care se lăsa violată – ceea ce i se întâmplase o dată – care trăia din şarmul ei citind filosofie înainte de culcare şi care primea prelaţi acasă după miezul nopţii. Cu toate explicaţiile logice, clare, structurate…

Prea perfecte…

— Foarte bine, făcu el ridicându-se. Vă mulţumesc.

El zâmbi cu toţi dinţii.

— Bineînţeles, voi putea să-mi permit să ţinem legătura.

Ea îl privi atentă.

— Dar bineînţeles…

Ea râse:

— Chiar şi în afara serviciului, dacă doriţi, inspectore. Sunteţi un bărbat foarte frumos.

El se cabră:

— Vă rog, sunt ofiţer de poliţie judiciară.

Ea ridică uşor din umeri.

— Nu voiam să vă ofensez, credeţi-mă. Sunt o fată directă. Voiam doar să zic că îmi plăceţi şi că la o anumită ocazie, între un bărbat şi o femeie…

El se abţinu. Era adevărat că ea era cumplit de atrăgătoare, mai ales îmbrăcată ca o tânără burgheză din arondismentul al XVI-lea…

— Jenny, făcu el încet, nu vă bateţi joc de mine, ştiţi foarte bine că…

El se opri.

— Dumnezeule, făcu el redresându-se, sunt în timpul serviciului, nu uitaţi.

Ea luă canişul pe care el i-l întindea.

— Când nu veţi mai fi… Amici…

El zâmbi:

— Atunci ajutaţi-mă să nu mai fiu în timpul serviciului cu dumneavoastră, cât mai repede.

— Promit, făcu ea însoţindu-l.

*

* *

Rabert apoplecticul şi Tardet biliosul, pierdeau timpul jucând cărţi într-unui din birourile de la Cazuri Speciale. Fără ocupaţie. Corentin şi Brichot, cealaltă echipă a serviciului, luau toate cazurile. Dar nu se plângeau.

Telefonul sună pe birou. Tardet întinse agil mâna.

— Alo? Ah… bună ziua, sefu’.

La celălalt capăt, Corentin, Dumnezeul lui.

— Ascultă-mă bine, făcu vocea caldă şi rapidă a lui Corentin, ai treabă acum? Nu? Perfect. Atunci, o să mă ajuţi. Baba este de acord deja. Vei urmări o fată, Jenny, înţelegi ce vreau să spun, str. Dobropol,

nr. 17, în arondismentul al XVI-lea, aproape de Palatul Congresului de la

Porte Maillot. Vino să ne întâlnim, sunt în faţă la bistroul *La Tour d'Auvergne.* la o maşină. Fata nu va întârzia să iasă.

Când Tardet închise, Rabert se agită.

— Deci, micuţule, te hotărăşti sau nu?

Tardet se ridică:

— Da, dar nu pentru asta, am treabă.

Plecă, fericit.

*

* *

Aime Brichot se străduia să nu se lase impresionat. De când intrase la Arhiepiscopie, în str. Barbet-de-Jouy, nr. 30, în arondismentul VII, totul se unea pentru a-l face să-şi piardă încrederea în sine. Vizibil, aici, mai mult ca niciunde, nu era agreată poliţia. Doar că era exprimată în cea mai neplăcută manieră posibilă.

Onctuos.

În fine, fu introdus la episcop, prin grija unui preot tânăr cu ochelari de oţel, slab ca o mătură.

Aime Brichot pătrunse ca un taur în arenă în biroul mare, ascetic, cu pereţi albi în care singurul semn de modernitate era un telefon cu taste, ultraperfecţionat.

Monseniorul B., rotofei, era îmbrăcat într-o vestă gri deschis şi un pantalon de flanel gri. Un guler alb şi o cruce mică la reverul vestonului, semn al poziţiei sale.

Îi adresă un semn amical lui Aime Brichot.

— Vă ascult, zise el arătându-i un fotoliu, în faţa biroului în stil Voltaire.

Poliţistul se aşeză. Pe scurt, îşi expuse cazul. Poliţia franceză avea nevoie de ajutor pentru a rezolva enigma morţii monseniorului Loursais.

Episcopul îl lăsă să vorbească. Îl ascultă tăcut, zâmbind. Aime Brichot înţelese că Biserica nu avea decât o dorinţă: ca el să plece de acolo cât mai repede.

Monseniorul B... se lansă într-o lungă expunere politicoasă şi complicată din care reieşi un anumit număr de puncte precise. Primul: în ochii bisericii, moartea episcopului Loursais nu prezenta nici o problemă obscură. Dispariţia tragică a unui slujitor al Domnului releva tragicul hazard al vieţii terestre şi problemele în funcţionarea stimulatoarelor cardiace. Al doilea: monseniorul Loursais murise acasă la o fată? Şi? Dacă trebuia să asculte toate bârfele, persoanele cele mai respectabile ar fi tratate ca nişte gunoaie. În fine, al treilea punct: „Nu am altceva să vă spun, la revedere, domnule, şi Pacea să domnească asupra sufletului pe veci”. Oricum, monseniorul Loursais

se alăturase batalionului de suflete din Paradis, la dreapta Domnului, şi restul nu mai conta.

De formă, mai schimbară câteva banalităţi, apoi episcopul se ridică, însemnând că îl invită să plece.

Aime Brichot se trezi în stradă plin de furie. Totul era perfect clar: nu putea conta pe Biserică pentru a duce ancheta mai departe. Alergă prin ploaie până la staţia de metrou cea mai apropiată. Agitat de sentimente diverse printre care domina furia.

*

* *

Aime Brichot intră în apartament.

Boris Corentin zise:

— În fine, iată-te.

Aime Brichot se cabră.

— Te rog, mulţumesc pentru corvoada ecleziastică.

Rămase imediat surprins de decor. Monseniorul Loursais, Missus Dominicus al Sanctităţii Sale Papa în Franţa, trăia într-un lux foarte profan sau, cel puţin, trăise. Şi nu numai fiindcă acum stătea la dreapta Domnului. Fiindcă apartamentul său, foarte apropiat de Biserica Saint-Nicolas-des-Champs, fusese jefuit.

După moartea sa, sigiliile fuseseră rupte.

Totul era cu susul în jos, tablourile rare, mobilele vechi, bibelourile, erau dovada că hoţul sau hoţii veniseră să caute ceva, dar ce? Imposibil de ştiut.

Însă vizita rămânea totuşi instructivă. Sertarele comodelor, rafturile bibliotecii, nu scăpau de sub patrafire şi togi bisericeşti. Dar şi o grămadă de cărţi interzise. Reviste erotice de toate naţiile, romane porcoase, lucrări despre prostituţie, mai multe dosare clasate cu atenţie: „Fetişism”, „Sodomie”, „Sadomasochism”, toate ilustrate din abundenţă cu documente care ar fi făcut de ruşine un colecţionar maniac.

Aime Brichot se lăsă pe un fotoliu canapea.

— Boris, gemu el, nu îmi place această anchetă.

Corentin zâmbi:

— Uite, cel puţin, este o Biblie.

Găsise Sfânta Scriptură, legată în piele roşie, care zăcea în mijlocul unei colecţii devastate de „Penthouse”, revista interzisă pentru exces de pornografie… Se aplecă şi răsfoi distrat paginile.

— Uite, priveşte, este curios, făcu el oprindu-se.

Aime Brichot îşi aranjă ochelarii Amor.

— Ai dreptate. Bizar.

Pe anumite pagini, cuvintele erau subliniate cu creion negru. Uneori doar litere.

— Bun, făcu el, nota în timp ce citea, este clasic.

Corentin lăsă Biblia pe o masă.

— Fără îndoială, făcu el.

Se scărpină pe frunte.

— Meme, o să bem o cafea la bistro, aproape, vrei? Îmi vei povesti vizita la episcop. Bănuiesc deja că nu prea ai multe de spus.

— O.K., sefu', făcu el.

Pe scări, Corentin îl luă de braţ.

— Meme, zise el, ştiu că ai oroare de înmormântări, dar cea a lui Loursais este mâine dimineaţă la unsprezece, la Pere-Lachaise, cred că ar trebui să mergem. Ştii ca şi mine, înmormântările sunt mereu interesante pentru anchetă. Atunci, de ce nu şi cea a unui episcop mort de o criză cardiacă acasă la o prostituată, cu aproape douăzeci de mii de franci în cartea de rugăciuni, şi al cărui apartament, plin de porcării, a fost scotocit ştiinţific?

Aime Brichot trase spre el uşa de la intrarea în imobil pentru a o deschide.

— Boris, făcu el, este o nebunie ceea ce tu poţi cloci în minte într-un mod de clasă.

Capitolul V

Mica biserică de cartier era plină. Uşor de realizat, având în vedere dimensiunile reduse. Preotul oficia de la un altar la modă, un „altar-cub". Mai exact, o pânză albastră aşezată pe nişte scânduri de lemn. Bineînţeles, nici orgă, nici cor, nici tămâie. O slujbă de înmormântare fără nimic extraordinar. Aşa cum o dorise, cu mult înainte, în testament, monseniorul Loursais: o înmormântare de om sărac. În parohia lui, nu la Notre-Dame.

De fapt, săracul era el, singur în sicriul din lemn alb. O altă dorinţă a sa. Asistenţa, era o adunătură a ceea ce era mai bun în Paris. Boris Corentin şi Aime Brichot căscară ochii de stupefacţie. În afară de simplii vicari de parohie, nu era nimeni din partea Bisericii din Franţa.

Partea uimitoare era din domeniul „profan". Treizeci de ani de Brigadă Mondenă obişnuiseră ochii lui Corentin şi ai lui Brichot. Asistenţa, în cvasi-totalitatea ei, era formată din prostituate şi proxeneţi. Toţi îmbrăcaţi la limita discreţiei. Altfel spus, fără cravate în culori aprinse şi decolteuri adânci. Cea mai discretă dintre participante era în ciorapi plasă şi machiată cu verde iar cel mai puţin bătător la ochi dintre proxeneţi purta peste un costum cu dungi late, un pardesiu din piele de cămilă cu guler din blană de hamster, *a la Al Capone.*

— Priveşte la asistenţă, murmură Brichot, mirat, spune multe, nu,

despre dispărut?

Corentin dădu din cap.

— Mie îmi spui! Am avut dreptate să venim. Foarte instructiv. Dar ai observat altceva, cei patru şmecheri, acolo, la stânga şi la dreapta catafalcului. Ziarişti!... Au aflat deja. Cum?

Brichot nu avu timp să-şi spună părerea: vicarul parohiei îşi începea slujba funebră. Foarte demni, prostituatele şi proxeneţii aflară că monseniorul Loursais, mare cititor, savurase opera lui Frangois de Sales şi că, pe deasupra, se dedădea la „conversaţii frecvente" cu Dumnezeu.

Corentin se uită după Jenny dacă era acolo. Degeaba. Din contră, toate consoartele ei ascultau frazele pompoase ale tânărului vicar. În acest timp proxeneţii notau expresii noi. Unele în latină.

Totul li se părea în chineză şi foarte misterios, în orice caz, util de reţinut.

Corentin, la intrarea în biserică, îl acostase pe paracliserul de modă veche. Întrebându-l, aflase câteva detalii. Printre altele, că dispărutul lăsase toată averea sa Casei artiştilor din Ris Orangis. Două sute de franci, de unde? Mister.

Aime Brichot îl prinse de mânecă.

— Ajunge! Făcu el, mergem la cimitir, visezi sau ce?

*

* *

Fiecare binecuvânta sicriul pe rând. Cu sfeştocul înmuiat mai înainte în apa sfinţită. Chiar în faţa lui Corentin, o adorabilă tânără prostituată, îmbrăcată cu un mantou de astrahan, nu ştia ce este acela. Şi la ce folosea. El îi explică amabil. Ea păru că înţelege, luă obiectul cu un zâmbet vag care trăda gânduri evident blasfematoare, având în vedere forma şi deodată îl scăpă. În mormântul deschis, peste sicriu.

Linişte generală. Destul de jenant.

Fata se aplecă, încercând să scoată sfeştocul din care se scurgea toată apa sfinţită pe sicriul de brad al monseniorului Loursais. Se clătină pe tocurile cui şi se apucă de braţul lui Corentin, mişcată.

— La naiba, murmură ea deodată, nu este o treabă de femeie să îl scoată de acolo!

Vorbise încet, dar, în liniştea generală, cuvintele se auziră ca un ecou... Primul care începu să râdă nervos fu Aime Brichot. Dar era prea târziu. Toată adunarea pufnea în râs din ce în ce mai tare.

— Haideţi, vă rog! strigă tânărul vicar. Puţin respect.

Fata cu sfeştocul dădu din umeri.

— Nu vă faceţi griji, părinte, zise ea cu o voce ţipătoare. Ar fi considerat că este ceva simpatic, monseniorul, credeţi-mă.

Ceremonia degeneră imediat în comedie masivă.

„În fond, îşi zise Corentin, poate că nu greşeşte. Loursais nu părea să fie genul de om rece.”

Admiră adunătura de proxeneţi şi târfe care se agitau.

„Cel puţin, ei au venit. Nu ca cei de la Arhiepiscopie.”

Într-un fel, era o înmormântare frumoasă.

*

* *

Afară, trecură pe lângă un chioşc de ziare. Corentin fu atras de prima ediţie a *France Soir,* cea care se numea a opta-ultimă, ca şi cum ar mai fi fost şapte înainte... Titlul îl incită. Enorm, pe cinci coloane: „Mister în jurul morţii Monseniorului Loursais.”

Înjură.

— Ai mărunţiş? se întoarse spre Brichot.

Cumpără un exemplar şi foarte repede găsi ceea ce îi străfulgerase prin minte: jurnalistul care semnase articolul obţinuse un interviu exclusiv cu Jenny. Iar textul nu lăsa nici o îndoială asupra unui anumit punct: îşi bătuse joc de el, de Boris Corentin, seara trecută. Faţă de jurnalist etala, în termeni abia voalaţi, aluzii la relaţiile galante cu prelatul.

— Repede, scrâşni el împăturind nervos ziarul, mergem la Casă. Avem o mică şansă să ajungem cu ziarul înainte ca Baba să îl fi citit. În orice caz, o să fie sărbătoare pentru Jenny. Nici vorbă să o lăsăm în pace.

Capitolul VI

Tardet se plictisea. Cinci ore de pândă în faţă la nr. 17 pe strada Dobropol pentru nimic. Nici urmă de Jenny. Nici pe stradă, nici la telefon. Bineînţeles, ar fi putut urca să sune, dar nu acesta era scopul operaţiunii. Ceea ce trebuia să facă, după ordinele stricte ale lui Charlie Badolini, transmise prin Boris Corentin, era să o urmărească, de cum ieşea şi să afle unde se ducea.

Îşi consultă ceasul. Încă zece minute şi se făcea prânzul. Ora de trezire a „şefului” său, Rabert. Tardet fu absorbit de observarea micilor evenimente din stradă. La doisprezece fără nouă minute, un Renault 18 îşi lovi bara de cea a unui Mercedes, care nu păţi nimic. După două minute, un câine stropi cauciucul din stânga-faţă a Mercedes-ului. Apoi, un măcelar ieşi să golească un vas de apă murdară în canalizare şi îl uită pe trotuar: prietena lui tocmai cobora din autobuz şi se arunca în braţele sale.

Vesel, Tardet îşi aprinse o Gauloise. Imediat interesat de un alt episod. În faţa porţii de la numărul 17 o maşină americană se oprise. Un Lincoln Continental, ghici el cu mândrie. Un cuplu apăru. O tânără

asiatică şi un tip mediteranean care ieşiseră de la nr. 17. Ducând, sau mai degrabă trăgând, o valiză de fier.

Brusc interesat, Tardet îi privi cum se luptă să bage valiza în portbagaj, care era la fel de imens. Dar valiza era şi grea. Bărbatul trebui să ceară ajutor măcelarului pentru a-l ajuta să introducă valiza în portbagaj. Tardet se înjură. Îi lipsise reflexul. Ar fi putut fi el cel care să ajute…

Sosirea impetuoasă a unui caniş pitic, ieşind din imobil, îl smulse din regrete. Mica bestie, nervoasă, se aruncase la picioarele bărbatului şi muşca nervos. Bărbatul se zbătea, scuturând din picior. Până la urmă se aplecă, apucă câinele şi îl aruncă în maşină după care urcă împreună cu asiatica.

„Uite, îşi zise Tardet, de fapt, şoferul nu a ieşit pentru a ajuta la încărcarea valizei. Curios…”

Se blocă, cu inima gata să-i stea.

„Nu, gemu el, câinele! Un caniş pitic… Cel al fetei, desigur. Şi valiza…”

Porni motorul şi se luă după maşina americană, notând numărul în minte: BXJ 83-27.

*
* *

Porte Maillot, Lincoln-ul Continental făcu sensul giratoriu în jurul scuarului, apoi se angajă spre Neuilly, dar pentru a vira imediat la stânga. Se îndrepta spre periferia de sud. Tardet trecu de semafor la fix, în urma ei. Odată ajunşi la periferie nu era dificil de urmărit. Era suficientă circulaţie pentru ca Lincoln-ul să meargă încet. De departe vedea cum bărbatul se lupta cu canişul. Apoi făcu un gest violent şi câinele dispăru din raza vizuală a lui Tardet.

Totul decurse bine până la Porte de Gentilly. Şi aici, nefericirea. Abia ieşit de pe şoseaua de centură, Lincoln-ul trecu de semafor chiar când se făcea roşu. Tardet acceleră. Prea târziu, circulaţia din intersecţie îl blocă în mijlocul şoselei, obligându-l să dea înapoi. Disperat, privi cum dispare Lincoln-ul şi fu trezit de un ciocănit autoritar în geam. Ridică privirea spre stânga.

Un poliţist de la Circulaţie.

— Cum aşa, trecem pe roşu? mormăi agentul, roşu de furie. Trageţi pe dreapta. Actele dumneavoastră.

Tardet dădu nervos din mâini.

— Domnule, gemu el, sunt de la Casă, şi am o misiune. Deci, ajutaţi-mă cât mai repede.

*
* *

Boris Corentin bătea cu degetele în bordul maşinii R 16 ascultând explicaţiile încurcate ale lui Tardet. Acesta îl sunase prin staţie. Acum,

trecuse mai mult de o oră de când Lincoln-ul dispăruse.

— Asta este, micuţule, toţi mai greşim în viaţă. Observa distrat bulevardul din faţa lui. Era parcat în faţa Stadionului Charlety.

— Ce culoare avea Lincoln-ul tău? făcu deodată nervos.

Tardet îl privi pieziş, surprins.

— Bordo, zise el. De ce? Corentin dădu din bărbie.

— Este un Lincoln Continental, acolo, chiar după intrarea pe stadion?

— Da, recunoscu Tardet. Se blocă:

— Este bordo! strigă el.

*

* *

Corentin ieşi din maşina americană. O abandonaseră fără să o mai încuie cu cheia. Iar înăuntru, nimic, nici un indiciu aparent, nici o hârtie care să permită aflarea celui care o condusese. În nici un caz nu fusese proprietarul maşinii, având în vedere certificatul de înmatriculare găsit în torpedou. Un anume Jean Bertault, comerciant.

Corentin se întoarse la R 16, sunând la Poliţia Judiciară.

— Aici Corentin, făcu el, daţi-mi la serviciul de înmatriculări.

Când avu la aparat pe cel pe care îl voia, i se dădu numele, adresa şi numărul de înmatriculare.

— Este ceea ce credeam, oftă el închizând, maşină furată. În această dimineaţă, mai exact.

— Deci? se văicări Tardet, care nu-şi putea ierta că ratase urmărirea.

— Atunci, Lincoln-ul nu era decât o maşină de intermediere.

Fruntea i se încruntă.

— Cât pariezi că la Jenny nu mai este nimeni? Vino, o să verificăm.

*

* *

Uşa apartamentului nu era nici măcar închisă. De aceea scăpase câinele… înăuntru, totul era curat, patul făcut, bucătăria impecabilă, dar nu mai era nimeni.

— Dumnezeule, nu se putu să nu strige Corentin, nu ţi s-ar părea bizar o valiză din metal greu scoasă din imobilul pe care te-am pus să-l supraveghezi?

Tardet întoarse capul.

— Vă rog, sefu', bâigui el, nu ştiu ce să fac să mă iertaţi.

Corentin zâmbi.

— Atunci, ştiu eu, micuţule, făcu el dându-i una după ceafă. O să o găseşti pe Jenny. Şi repede.

*

* *

Charlie Badolini împinse spre el, pe pielea biroului Empire, un dosar

cu coperte gri.

— Raportul medicului legist, tuşi el într-un nor de fum.

Boris Corentin întinse mâna şi îl citi.

— Ah, făcu el, ştim cauza exactă a morţii. Defectarea stimulatorului cardiac.

Ridică privirea:

— Curios, nu? Credeam că sunt perfecte.

Şeful Brigăzii Mondene îşi contempla unghiile cu interes.

— Continuaţi, zise el placid.

Corentin citi mai departe. Imediat interesat: Examinat de specialişti, stimulatorul cardiac al monseniorului Loursais s-a dovedit a fi în perfectă stare de funcţionare. Şi totuşi, a cedat.

Cu posesorul lui.

— Asta… murmură Corentin, nu mai înţeleg.

Charlie Badolini se ridică şi făcu trei paşi prin birou, semn de profundă concentrare.

— Corentin, concluzionă el aşezându-se la loc, spune-mi: unde este, după părerea dumneavoastră, legătura între trei lucruri distincte. Primul, un stimulator cardiac, verificat în urmă cu cincisprezece zile, care se defectează. Doi, un apartament de episcop jefuit a doua zi după moartea sa. Trei, răpirea, cu ajutorul unei valize de oţel, a prostituatei în casa căreia stimulatorul cardiac a cedat fără preaviz?

Boris Corentin îşi încrucişă picioarele şi aprinse o ţigară Gallia:

— Sefu', aş prefera ca dumneavoastră să îmi daţi răspunsurile la cele trei întrebări pe care le-aţi pus…

Traseră din ţigări după care Corentin fu primul care reveni cu picioarele pe pământ.

— Mai este şi un al patrulea, sefu', murmură el.

— Şi un al patrulea! Gemu Charlie Badolini.

Corentin îşi trosni încheieturile:

— Patru, reluă el. De ce Jenny, înainte de dispariţia sa, a povestit acestui jurnalist de la

„France Soir" ceea ce mie mi-a ascuns cu grijă?

Charlie Badolini zâmbi:

— Asta trebuie să o aflaţi dumneavoastră.

Stinse ţigara în scrumieră.

— În rest, vă semnalez…

*

* *

Gilbert Lampard confirmă că fusese acasă la Jenny. Destul de mândru. Găsise greu adresa.

— Era singură? întrebă Corentin.

Lampard clipi.

— De ce mă întrebaţi asta?

Corentin se enervă. Nu îi plăceau neîncrezătorii de talie mică.

— Ascultaţi, făcu el plictisit, va conta pentru cariera dumneavoastră să îmi spuneţi dacă era singură sau nu.

— Nu, bâigui el, dar…

Se opri. Poliţistul brunet, cu ochii duri şi umeri de atlet, din faţa lui, îl impresiona gata să îl paralizeze.

— Aveţi dreptate, făcu el, sunt un idiot.

Luă o gură din sucul de portocale.

— Erau la ea două persoane. Un bărbat brunet, cu tenul mat, şi o tânără, genul asiatic.

El se gândi.

— Asiatic, da, nu euroasiatică.

Zâmbi:

— Am trăit o perioadă pe acolo, tatăl meu era militar. Am învăţat să recunosc tipurile. Era chinezoaică, nu vietnameză sau cambodgiană.

Corentin surâse:

— Articolul dumneavoastră, este tot ce v-a spus această Jenny?

Lampard se lăsă pe spătarul scaunului de plastic.

— Oh, nu, nu ar fi fost de publicat.

— De ce?

Jurnalistul se strâmbă brusc.

— Ea l-a atras pe episcop. După ea, era un bătrân nemernic, un porc. Un adevărat obsedat. Uitaţi….

Corentin dădu din mână:

— Să trecem peste detalii, porci sunt cu toţii, încă o întrebare: urmăriţi cazul, bineînţeles, dar până unde?

Lampard îl privi atent.

— Este delicat, făcu el.

Râse prosteşte.

— Bun, Arhiepiscopul ne-a refuzat. Atunci, o lăsăm mai încet.

Corentin oftă:

— Şi eu zic la fel.

Lampard râse:

— Reţineţi, le mai pregătim ceva.

Se întoarse spre masa alăturată, unde trei tipografi citeau ultima ediţie scoasă de sub tipar.

— Îmi permiteţi? Doar o secundă, zise el întinzând mâna.

Luă ziarul şi îl deschise. La pagina trei, Corentin văzu o fotografie. Înmormântarea monseniorului Loursais. Proxeneţi şi prostituate surprinşi chiar în momentul distracţiei. Titlul: „Curiosul adios pentru Monseniorul Loursais”. Cu un text plin de aciditǎţi, pentru cine ştia să citească printre rânduri.

— Ei bine, făcu Corentin înapoind ziarul, prima slujbă va fi veselă, mâine dimineaţă la Arhiepiscop.

Lampard chicoti.

— Contez pe dumneavoastră, reluă Corentin. Tot ce descoperiţi şi nu puteţi publica, spuneţi-mi mie.

Îşi fixă ochii lui negri în cei ai jurnalistului.

— Este de folos mereu să ajuţi poliţia, când eşti jurnalist, făcu el încet.

*

* *

Tardet se precipită spre Corentin de cum acesta intrase în birou.

— Sefu', strigă el grăbit, priviţi ce am găsit scotocind prin Lincoln.

Ţinea un ac, de mărimea unuia de cusut, dar fără gaură pentru aţă. Şi din aur.

— Este un ac de acupunctură, remarcă Corentin. Curios...

— Am verificat la comerciant, proprietarul maşinii, reluă foarte repede Tardet. Nu a fost niciodată la acupunctură, nici soţia lui.

Zâmbi:

— Chinezoaica... murmură el.

— Chinezoaica, râse Corentin, cât de inteligent poţi fi, micuţule,

Tardet roşi uşor.

— Am găsit, bineînţeles, păr de la caniş, dar era de aşteptat. Acul, nu.

Corentin îşi aprinse o Gallia.

— Ştii ce o să facem, micuţule?

Tardet ciuli urechile.

— Fiindcă avem acul, o să căutăm carul cu fân.

În spatele său, un râs ascuţit izbucni. Brichot, care tocmai intrase.

— Clar, făcu Brichot, eşti din ce în ce mai ciudat.

Corentin îl privi din cap până în picioare.

— Şi tu, articulă el, crezi că nu eşti ciudat?

Brichot rămase cu gura căscată.

— Nu te-ai prins, mărturisi el.

Corentin înaintă.

— Uşor, totuşi, priveşte urmele de la pantoful tău stâng.

Brichot se întoarse:

— Drace! Înjură el, m-am săturat de trotuarele care servesc drept WC pentru câini! Mereu o păţesc.

Capitolul VII

Casa nu era foarte frumoasă, dacă se ţinea cont de canoanele esteticii arhitecturale. Un amestec de fals conac normand reconstituit în anii '30 şi amplasat la limita de nord a Beauce, aproape de Limours (Essone) Dar parcul, o splendoare, creat de un bogat bancher prieten

cu Buno-Varilla, avea două particularităţi. Prima: era presărat cu pereţi de doi metri cincizeci înălţime. Şi a doua: nu erau aproape decât conifere. De toate felurile, de la tuia la cedru albastru de Atlas. Rezultatul: cincizeci de ani după crearea parcului, acesta era o pădure de conifere deasă care nu permitea pătrunderea nici unei priviri tot timpul iernii.

Într-o cameră mansardată situată sub acoperişul aripii stângi, Jenny nu era interesată de frumuseţea parcului, dar începea să înţeleagă sensul glumei pe care i-o spusese când o introduseseră în cameră.

— Aici era proprietatea unui colaborator din timpul războiului, finanţatorul lui Bonny şi Lafon. Ciudaţi, ca noi.

Jenny era prea tânără pentru a şti cine erau exact Bonny şi Lafon, dar suficient de cultivată pentru a-şi aminti vag că, pe strada Lauriston, în timpul ocupaţiei, aceste două nume erau sinonime cu torturile cu electricitate şi apă în contul lui Hitler.

Tristă, ea îşi zise că tradiţiile nu se pierdeau. De la sosirea ei aici, după o călătorie într-o valiză de metal transportată în două maşini (prima cu o suspensie mult mai bună decât a doua) fusese dezbrăcată. Complet. Apoi fusese aruncată pe un pat de aramă, legându-i-se mâinile şi picioarele de capetele acestuia. Detesta să fie întinsă pe patul metalic. Mai întâi fiindcă nu era un mod plăcut de a primi o invitată, chiar cu forţa. Apoi, fiindcă încălzirea nu era cel mai bun argument al casei. În prezent, erau cel puţin şase ore de când era acolo, devorată de dorinţa de a se chirci şi a se strecura sub o pătură caldă.

Uşa se deschise, întrerupătorul trosni, becul din tavan bruscând ochii lui Jenny: era noapte de mult timp.

Ea se uită la cei sosiţi, indiferentă la nuditatea ei. Acest detaliu nu impresionează niciodată o prostituată… Primul care se sprijini de spătarul patului fu un bărbat mic, chel, cu tenul foarte palid, bolnăvicios. În spatele lui, chinezoaica, Liyu, pe care o cunoştea foarte bine. Celălalt, înţelesese ea imediat, nu putea fi decât cel care se numea „Boss” în organizaţie.

Boss se aplecă. Aprecia spectacolul cu un aer mulţumit.

— Sânii nu sunt mari, zise el cu o voce înfundată, dar îmi plac mult sfârcurile. Groase. Trebuie să fie sensibile.

Jenny întoarse capul. Boss ocoli patul şi se aplecă spre ea mai de aproape. Ea îşi muşcă buzele. O mână uscată şi dură se aşezase pe abdomenul ei şi o pipăia.

— Drăguţă, continuă chelul.

El insistă, făcând-o pe Jenny să se zbată.

— Îmi plac buzele mari, când îşi justifică numele.

Ea ţipă. O cerceta cu amândouă mâinile, trăgând de buzele intimităţii ei, depărtându-le.

— Acolo, mai uşor, făcu chelul dregându-şi glasul.

Rânji în faţa gâfâielilor lui Jenny:

— Târfă mică, reluă el, să nu îmi spui că clienţilor tăi nu le plăcea să te pipăie!

Jenny se cambră, trăgând de legături gata să îşi smulgă încheieturile. Înţelegea exact sensul verbului folosit de chel. El se ocupă de ea îndelung ca şi cum ar fi decis să îi smulgă intimitatea din ea.

— Nu, vă rog! gemu ea, cu lacrimi în ochi.

El insistă. Cu ambele mâini de această dată.

— Târfă, făcu el, te voi trimite înapoi pe trotuar. De-adevăratelea. La clienţi care nu sunt cocote.

Se dădu înapoi în cele din urmă şi se întoarse spre chinezoaică.

— Liyu, făcu el încet, nu crezi că este fermecătoare, o fată desfăcută, în sensul literal al cuvântului? <

Buzele subţiri ale chinezoaicei se întinseră cu o strâmbătură.

— Aveţi mâini foarte îndemânatice, zise ea. Nu aş putea face mai bine.

Ea se aplecă iar Jenny trebui să suporte o a doua serie de „mângâieri”. Şi mai nedemne, fiind ale unei femei. Altfel spus, cineva care ştia foarte bine care este cruzimea acestui supliciu.

— Sânii, zise chelul, te pricepi mai bine ca mine.

Liyu făcu doi paşi şi întinse mâinile.

— Poţi să ţipi, declară placid chelul, îmi place. Iar parcul are treizeci şi cinci de hectare.

Când o lăsară în pace avea sfârcurile sânilor vinete, enorme. Liyu trăsese de ele în sus, între index şi degetul mare, gata să le smulgă.

Acum plângea fără reţinere. Lacrimile îi curgeau în gură, sufocând-o. Crampe atroce îi chinuiau stomacul.

— Nu este decât începutul, zise chelul aprinzând o ţigară de foi. Spune-ne unde este documentul?

Ea îndreptă o faţă albă spre ei:

— Nu înţeleg… bâigui ea.

El rânji:

— Ba da. Loursais a reconstituit Triunghiul de Aur, ştii bine, super-reţeaua de târfe. Tu erai târfa lui, trebuie să ştii. Unde este documentul?

Ea se lăsă pe spate:

— Ah, nu, zise începând iar să plângă, v-am mai spus, este o invenţie.

Ea fu cuprinsă de un tremur care o acoperi de transpiraţie: chelul reîncepu să îi chinuiască abdomenul.

— Nu mint, reluă ea, jur că nu mint.

Ea se zbătu în legăturile care o strângeau.

— Am făcut ceea ce voiaţi, l-am primit pe ziarist. L-am minţit, ce vreţi mai mult? …

— Documentul, insistă chelul.

Ea ridică încet capul:

— Încă o dată, vă jur că nu înţeleg despre ce vorbiţi.

El se dădu înapoi, abandonând-o.

— Liyu, zise el, treci tu la treabă. Terorizată, Jenny o văzu pe chinezoaică apropiindu-se cu o trusă în mâini. Trusa se deschise, înăuntru, trei rânduri de ace de aur, minuscule, derizorii.

Chelul mângâie fruntea transpirată a lui Jenny:

— O să începi să te simţi fericită, mormăi el, vei vedea, cu adevărat foarte fericită, până ce o să implori să încetăm să te mai facem fericită.

*

* *

Liyu puse delicat trusa pe noptieră, apoi vârî cu grijă două perne sub capul lui Jenny, pentru a-l ridica.

— Aş vrea să înţelegi ceea ce o să-ţi fac. Jenny închise ochii. Nu prea îşi dădea seama ce se petrecea. Doar esenţialul: o să sufere. O perspectivă suficientă pentru a o lăsa cel puţin liberă să se pregătească de suferinţă.

Cu autoritate, chinezoaica îi întoarse capul înspre dreapta.

— Priveşte, zise ea cu o voce cântătoare, dar fără cea mai mică urmă de accent.

Jenny se supuse, bucuroasă că mai câştigă puţin timp. Trusa îşi arăta conţinutul. Pe un fond de catifea roşie se vedeau ace de aur. Unsprezece.

— Vezi? Reluă Liyu. Sunt trei modele.

Ochi ei migdalaţi se subţiară şi mai mult când ea zâmbi.

— Cele orizontale sunt pentru tine.

Chelul înaintă.

— Încă o dată, zise el, răspunde la ceea ce te-am întrebat, altfel, o să suferi, îţi promit.

Jenny îl privi disperată.

— Ce să vă spun? Dacă ştiam…

El ridică din umeri, agasat.

— Tu ai vrut. Liyu…

Chinezoaica scoase dintr-o valiză pe care Jenny nu o remarcase trei punguţe de lastic, pe care le desfăcu. Înăuntru, o serie de douăsprezece ace din fiecare model dintre cele orizontale aflate în „trusa de demonstraţie”.

„Lucrul” începu. Cu limba scoasă puţin, Liyu punea acele, după o logică pe care Jenny nu o înţelegea. Tot ceea ce remarca tânăra, era că înfigerea acelor nu era dureroasă. O pişcătură mică, de fiecare

dată. Totuşi, foarte repede locurile aparent ultrasensibile fuseseră acoperite de ace. Buzele sexului, sfârcurile şi areolele sânilor, la subraţ, colţurile buzelor.

Dură un sfert de oră. Când Liyu se ridică, Jenny, în continuare crucificată pe patul de aramă, era o pernă de ace de aur de trei mărimi diferite. Treizeci în total. La fiecare act înfipt, Liyu calculase exact locul, consultând din când în când o carte scrisă cu caractere chinezeştii

Liyu se ridică, aranjându-şi cu un gest mecanic şuviţele negre şi linse. Chelul se aplecă asupra lui Jenny.

— Nu simţi încă nimic, zise el cu o strălucire rea în priviri, dar, crede-mă, nu o să întârzie mult.

Râse.

— Pentru moment, nu insist, nu poţi să înţelegi încă, dar în curând, o să începi să te întrebi dacă nu ar fi mai bine să spui adevărul.

Jenny dădu din cap în ambele părţi.

— Care adevăr? Dacă ştiam… repetă ea.

Chelul se dădu înapoi, lăsându-i loc lui Liyu, care voia să verifice dacă acele sunt la locul potrivit.

Se asigură cu un deget expert că un ac mare, înfipt în clitorisul lui Jenny, era la locul lui, bine pus.

Jenny începea să realizeze că intrase pe mâna unor nebuni.

Liyu se aşeză pe marginea patului, luându-i pulsul lui Jenny.

— Începe, zise ea, circulaţia se accelerează.

Ea oftă, satisfăcută.

— Poate că te interesează să ştii cum s-a perpetuat secretul acesta sub regimul comunist? Simplu. Raporturile sexuale sunt reglementate, o ştii şi tu. Atunci, chinezii au găsit o şmecherie pentru a fi fericiţi fără să se compromită. Acupunctura. Ceea ce îţi fac eu. Exact. Doar că, acolo, ne oprim când dorim. Tu nu o să te poţi opri decât când vorbeşti. După aceea, plăcerea va deveni teribilă.

Ea strânse din pleoapele plisate.

— Se poate muri…

Jenny nu o mai asculta. Brutal, un val de plăcere de o intensitate enormă o parcurse ca un curent electric. Se cabră în strânsoare, incapabilă să-şi abţină ţipetele. Devorată de ruşine, dar incapabilă să lupte, se lăsa cuprinsă, cabrată, scuturată, chinuită. Fericită cum nu mai fusese niciodată.

Totul dură aproape cinci minute. Apoi plăcerea se atenuă şi dispăru imediat. Căzu, pe pat, inundată de propria transpiraţie.

— Perfect, aprecie Liyu studiind mucoasele umflate de sânge gata să explodeze. Eşti foarte receptivă.

Ea se întoarse spre chel, care era cu ochii bulbucaţi. Liyu zâmbi.

— Interesant, nu?

Ea reveni spre Jenny.

— Acum, ai un sfert de oră de linişte, timp să îţi încarci centrii nervoşi. Peste un sfert de oră, o să reînceapă, apoi, la fiecare sfert de oră.

Îşi strânse cu grijă lucrurile.

— La al treilea orgasm, cel mult al patrulea, vei începe să suferi.

Ea îi arătă un clopoţel care atârna la capătul unui fir aproape de mâna dreaptă a lui Jenny.

— Când vei dori să vorbeşti, sună, zise ea. Dar atenţie, fără glume.

Jenny îşi recăpăta suflul. Moartă. Cu senzaţia că făcuse dragoste toată noaptea, şi deja simţea revenind în ea dulcea şi teribila căldură care mai devreme îi explodase în trup.

— Ah, uitam, exclamă Liyu.

Desfăcu valiza şi scoase un ac foarte lung pe care îl înfipse în gâtul lui Jenny, puţin deasupra omoplatului. Jenny ţipă.

— Acum, te înţeleg, făcu Liyu, este dureros.

Ea îşi aranjă lucrurile.

— Să îţi explic, este important. Acest ac atinge marginea carotidei. Dacă te mişti prea tare, este o moarte instantanee.

Se dădu înapoi.

— Şi dacă vrei să ştii de ce ţi l-am pus, pot să îţi explic. Mai încolo, când nu te vei mai putea controla şi te vei zbate ca o capră în lanţ, îţi vei aminti de acul de lângă carotidă şi asta te va ajuta să te decizi mai repede să ne chemi să ne spui ce ştii. Înţelegi, nu am chef să aştept toată noaptea la cheremul tău.

Imediat ce ieşiră, Jenny simţi că reîncepea. Focul sexual aţâţat de acele infernale începea să 0 devoreze iar. Ea urlă din nou, străbătută de o plăcere imensă şi de teroare. Acul din carotidă... Mai ales, să se mişte cât mai puţin posibil...

Când se mai linişti, pentru a doua oară, avea senzaţia că sexul şi sânii ei erau daţi cu vitriol. Izbucni în plâns: peste un sfert de oră, totul avea să reînceapă.

*

* *

Bătrânul medic ridică nasul spre Boris Corentin.

— Nu vă pot spune decât un singur lucru, zise el, examinând încă o dată acul pe care îl ţinea între degetul arătător şi cel mare.

Corentin se aplecă. Medicul era ultima lui speranţă de a găsi o pistă. După ce îl căutase patruzeci şi opt de ore printre medicii parizieni.

— Foarte rar acest model, în Europa, reluă medicul. Fabricaţie chineză şi recentă, lucrarea este mai puţin perfectă decât înainte de comunişti.

Aime Brichot îşi trecu mâna peste chelie.

— Doctore, zise el aproape dureros, trebuie să ne ajuţi, este singura noastră pistă. Unde se găsesc acest gen de ace în Paris? Bătrânul oftă:

— Dacă dumneavoastră credeţi că este uşor să vă răspund... murmură el.

Capitolul VIII

Bărbatul ezită puţin pe palier. Păru că se gândeşte, apoi se duse direct la uşa lui Jenny. Jos, aproape de nr. 17, pe str. Dobropol, maşina lui, o camionetă Renault bej deschis, era parcată regulamentar. Scoase o cheie, apoi îşi puse mânuşile de cauciuc şi băgă. Cheia în broască. Bărbatul, un tânăr solid, cu trăsături mediteraneene foarte pronunţate, avea cheia potrivită: uşa lui Jenny se deschise fără dificultate.

Cu grijă, puse cheia în buzunar şi se întoarse să recupereze, de pe hol, cutia grea pe care o adusese. Era în salopetă. Părea un comis-voiajor clasic, anonim, calm, profesionist.

Odată intrat, închise uşa în urma lui cu o lovitură uşoară de picior. Balamalele erau foarte bine unse şi uşa se închise fără zgomot.

Bărbatul puse încărcătura jos, apoi se orientă, căutând bucătăria. O găsi repede. Şi începu să se uite prin frigider, pentru a se servi cu un whisky cu multă gheaţă. După ce. Îşi sorbi băutura, instalat comod pe canapea, se ridică în picioare.

„Hai, la treabă”, făcu pentru sine îndreptându-se spre bucătărie.

Lucră îndelung, dar fără grabă. Cel mai greu nu fu să demonteze cuptorul cu microunde şi să-l debranşeze, ci să îl înlocuiască cu celălalt, cel nou, fără să se observe. Să îl conecteze, mai ales.

— La dracu', înjură el, era mai bine aşa.

Tuşi.

„Am uitat, făcu el, grăbit, tăblia celuilalt. Bineînţeles.”

Scoase cuptorul al doilea, băgă mâna în nişă şi scoase o bucată de lemn alb. Cuptorul îşi reluă locul ca şi cum acolo fusese de când lumea.

„La fix”, murmură bărbatul.

Legă la loc firele electrice, apoi se dădu în spate şi răsuci butonul de comandă. Lampa martor roşie se aprinse. Deschise uşa din sticlă securizată şi băgă mâna în cuptor. Mergea, rezistenţele interioare începeau să funcţioneze. Scoase mâna, dădu butonul la zero şi se uită la cuptorul pe care îl demontase, punându-l în locul celuilalt în cutie. Înainte de a ieşi din bucătărie, verifică încă o dată dacă totul se potrivea, trecând mâna peste despărţitură, de-a lungul marginii cuptorului. Nimic nu trăda schimbarea, cuptorul părea că fusese acolo

dintotdeauna. Se duse în living, cu cutia sub braţ.

„Păcat că nu eşti aici, rânji el uitându-se la tablourile excitante, aş fi avut parte de o partidă.”

Ieşi, puse cutia pe hol, încuie uşa, chemă liftul, intră cu cutia şi apăsă pe butonul „Parter”.

Când ieşi, jos, îşi scoase mănuşile. Se urcă în camionetă, după care dispăru rapid în trafic.

*

* *

Boris Corentin tresări când se aşeză pe fotoliul de piele roşie întinsă peste armăturile de lemn. Scârţâise atât de puternic încât crezuse că se va rupe şi va cădea.

— Nu vă neliniştiţi, se grăbi gazda sa, este lucrare marocană. Scârţâie, dar este solid.

Corentin se lăsă pe spate, prudent. Parcurse camera cu privirea. Covoare de Fez şi de Khorassan amestecate, tăvi de aramă pentru ceai, mici Buda din piatră vulcanică verde, tankas tibetane şi chinezeşti, cu un amestec de mobile de familie de epocă, dar desperecheate, şi altele coloniale.

Generalul de Castine îşi schimonosi obrazul de culoarea aramei. Avea o frunte joasă, nas coroiat, buze dure şi ochi mici ca de porc.

— Îmi permiteţi să vă ofer ceva de băut, domnilor? făcu el, forţându-se să fie amabil.

— Nu, mulţumesc, făcu Brichot, suntem în timpul serviciului.

Celălalt îşi îndreptă bustul scurt.

— Haideţi, suntem între funcţionari.

— În acest caz, zise Corentin, pentru mine puţin Porto.

Nu risca să se înşele: sticla era vizibilă în spatele geamului vitrinei vechii biblioteci Empire transformată în suport de vase. Prudent, Brichot alese tot un Porto. Castine îi servi, generos, apoi îşi puse un pahar plin cu coniac. Delagrange. Goli jumătate din pahar dintr-o înghiţitură.

Corentin bău puţin Porto.

— Să trecem deci la subiect, zise el privind în ochii mici ai generalului. Scuzaţi-mă că sunt direct, dar sunteţi obişnuit, ca soldat. Bun… Ieri seară v-aţi dus la această tânără despre care este vorba. Unui dintre colegii noştri, inspectorul Tardet, era în apartamentul din care aţi ieşit, intrigat, lăsând uşa deschisă. V-a adus la cunoştinţă anumite lucruri. Aţi recunoscut că frecventaţi adesea această adresă.

Îşi luă paharul de Porto.

— De aici şi motivul vizitei noastre, domnule general.

Castine se agită pe divanul său acoperit cu o pânză de Nefta (Tunisia).

— Domnilor, începu el cu emfază, suntem între bărbaţi şi profesia

dumneavoastră vă permite să cunoaşteţi sufletul omenesc. Voi fi deci concis.

Mai bău din coniac şi se ridică, mergând mecanic prin încăpere.

— La moartea soţiei mele, făcu el, am putut în fine să mă eliberez de adevăratele mele fantasme.

Zâmbi, cu o urmă de durere.

— Am făcut bani în colonii, am rente, pot să plătesc. Ceea ce voiam de la Jenny era scump, fiindcă era destul de special.

Sideraţi, Corentin şi Brichot aflară în continuare, în termeni voalaţi dar clari, că acestui bătrân şmecher de general nu îi plăcea decât un lucru, dintotdeauna: să lingă.

Inclusiv spermă.

Pe trupul unei femei.

Cât trăise soţia sa, se stăpânise. Apoi, după moartea ei, aşa cum se întâmplă adesea, el se „eliberase”. Se pusese pe vânătoare. Durase mult până să găsească. După multe eşecuri, în fine, pusese mâna pe Jenny. Cum plătea gras, ea acceptase…

Se aşeză la loc, roşu. Cuprins de două sentimente: satisfacţia, comună obsedaţilor sexuali, de a vorbi, de a mărturisi şi furia pe de altă parte, că se dăduse pe faţă.

Corentin îşi trecu mâna peste frunte.

— Generale, zise el, nu suntem aici pentru a vă judeca. Nu avem acest drept. Jenny consimţise. Credeţi-ne, singurul lucru care ne interesează, este să aflăm dacă ne puteţi ajuta să o găsim pe această tânără.

Aime Brichot, tăcut de la începutul discuţiilor, întinse nervos degetul.

— Unde aţi cunoscut-o? Atacă el, uimit încă de dezvăluirile „deviaţioniste” ale militarului de rang înalt.

Castine realiză cu întârziere gândurile ascunse ale adjunctului poliţistului cu umeri de boxeur.

— Mi-a fost prezentată într-un bar din Pigalle, zise el. *Jet Club Bar.* Georges, barmanul, mi-a recomandat-o pe Jenny, ca fiind…

— …foarte înţelegătoare.

Îşi cuprinse capul cu amândouă mâinile.

— Domnilor, făcu el cu o voce schimbată, pot, să vă cer o favoare?

— Bineînţeles, generale, răspunse Corentin, ghicind ce avea să îi ceară.

Castine îşi umflă pieptul puternic.

— Mulţumesc, simplu, voiam foarte mult ca numele meu să nu apară în ziare…

Oftă amărât.

— Mă mai vedeţi revenind la Cercul Militar, în faţa camarazilor mei? gemu el.

Corentin se ridică, cuprins de înţelegere dar şi dezgust.
— V-am dat dinainte cuvântul meu, generale, zise el.

Capitolul IX

Jenny ajunsese la capătul suferinţei. Abdomenul, sânii, buzele, de unde atârnau acele de aur ale diavolului nu erau decât puncte din care ţâşneau cu repetiţie senzaţii atroce, care nu îi lăsau nici un răgaz. La început, fusese plăcut, simţise o plăcere cum niciodată nu avusese ocazia cu un bărbat, chiar dacă teroarea atenţionărilor o făcuse să se abţină. Dar noaptea trecuse, venise ziua, trecuse şi aceasta. Pe la prânz, torţionara ei revenise, îi scoseseră acele şi îi acordase iui Jenny o oră de repaus.

Liyu decisese să îşi rafineze următoarele operaţiuni. După ce Jenny fu legată la loc, crăcănată, îi ordonă să se cambreze. Atunci, îi puse sub spate o bucată de lemn, un căprior de grindă, pătrat, uşor curăţat, care o făcu să ţipe. Trăgând cu mâna, unul după altul, sfârcurile lui Jenny, Liyu agăţă cleşti de rufe. Apoi un al treilea, de clitoris.

Jenny plânse tot timpul cât îi pusese acele la loc, inclusiv cel din carotidă. În jurul ei, pereţii albi ai camerei se învârteau ca într-un coşmar infernal. Nu mai vedea decât două siluete vagi aplecate peste ea. Deja simţea cum o invadează valul de căldură provocat de acupunctură.

Boss-ul se aplecă neliniştit. Jenny era de o paloare mortală.

— Idioato, murmură el, o să vorbeşti, sau ce?

Se clătină. Ceva nou se întâmpla cu el. O rememorare a fantasmelor venite din copilărie. Fascinat, contempla picioarele lui Jenny.

— Liyu, făcu el, scoate acul din carotidă.

Liyu se supuse. Chelul, mai palid ca niciodată, se aplecă peste patul acoperit cu scânduri.

Lingând degetele de la picioarele lui Jenny. Acestea erau fantasmele sale, degetele de la picioare. Le devora, cuprins subit de nebunie. Muşca, depărta, îşi trecea limba peste tot. Liyu, indiferentă, îşi aprinsese o ţigară şi se dusese la fereastră.

Când limba bărbatului atacă talpa piciorului, Jenny scoase un urlet de fiară. Cu cinci minute înainte de termenul pe care îl ştia la perfecţie, se declanşase.

Liyu înaintă, pentru a lua tensiunea. Plasă garoul de cauciuc pe braţul lui Jenny, chiar deasupra încheieturii cotului şi începu să pompeze. Atentă la mişcarea acului „manometrului”.

— 7 cu 4, scrâşni ea-scoţând stetoscopul. Nu o să mai reziste mult timp.

Chelul bătu din picior.

— Târfa! O să fie din vina ei, răcni el.

Liyu se ridică:

— Aşteaptă, mai am o idee.

*

* *

Jenny, printre pleoapele pline de lacrimi, contempla spectacolul care i se oferea, chiar între picioarele depărtate. Un ghem de păr cenuşiu minuscul. Loulou, canişul ei pitic. Legat. Şi cu nasul plin de ace de aur. Loulou schelălăia încet, părând că are din ce în ce mai multe dificultăţi de respiraţie.

Liyu trase de păr, în faţă, capul lui Jenny:

— Încă două minute şi o să moară. Comoţie cerebrală. Nasul unui câine este legat direct de creier.

Jenny deschise de mai multe ori gura, ca pentru a lua o gură de aer proaspăt.

— Nu îmi amintesc mare lucru, gemu ea, singurul lucru care cred că vă interesează…

Chelul se aplecă spre ea.

— Zi odată, mormăi el.

Jenny încercă să respire adânc.

— Monseniorul… Avea o carte, o Biblie.. Studia mereu.

Palma porni, dublată imediat de o alta, făcând să sară acele înfipte în colţurile gurii.

— Îţi baţi joc de noi! urmă chelul. Câinele tău o să moară.

Jenny se zbătu.

— Aşteptaţi… Nu am terminat… nota cuvinte, litere.., nu ca un comentariu. ca un cod…

Chelul se aplecă, cu privirea schimbată.

— Această Biblie, unde este? …

— La el acasă, acolo am văzut-o…

Chelul se dădu în spate, gânditor.

— Liyu, făcu el în cele din urmă, este suficient pentru moment, să o lăsăm liniştită.

Arătă spre câine şi spre Jenny cu o mână nervoasă.

— Scoate acele.

Trei minute mai târziu, Loulou gemea pe pieptul stăpânei sale. Îi scosese lui Jenny acele, cleştii de rufe şi butucul de lemn. Dar era în continuare legată de pat.

— Loulou, murmură ea, fii cuminte, sărută-mă…

Canişul se urcă până la umărul ei unde se aşeză şi apoi începu să o lingă pe gură. Adormiră împreună foarte repede, epuizaţi. Ultimul gând al lui Jenny înainte de a adormi o uimi: crucificată pe scândurile de lemn, se simţea mai bine decât se simţise vreodată în cele mai

bune cearşafuri de mătase.

Capitolul X

Blondul decolorat se duse să oprească discul cu Charles Trenet. Era mai bine. Inspectorul atletic cu ochi ageri care intrase la el nu era genul care să fie interesat de altceva decât de întrebările sale. Ori, acestea erau clare, precise şi puse cu o voce dură.

Obiectul de interes al lui Boris Corentin: tipul brunet care servea în micul apartament tapisat cu caşmir brun şi roz. Vârsta? Cincisprezece ani cel mult. Cincisprezece ani de experienţă. Fardat, cu ochii machiaţi, buzele delicat rujate, ospătarul era îmbrăcat cu o bluză indiană fluturând pe deasupra unui jeans supermulat. Pe dedesubt, nimic. Picioarele goale, cu unghii delicat făcute cu ojă transparentă cu o tentă roz.

Georges îl străpunse cu privirea. Cireaşa de pe tort. De ce puştiul se crezuse îndreptăţit să îi servească cu băutură? Îl chemase el? Nu. Bun, o să vadă el.

Boris Corentin acceptă sucul de fructe oferit; nu avea alcool. Nu încălca deci regulile. În faţa lui era Georges, fost barman la *Jet Club Bar,* dat afară în urmă cu opt luni pe motiv de lipsă în gestiune, în ciuda avertismentelor repetate. Proprietarul barului, vesel că face un serviciu poliţiei, îi dăduse lui Corentin adresa.

— Nu vă voi desena ceva complicat, reluă acesta. Exploatare de minori, ceea ce costă scump.

Îşi trosni încheieturile mâinilor.

— Bun, să fim clari. Pentru început, veţi trimite puştiul la părinţii lui, repede. Contaţi pe mine că voi verifica. De acord?

Georges înclină capul, spăsit, după care făcuse semn puştiului să se întoarcă în bucătărie.

— Perfect, reluă Corentin. Acum, să trecem la lucruri serioase. Pe Jenny cum aţi cunoscut-o?

Georges îşi aranjă părul cu o mişcare din cap foarte elegantă.

— Aşa. Venea frecvent la *Jet Club Bar.*

— Şi pe general?

— Şi pe el la fel. Atunci, în cele din urmă, într-o seară, au fost amândoi acolo.

Privi în zare.

— Generalul îmi povestise de mult cazul lui. Jenny a acceptat, pentru o mie de franci.

Corentin admise dând din cap.

— Este o autonomă, Jenny? făcu el, cu un aer de parcă ar fi întrebat de mersul trenurilor.

Georges se agită în fotoliul său.

— Domnule inspector, făcu el, umil, O.K., îl trimit pe puşti acasă, dar fără să se audă ceva…

Corentin plescăi sucul de fructe.

— Voi vedea după ce vom mai discuta.

Georges îşi reţinu un zâmbet, simţind că este pe calea cea bună.

— Jenny cotiza la sindicat, zise el foarte repede.

Corentin îl fixă cu privirea.

— Haideţi, făcu el, spuneţi repede.

Celălalt clipi şi începu explicaţiile. Sindicatul era o afacere cu acoperire de agenţie imobiliară. O modalitate a proxeneţilor de a nu atrage atenţia poliţiştilor asupra lor. În spatele acestei afaceri se ascundeau proxeneţii reconvertiţi. Aveau hoteluri, pentru a-şi justifica legal activităţile imobiliare. Aceste hoteluri erau închiriate pentru activitatea prostituatelor iar administrarea era încredinţată unor oameni de paie.

Din mers, Corentin estimă un salariu al unui astfel de om de paie la douăzeci de mii de franci pe lună, plus un procentaj din cifra de afaceri realizată.

— Cu garanţia de a fi apărat, dacă acel om de paie ajunge în puşcărie, vă spun că exista un acord cu poliţiştii.

— Înţeleg, scrâşni Corentin. Şi bineînţeles, este un cabinet de avocatură şi oameni de afaceri aleşi pe sprânceană pentru a-i susţine. Pentru ca adevăraţii vinovaţi să nu iasă la iveală niciodată.

Bătrânul homosexual era plin de senzualitate în faţa poliţistului cu bust puternic. Corentin îşi aprinse o Gallia, pentru a se înconjura de un fum protector.

— Ce altceva? făcu el. Nu ai văzut niciodată alte persoane cu Jenny? Pentru a fi mai precis, o asiatică, de exemplu?

Georges îşi rotunji gura.

— Bineînţeles că da! făcu el cu o voce de soprană. Ataşata comercială.

Corentin îi reproduse semnalmentele date de Tardet.

— Exact aşa, şopti Georges, care îşi vedea interesul său tot mai aproape.

Încruntă artistic sprâncenele.

— Pot chiar să vă spun că are o specialitate, îngrijeşte de reumatism, prin acupunctură, pe unul din patronii afacerii, un corsican.

Corentin îşi mişcă umerii sub veston.

— Mă veţi duce la ea, îi ordonă cu o voce monotonă.

Ochi verzi ai lui Georges se luminară.

— Dar bineînţeles, domnule inspector, nimic mai simplu.

Când termină, Corentin întinse degetul arătător:

— Sunt parolist, făcu el, voi face tot ce pot să aranjez cazul, mai ales dacă puştiul a înţeles că trebuie să îşi facă bagajele. Dar lucrurile să fie clare între noi: mai întâi, puştiul pleacă o dată cu mine. Apoi, vreau numele şi adresele celor implicaţi în societatea imobiliară.

Georges se înclină artistic.

— Nu vă pot refuza nimic, domnule inspector, şopti el.

Corentin se întoarse:

— Chemaţi-l pe băiat, făcu el cu o voce hotărâtă.

Georges se blocă, cu gura căscată. Iubitul lui ieşea din cameră cu valiza în mână.

— Vedeţi, concluzionă Corentin ridicându-se, suntem între oameni de bun-simţ.

*

* *

Chelul ciocăni cu linguriţa în ceaşca de ceai. O ceaşcă frumoasă. Porţelan transparent. Lucrătură frumoasă. Bău cu înghiţituri mici.

— O omorâm, zise el. Nu ştie până la urmă nimic.

Chinezoaica se strâmbă.

— În fond, nu îmi place să omor. Este păcat, suferă destul, vreau să continuăm.

Chelul păli şi mai mult.

— Eu sunt aici bossul, nu?

Liyu se înclină.

— Cum doriţi.

— Bine, atunci, vreau o moarte naturală. Fiindcă o să o ducem undeva în Paris, pe scaunul unei maşini. Nici vorbă să ascundem cadavrul, nici măcar în parc.

Râse, cu nasul în ceaşca de ceai.

— Cât timp durează, după părerea ta, să ajungă la criză cardiacă?

Liyu se gândi.

— Este tânără, are o sănătate bună, deci este rezistentă. După mine, va rezista patruzeci şi opt de ore.

*

* *

Orgasmele lui Jenny nu mai erau acum decât orori nervoase. Le suporta, cu dinţii strânşi, crispată. Singura ei consolare: epuizarea atinsese un asemenea nivel încât acele nu o mai torturau ca mai înainte. Începutul sfârşitului, îşi dădea ea seama…

Acum gâfâia, revenindu-şi penibil după un nou acces. Sub ea, salteaua era udă. Murea de sete.

Dar asta trebuia să facă parte din sadismul torţionarilor ei.

— Loulou, murmură ea cu o voce abia auzită. Vino, te rog,

Canişul veni şi se lipi la gâtul ei. Limba moale îi atinse buzele. Ea se lăsă linsă, deşi nu mai ştia de ea. Cel puţin, cineva o iubea în acest loc

nebunesc. Limba minusculă părăsi gura, urcă spre pometi, apoi pe pleoape şi pe nas. Canişul lingea lacrimile. Avid. O rază de speranţă o cuprinse pe Jenny.

— Nu, bâigui ea, nu este adevărat...

Ea înţelesese: câinele îi lingea lacrimile fiindcă erau sărate. Nu din afecţiune. Nu avusese timp să se gândească dinainte la trădare. Din nou, valul de fierbinţeală trecea prin trupul ei.

Când termină, realiză, după bătăile inimii, că nu va ma rezista mult timp. Se întoarse spre caniş.

— Vino, murmură ea, ai dreptate. Mănâncă-mă. Te iubesc oricum.

*

* *

Aime Brichot avea probleme cu cuierul din dulapul său de la birou. Prea mare pentru statura lui. Odată aşezată, haina lui se trăgea din răscroială. Înjură şi îşi luă haina.

„Unde să o pun?" se întrebă el.

Găsi soluţia. Pe umerii lui. Singurul cuier de mărime potrivită.

Vocea repezită a lui Boris Corentin, care intrase în viteză, îl aduse la realitate.

— Din nou la litere?

Aime Brichot se strâmbă.

— Tot la fel, o să îmi finisez vocabularul de jargon.

De câteva zile, poliţia era inundată de scrisori anonime. Corespondenţi care îl înjoseau pe monseniorul Loursais. Toate în termeni de o josnicie absolută. Şi poliţia nu era singura. Arhiepiscopul, şi el, avea un teanc de scrisori. Terifiat, telefona încontinuu la Poliţia Judiciară, pentru a implora ca aceasta să facă ceva pentru a rezolva cazul...

*

* *

Tardet îşi aranjă nodul de la cravată. Transformat în câine de vânătoare, şi fericit. În fine, putea face ceva ca să fie iertat de ratarea urmăririi, de alaltăieri.

Pândind în faţa sediului social al sindicatului, pe strada Viala, arondismentul XV, tocmai reperase un spectacol pasionant: chinezoaica din urmărirea ratată de pe strada Dobropol tocmai intra în imobil.

Tardet apăsă pe butonul staţiei din maşină.

Boris Corentin îl înghionti cu cotul pe Aime Brichot.

— Priveşte, Meme, murmură el.

Chinezoaica ieşea. Însoţită de un tip foarte tânăr. Cuplul se îndreptă spre o Alfetta, condusă de chinezoaică, şi maşina demară imediat.

La Porte d'Orleans, Alfetta se angajă în tunelul Autostrăzii Sud, urmată de maşina poliţiei.

Capitolul XI

Receptorul radio-telefonului de bord luci în lumina soarelui palid de ianuarie. Corentin ridică receptorul cu o mişcare bruscă.

— Alo... aici Z 2, zise el, inspectorul Brichot şi Corentin, de la Cazuri Speciale de la Brigada de Stupefiante şi Proxenetism. Urmărim o Alfa Romeo roşie, model Alfetta. Număr GXF 23 92. Intrăm pe Autostrada Sud.

Închise după câteva cuvinte de politeţe.

— Te deranjează dacă fumez? Întrebă el.

Aime Brichot frână: coloanele de ambuteiaj începeau, clasic pentru acea oră. Ora optsprezece, ieşirea de la lucru. Enervant pentru condus, dar un chilipir pentru urmărire.

— Te rog, făcu el prin mustaţă. Mulţumesc totuşi că ai întrebat.

Alfetta se încadra încet-încet pe banda din dreapta.

— Uite, făcu Brichot, neliniştit, o să se oprească? În acest caz, am păţit-o.

Oftă. Maşina nu încerca decât să se angajeze pe banda pentru vehicule lente.

— Ciudat, zise Brichot, gânditor.

Corentin se chinuia cu scrumiera care nu voia să se deschidă.

— Ba nu, semn bun, din contră, vrea să zică că o va lua pe următoarea şosea. Ştie că mergând pe banda de maşini lente va evita aglomeraţia.

Brichot tăcu, atent să păstreze contactul fără să se apropie prea mult. Alfetta ignoră ieşirea spre Rungis, apoi pe cea spre Orly. Chiar şi pe cea spre Lyon. O luă spre Orleans-Chartres.

Corentin reuşise să deschidă scrumiera.

— Ai destulă benzină? întrebă el. Dacă ne va plimba departe.

Brichot ridică din umeri, furios.

— Fac mereu plinul, înainte, scrâşni el.

Corentin se sprijini în scaun. Alfetta începea să prindă viteză. Brichot apăsă şi el pe pedala de acceleraţie.

Înjură:

— Îşi va da seama că o urmărim, cu siguranţă.

Şansa era de partea lor.

Înainte de ieşirea spre Bures-Orsay, o Estafette a jandarmeriei apăru în depărtare, însoţită de doi motociclişti. Alfetta încetini brusc, prudentă. Încetini şi Brichot. Corentin fu gata să dea cu nasul de bord.

Accelerarea de după fu mai lentă.

— La zi, exclamă Corentin deodată, puştiul, de lângă chinezoaică, nu îl mai văd. Curios, nu?

Brichot se scărpină la mustaţă.

— Poate doarme.

Corentin rămânea cu sprâncenele încruntate.

— Ascultă, vreau să verific. Depăşeşte-o. Oricum, mai avem până la ieşire.

Brichot se conformă. Indicatorul se ridică la o sută şaizeci. În trecere, Corentin se uită în interiorul maşinii. În dreapta şoferiţei, o formă ascunsă sub o pătură.

— Îţi spun că ceva nu este în regulă, în privinţa puştiului, scrâşni el când Brichot intră pe bandă. Uită-te bine în retrovizoare. Ce vezi?

Brichot ridică ochii.

— Ba nu, făcu el. Nu este nimic. Ea îi vorbeşte. Ea râde.

Corentin stinse ţigara în scrumieră.

— Scuză-mă, sunt nervos, văd numai încurcături peste tot.

O pancartă, cu litere albe pe fond albastru: „Dourdan, prima ieşire, 23 kilometri”. Corentin se întoarse. Alfetta mergea în continuare în urma lor.

— La naiba, făcu el, ea accelerează.

Alfetta îi depăşi în coborâre, chinezoaica conducea ca o profesionistă.

— Rămân mai în spate, făcu Brichot. Înainte de Dourdan, nu este bandă de frânare.

Înjură: Alfetta semnaliza brusc la dreapta, pentru a alimenta cu benzină.

— Ce fac? strigă Brichot.

Corentin întinse degetul:

— Continui. Peste şase sau şapte kilometri este o fostă staţie de benzină abandonată, transformată în parcare. Ne oprim acolo şi când reapare îi luăm urma.

După zece minute, Corentin zise:

— Iat-o, murmură el.

Brichot demară. Alfetta trecea în trombă.

Problema lor, când chinezoaica semnaliză la dreapta pentru a o lua spre ieşirea Dourdan, fu să nu intre la rând după ea. Din fericire un R 5 Gordini îi depăşi nervos. Corentin scoase placid trei franci jumătate, remarcând că chinezoaica îi întinse taxatorului o bancnotă de o sută de franci.

În spate, cât taxatorul dădu restul, R 5 protesta cu acceleraţia. Alfetta abia ieşi de pe autostradă că o luă la dreapta. Spre Rochefort-en-Yvelynes.

— Acum, murmură Corentin, dacă ne-a reperat în retrovizoare, suntem morţi.

Din fericire, chinezoaica nu accelera. Traversă

Rochefort cu prudenţă, o luă spre Limours, trecând prin faţa fermei

din Cense, apoi de Bonnelles. Acolo viră la dreapta, angajându-se pe o şosea îngustă. În direcţia Bissy.

— Ori Dumnezeu este cu noi, mormăi Brichot, ori suntem afurisiţi.

Nu erau decât două maşini pe şosea. Alfetta şi, o sută de metri în spate, R 16 gri anonim, banal. Dar nu de ajuns pentru un curios. Două antene, una pentru radio şi alta pentru comunicaţii cu Politia Judiciară, se remarcau, cu ochiul liber. Cu atât mai mult cu cât R 16 o urmărea de la Paris. Dar noaptea se lăsase. Faruri în spate, este ceva imprecis…

— Şi iată-ne ajunşi, murmură Corentin.

Stopurile de frână ale Alfettei se aprinseră brusc. Încetini în faţa unui portal, gros, din lemn vopsit în gri. R 16 trecu. Discretă. Brichot se opri pe un drum prăfuit la două sute de metri mai departe.

— Ce facem? întrebă Brichot.

— Îl sunăm pe Baba. Ai notat numele proprietăţii?

Brichot se strâmbă.

— Nu, recunoscu el.

Corentin oftă.

— Placa de aramă, pe stâlpul din stânga. Este un nume care nu se uită: „Les Gres Perces”.

Charlie Badolini luă receptorul.

— Încă o şansă, mormăi el, că am găsit pe cineva de serviciu. Am aflat ce vă interesează.

— Să ne trimită o maşină specială de supraveghere, bombăni Brichot.

— Alo? făcu Corentin, vă aud prost.

Neconcordanţele dintre reţeaua Z 2 şi cele particulare… Charlie Badolini era acasă.

— Este mai bine, reluă şeful Brigăzii Mondene vorbind mai clar. Bun, ţineţi-vă bine. Proprietatea aparţine judecătorului Bachelard.

Corentin făcu o pauză.

— Bachelard, articulă el neîncrezător, faimosul judecător de la Tribunalul pentru copii şi adolescenţi?

— Vocea şefului se auzi nervoasă.

— Ei da, bătrâne. Bachelard.

Se lăsă linişte.

— Evident, mormăi Corentin, nu pot să îl percheziţionez. Cât despre mandat, până îl obţinem… Aveţi vreo idee, sefu’? Fiindcă eu nu mai ştiu ce să fac. De acord, am localizat ceva interesant, dar trebuie să ţinem cont şi de legalitate.

Ar fi trebuit să adauge: „Ce să mai”…

Vocea lui Charlie Badolini explodă în receptor.

— Ce vreţi să vă spun, fiindcă justiţia ne bagă beţe în roate! Pândiţi, atât.

Tuşi.

— Îmi pare rău, Corentin şi Brichot, dar nu văd altă soluţie pentru moment.

Corentin remarcă.

— Mulţumesc, sefu', pentru înţelegere, făcu el, dezamăgit.

*

* *

Pe la unsprezece seara, un Jaguar gri metalizat intră pe proprietate. A patra şi cea mai luxoasă dintre maşinile apărute de la începutul pândei. Conştiincios, Brichot notă numărul.

Corentin îl privi.

— Meme, zise el, morocănos, m-am săturat.

Brichot îşi ridică ochelarii pe nas.

— Simt că tu o să faci o prostie, zise el sentenţios.

Corentin aprobă de mai multe ori din cap şi deschise portiera.

— Ştii dinainte continuarea. Dacă reuşesc, îmi ofer o şampanie, dacă ratez, cei de la Interne…

Brichot coborî geamul, odată ce Corentin ieşi din maşină.

— Evident, pe mine mă laşi să păzesc! strigă el.

Corentin veni şi se sprijini de portieră.

— Schimbăm rolurile dacă vrei, făcu el. Ascultă, Meme, eşti căsătorit, ai doi copii, eu sunt celibatar şi nu plătesc nici o alocaţie familială. Presupunem că îmi iei locul şi că totul se duce de râpă, o vezi pe Jeannette plătind singură ratele la apartament?

Aime Brichot scoase nasul afară şi mirosi aerul de ţară. Un aer care mirosea a aventură.

— Vulpoiule, murmură el, pe Jeannette şi pe gemene le ador, dar sunt momente când…

Corentin îl bătu pe chelie.

— Hai, ciao, veghează atent.

Dispăru în noapte.

— Hei! ţipă Brichot.

Corentin se întoarse.

— Scuză-mă, făcu Brichot, încurcat, dar să nu îi repeţi niciodată lui Jeannette ce am spus mai devreme…

Corentin îi aranjă nodul de la cravată.

— Meme, făcu el cu afecţiune, nu îmi place că te gândeşti să-mi spui asta.

— Am uitat, făcu coechipierul său. Ai dreptate, sunt un nemernic.

Privi fix la silueta musculoasă care se depărta de-a lungul peretelui de piatră.

„Boris, murmură, greşeşti, Dumnezeule, greşeşti…"

Lătratul răguşit al unui câine îl făcu să tresară pe Brichot. Venea din cealaltă parte a zidului pe care Boris îl escaladase cu siguranţă.

— Asta e, gemu el, catastrofa.

Ieşi din maşină, panicat. Câinele, dincolo, lătra şi mai tare.

— Trebuie să îl ajut! Urlă el în sinea lui frângându-şi mâinile.

Se opri. De cealaltă parte, se întâmpla ceva nou. Mai întâi, un copac se mişca în lumina unei lămpi aprinse. Apoi o voce de bărbat striga „Krug! Aici. Vino… Ce ai?”

Brichot distinse fasciculul unei lanterne puternice care cerceta parcul.

— Boris este terminat, îşi zise el, cu inima bătându-i puternic.

Făcu câţiva paşi, învârtindu-se în cerc, în căutarea unei soluţii. Deodată, se duse spre poartă.

— Ce este asta? făcu bărbatul mătăhălos, nebărbierit, care ţinea în lesă câinele.

Aime Brichot înghiţi în sec.

— Scuzaţi-mă, începu el, zâmbind, în timp ce încerca să pară englez, m-am rătăcit, vă rog, *where I cari… I mean;* unde pot să găsesc ROCHE-FORT…

Paznicul îl examină pe „englez”. Credea că toţi englezii sunt înalţi, atletici şi cu un păr bogat.

Graţie vestimentaţiei anglomane total, Aime Brichot trecu totuşi examenul. Era îmbrăcat ca un englez de la televizor. Ca unul tânăr, chel şi pitic.

— Vorbiţi franceza? articulă paznicul.

Lângă el, câinele trăgea înspre spate, spre parc. Nu era proastă bestia, doberman. Nu era uşor de păcălit.

— Krug! strigă paznicul. Gata.

Brichot zâmbi prosteşte.

— Vorbesc puţin… făcu el insistând pe silaba finală.

— OK, făcu paznicul, este uşor, vă întoarceţi pe acolo… Apoi la stânga. La stânga, înţelegeţi?

— *Yes,* se grăbi Brichot, *left.*

Celălalt prinse cuvântul din zbor. Deja auzit altundeva.

— Aşa, *left.*

Întinse braţul spre pădurea din vârful colinei care se zărea prin noaptea senină.

— Apoi, la dreapta, făcu el imperial.

Brichot se dădu în spate.

— *Thank you very mach,* făcu el. Mulţumesc mult.

Zâmbi pe sub mustaţă.

— Şi la revedere, domnule.

Paznicul schiţă un salut din poziţie de drepţi.

— Mereu în slujba vizitatorilor, strigă el foarte mândru.

Totuşi, rămase să privească cum pleacă englezul spre maşină. Curios, un R 16. Nu prea era englezesc.

Aime Brichot făcu o întoarcere spre el şi coborî geamul.

— Bună maşină închiriată! Solidă, rapidă... exclamă el.

Celălalt râse.

Se întoarse pe domeniul său. Câinele, disperat, îl urmă cu coada între picioare. Nu se putea să aibă un stăpân atât de tâmpit. Celălalt vânat, adevăratul, trebuia să se fi fofilat de mult timp.

Aime Brichot opri maşina la intersecţia spre Bonnelles.

— Of, făcu el ştergându-se pe frunte, sper că nu am jucat prea prost rolul...

*

* *

Corentin se strecură printre maşini. În fundul garajului, o uşă. O deschise uşor. Nimic. nici o rază de lumină. Intră.

„De data asta, îşi zise el, totul sau nimic.”

Culoarul din spatele uşii era slab luminat de la o uşă vitrată care comunica cu o altă cameră. Făcu câţiva paşi şi dădu de treptele unei scări.

Apucând balustrada simţi lemnul. Urcă. În depărtare, zgomote de voci şi de muzică. Bob Marley, Reggae. Se auzeau râsete, de jos. Ajuns la etaj, se trezi într-un întuneric beznă. Dar în fund, o lumină slabă. Înaintă, cu inima bătându-i puternic. Oricând se putea deschide o uşă.

Lumina provenea de la o uşă vitrată, din cealaltă parte. Corentin întinse gâtul. Se blocă:

— Nu, făcu el. Nu este posibil.

*

* *

Exact în acel moment, un bărbat mediteranean se prezenta în faţa imobilului în care locuise monseniorul Loursais. Sună. Insistent. La a doua sonerie, valetul apăru, uimit, în pijama.

— Nu sunteţi întreg la minte! strigă el. Aţi văzut cât este ceasul.

Celălalt ridică din umeri.

— Uitaţi, zise el scoţând o hârtie de cinci sute de franci. Luaţi-i şi ascultaţi-mă.

Avea un accent puternic din Nordul Africii. Mirat, valetul luă banii.

Arabul se strâmbă.

— Sunt un amic al Monseniorului, reluă el. Veţi primi încă de două ori pe atâta dacă mă lăsaţi să urc la el.

Celălalt îşi căscă gura.

— Sunteţi nebun, gemu el, aiurit.

Arabul se prefăcu că ia înapoi banii.

— Nu, sunt colecţionar de mobilier. Însoţiţi-mă, aveţi cu siguranţă cheia, vreau să îmi fac o idee despre valoarea totală înainte de

licitaţia de mâine.

Valetul se dădu înapoi, împingând uşa:

— Inutil, domnule, făcu el sec. Nu mai este nimic de vânzare. Totul a fost deja vândut la Saint-Ouen.

Mâna arabului se întinse şi luă banii.

— În acest caz, făcu el, nu mai meritaţi nici un bacşiş. Mulţumesc totuşi că mi-aţi spus, mă voi duce acolo.

Plecă.

— Asta este, zise valetul, ceva nu se potriveşte mereu în această lume.

Capitolul XII

Dacă Boris Corentin ar fi avut cea mai mică tendinţă homosexuală, aceasta l-ar fi cuprins imediat şi l-ar fi făcut să vomite de parcă s-ar fi aflat în faţa unei femei goale.

Cei doi adolescenţi, de cealaltă parte a perdelei transparente, erau pure minuni anatomice. Goi, bineînţeles, eleganţi ca nişte statui greceşti, cu muşchi fini. Un blond cu bucle şi un brunet cu părul scurt coafat. Boris Corentin recunoscu în al doilea pe tânărul din Alfetta. Era în picioare în mijlocul încăperii. În faţa lor, aşezaţi pe canapele şi fotolii, o jumătate de duzină de domni între patruzeci şi şaizeci de ani, vizibil cu orientări homosexuale. Sărea în ochi. Între ei şi adolescenţi, chinezoaica din Alfetta, îmbrăcată cu un jeans ultra-strâmt şi un pulover verde din lână direct pe piele. Adolescenţii, în afară de nuditatea lor, absolut deloc jenaţi, aveau alte două particularităţi. Mai întâi, un ac de aur atârna, înfipt în câte un mamelon. Apoi, ei exhibau o erecţie perfectă, nervoasă, fără complexe.

Chinezoaica le explica celor de faţă tehnica acelor *Houa Tchen.* Recomandate pentru excitarea nervilor sexuali, fapt ce făcea posibilă menţinerea erecţiei timp de şapte-opt ore, ţinând cont de fiecare individ.

Drept exemplu, chinezoaica se aşeză în genunchi în faţa celor doi tineri, administrându-le o felaţie alternativă, de câte două minute. Brunetul ejaculă primul, urmat imediat de blond. Chinezoaica îşi continuă „treaba”.

Când se ridică, gâfâind uşor, după douăzeci de minute, „declanşase” pe blond de cinci ori iar pe brunet de patru.

Erau în aceeaşi stare de erecţie, poate puţin mai uşoară.

Asistenţa se răsuci în fotolii.

— Niciodată nu am văzut aşa ceva! Niciodată!

Ea chicoti îndelung.

— Voiam să spun: cumpăr…

Chinezoaica îl privi:

— Ce?

— Nu pe frumoşii ăştia doi, bineînţeles, acele.

Liyu zâmbi.

— Patru sute de franci bucata. Sunt din China, declară ea, profesionale. Dar să ştiţi, dacă aveţi acele nu înseamnă mare lucru. Trebuie să ştiţi şi cum să le folosiţi. Iar aici…

Nu avură timp să încheie afacerea. Un atlet în vârstă se precipită în genunchi în faţa celor doi tineri.

— Şi noi? strigară ceilalţi ridicându-se.

*

* *

Boris Corentin se dădu înapoi, cu spatele la perete.

„Puştii nu au nici cincisprezece ani, îşi zise el. Ar fi un flagrant delict.”

Ezită. Importantă era Jenny. Era sigur că ea se află aici. Era musai să o găsească. Se dezlipi de perete, căutând pe pipăite trecerea.

După aceea, totul se petrecu foarte repede pentru el. Plafonierele de pe culoar se aprinseră, înainte de a avea timp să ia poziţia de luptă, fu învins. Proiectat de braţul puternic al unui roşcat enorm în ţinută de catifea verde, patul unei puşti de vânătoare îi lovi stomacul, îndoindu-l, pentru a-l lovi apoi în ceafă. Căzu în genunchi, cu capul cuprins de dureri insuportabile.

— Nu m-ar mira să cunoşti un englez, mormăi paznicul întorcându-l cu ghetele de piele groasă.

Liyu apăru în hol şi contemplă figura cu ochi închişi.

— Nu este rău, murmură ea. Unde l-ai descoperit?

Pe la ora patru dimineaţa, Aime Brichot luă o decizie dureroasă. Ridică receptorul staţiei şi ceru să i se facă legătura cu Charlie Badolini. Mirată, centralista încercă să îl refuze. Brichot se răsti:

— Faceţi ce v-am spus! ţipă el, sau jur că vin să vă iau la bătaie.

În douăzeci de secunde îl avu pe superiorul său la telefon.

— Domnule comisar, scuzaţi-mă, zise el cu o voce încurcată, sunt Brichot, eu…

În acelaşi moment, radio-telefonul fâşâi curios. Scutură receptorul. Se terminase. Pană.

Capitolul XIII

Chelul îşi dezlipi ochii de la Boris Corentin pentru a se întoarce spre Liyu.

— Este frumos, zise el scoţând o ţigară.

Se aplecă spre Corentin, aşezat pe un scaun de care îl legaseră.

Corentin încă mai resimţea dureri la cap, dar simţea că îi treceau deja. Nu era timp de văicăreli, ci de luptă.

Chelul suflă fumul într-o parte, evitând faţa lui Corentin. Un mic detaliu la care poliţistul fu sensibil. Bărbatul din faţa lui era un european maladiv, cincizeci de ani aproximativ. Mai mult sau mai puţin? Dificil de zis. Chelul făcea parte dintre cei care nu par nici bătrâni, nici tineri. Faţă fără riduri. Era ca un sac de oase.

— V-am scotocit, zise el, deci sunteţi un poliţist şi îmi imaginez că acest „englez”, de mai devreme, de afară, este coechipierul dumneavoastră.

Dădu din cap:

— Destul de vicleană diversiunea.

Corentin încruntă din sprâncene.

— Ce diversiune?

— Ei bine, este simplu, râse cheiul, coechipierul dumneavoastră l-a păcălit pe paznic pentru ca să nu vă simtă câinele, să nu vă mai urmărească atunci când săreaţi zidul. Infantil. Dar a reuşit, recunosc.

Corentin îşi imagină pe Brichot făcând asta. „Bietul Brichot, îşi zise el, mirat, este un cap.”

Chelul se încruntă.

— De ce aţi venit aici? zise el, privindu-l de sus. Şi cum aţi găsit proprietatea?

Corentin întoarse capul.

— Ascultaţi, făcu el, nu vă mai obosiţi, nu veţi scoate nimic de la mine.

Celălalt râni.

— Asta credeţi dumneavoastră. În fine, fiţi rezonabil. Sunteţi în mâinile mele şi nu am intenţia să vă dau drumul. Recunoaşteţi şi vă voi invita la cină. Este târziu, trebuie să vă fie foame.

Corentin scutură din cap.

— Nu, zise el.

Celălalt oftă.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră, vă credeam mai matur. Cât m-am înşelat…

Se întoarse:

— Ah, cina!

Un valet tocmai intra în salonul mare cu şemineu din piatră, împingând o masă pe rotile.

Corentin simţi un gol în stomac. Era una din mâncărurile sale preferate. Peşte rece cu sos de muştar. Pe o tavă de argint, minunat prezentat între foi de salată, măsline şi roşii tăiate rondele. Alături, o sticlă de Plant în frapiera cu gheaţă. Corentin, pe lângă foame, simţea şi o sete puternică. Îşi stăpâni salivarea violentă.

Liyu se apropiase.

— Vă aduc? întrebă ea, profesionist.

Chelul îl privi pe Corentin, părând să ezite.

— Tot nu. Domnului îi este foame, să fim eleganţi. Are dreptul la puţin repaus înainte de mica sărbătoare pe care i-o pregăteşti.

Întinse un deget osos.

— Fă-l să mănânce.

Liyu se transformă în bonă. Cu furculiţa în mână, începu să ia din mâncare. Corentin nu subestima ridicolul situaţiei, dar trebuia să fie realist. Îi era foame. Avea nevoie deci să îşi refacă forţele. Cu atât mai mult să profite.

— Poate ceva mai rapid ritmul furculiţei, zise el, cu gura plină. Nu sunt o gâscă.

Liyu ridică din umeri.

— Mai cere, şuieră ea.

Chelul îi umplu paharul lui Corentin din nou.

— Eu îl găsesc foarte plin de umor, în situaţia sa.

Îi făcu semn lui Liyu să se dea la o parte şi ridică paharul.

— Peştele cu muştar vă place?

— Excelent, înghiţi Corentin, care era sincer.

Paharul îi atinse buzele:

— Spuneţi-mi ce credeţi despre vin, făcu chelul, atent.

Corentin bău. Apoi plescăi din limbă.

— Nu e rău, zise el, poate puţin cam acru.

Chelul rămase cu gura căscată.

— În plus mai face şi nazuri! Caraghios, poliţistul. Este foarte amuzant.

Văzu că farfuria lui Corentin era goală.

— Mai doriţi peşte?

Corentin făcu semn că da.

— Evident, vrei să mai dureze.

Corentin îl privi în ochi.

— Aşa ceva, da. Dar peştele este bun, v-am spus, şi sunt un gurmand.

Chelul decupa delicat din peşte, partea din spate, cea mai bună..

— Uite, mai ia, o meriţi.

*

* *

— Ţi-am spus că nu este rău deloc! exclamă chelul. Ei bine, nu mă înşelam. Este o statuie grecească, acest poliţai! Am văzut şi poliţai frumoşi.

Îşi trecu mâna peste bicepşi.

— Şi sunt tari, antrenaţi.

Oftă:

— Bietul Corentin, fiindcă acesta este numele tău, ţi-am văzut

actele, dacă ştiai în ce o să te bagi…

Corentin îşi întoarse capul. Gol, crucificat pe un pat de aramă, legat de mâini şi de picioare, se lupta cu angoasa. O succesiune de zgomote cristaline îi atrase atenţia. Chinezoaica, cea căreia chelul îi spunea Liyu, scotea nişte ace dintr-o gentuţă. Ace de aur.

Trebui să îşi muşte buzele.

Înţelesese, de la început. Acupunctura. „O să suferi”, îl anunţase chelul. Boss…

Nu zise nimic cât timp Liyu îi plasă acele. În lobii urechilor, în mameloane, la subraţ şi la baza membrului.

Când simţi cum virilitatea începe să i se întărească, singură, puternic, nu încercă nici să se opună. Închise ochii. În jurul lui, zece perechi de ochi avizi. O serie de „nebuni”. Cu cei doi adolescenţi, tot dezbrăcaţi, cu ochii încercănaţi. Liyu se aplecă.

— Frumoasă constituţie.

— Este ca un Hercule! zise unul dintre nebuni. Putem să punem mâna?

Chelul se interpuse.

— Lăsaţi-l în pace. De data asta, nu este de joacă.

— Ah, tu, judecătorul, te opui! replică nebunul, bătând din picior.

— Afară! strigă chelul. Aţi înţeles.

Rămase singur cu Liyu.

Corentin ridică ochii spre el, dominându-şi ruşinea.

— Deci, dumneavoastră sunteţi judecătorul Bachelard, de la Tribunalul pentru copii şi adolescenţi.

Încercă să zâmbească.

— O să vă prind, vă jur.

Bachelard izbucni în râs:

— Pentru moment, eu v-am prins, poliţist nemernic. Priveşte-te!

Corentin tocmai ejacula, sub privirea plină de admiraţie a lui Liyu.

— Bun, te lăsăm, reluă judecătorul când supliciul trecu. O să reînceapă. Regulat. O să te epuizezi. Nu vei mai putea face nimic. Atunci, poate, la un moment dat, o să te decizi să îmi povesteşti despre ancheta ta.

În hol, îşi aprinse nervos o ţigară.

— O să dureze. Este rezistent, se vede.

Se opri:

— Liyu, murmură el, cred că ar trebui poate să alegem altă metodă.

Liyu zâmbi.

— Păcat, dar înţeles.

Judecătorul o prinse de mâini.

— Iar fata? Unde este?

Liyu dădu din cap.

— Încă mai rezistă, dar nu o să mai dureze.

Ochii chelului se luminară.

— Uite, o să-i fac o vizită. Este excitantă, mica târfă…

Liyu aprobă.

— Bun, făcu ea, trebuie să merg la Paris. Ştiţi, este tot mai necesar acum.

Chelul ezită:

— Şi poliţaiul?

— Lăsaţi i să fiarbă puţin. Va fi mai suplu pentru schimbarea de program.

*

* *

Aime Brichot se gândea încercând să fie cât mai logic posibil. Bun, nu putuse să vorbească cu sefu', era clar deja. Dar în fond, îi transmisese totuşi mesajul. Nu îl suna pe Charlie Badolini în plină noapte pentru a-i spune „Cucu, este o farsă". Ori sefu' ştia unde se află ei. Deci, înţelesese că ceva grav se întâmplase. Concluzia: o singură soluţie. Să aştepte venirea întăririlor. Nu puteau să întârzie.

După încă o oră, nu mai rezista. Dura prea mult. Ideea că Boris era în pericol, de cealaltă parte a zidului, îl omora.

„Cu atât mai rău dacă fac o prostie, murmură el, mă duc."

Nervos, verifică dacă pistolul Smith and Wesson special era la locul lui în tocul de la centură, şi începu să escaladeze zidul.

Noaptea era acum rece. Se auzeau trosnind crengile copacilor. Cucuvele se auzeau peste tot. Brichot strânse din dinţi. Gata să fie cuprins de o frică viscerală, venită din copilărie, în această noapte fantomatică.

Fu aproape liniştit când, deodată, spoturile luminoase din parc se aprinseră şi, totuşi, asta putea să însemne: „Pericol iminent". Dar, cel puţin, lumina era civilizată. Se ascunse după un copac masiv. Liniştit. Câinele nu făcea parte din grupul care tocmai apărea. „O prostie din partea lor, îşi zise el. Dacă eram în locul lor…" Căscă ochii în spatele ochelarilor. Pentru a înjura imediat: în frig, respiraţia îi aburise ochelarii. Îi scoase şi îi şterse cu o batistă. Era o chinezoaică. Apoi doi bărbaţi. Ducând un pachet mare înfăşurat, în formă umană. Brichot se concentră. Era la treizeci de metri, dar forma pe care o duceau la maşină, un Mercedes, trecea prin dreptul a două proiectoare din grădină. Un picior atârna, gol… Veni o rafală bruscă de vânt. O parte a păturii se ridică, pentru a cădea la loc. Faţa se văzu. Albă, cu ochii închişi.

Corentin.

Aime Brichot strânse din dinţi cât putu de tare.

— Nu îi pot lăsa să facă asta, mormăi el.

Îşi scoase uşor pistolul, îl armă şi sări; trăgând spre cer.

— Poliţia! urlă el. Toată lumea mâinile sus! La cea mai mică

mişcare, trag.

Corentin căzu pe pietriş, pe jumătate dezbrăcat. Deasupra lui, cei doi bărbaţi, cu mâinile ridicate, la fel şi Liyu.

Brichot făcu un sprint până la cinci metri de grup.

— Toţi trei: la perete, cu mâinile ridicate! Strigă el nervos. Cu faţa la perete. Acum, mâinile pe perete... Mai sus, depărtaţi picioarele. Sprijiniţi-vă. Mai depărtate, picioarele.

Ei se supuseră, tăcuţi...

Brichot se clătină, buimăcit... Ce să facă? ... Să-i salveze pe Corentin şi cu atât mai rău pentru restul? Ezită. Un zgomot de motor în stânga lui îl făcu să zâmbească. Mercedes-ul! Ar trebui să plece cu el.

Aime Brichot, cu revolverul îndreptat spre perete, începu să-l tragă de braţ pe coechipierul său.

„Scuze, Boris, făcu el, o să te doară”.

El fu cel care simţi o durere violentă... Pistolul se răsuci de câteva ori în aer şi căzu pe pietriş.

Lângă Aime Brichot, prăbuşit cu nasul în pietriş. Inconştient.

Paznicul se aplecă, luă revolverul şi îl puse în buzunar.

— Şi al doilea, scrâşni el răsucind puşca. Tu, englezoi de circ, îmi face plăcere să te revăd.

*

* *

Judecătorul Bachelard bătu frenetic cu pumnii în masă.

— Tăceţi sau ce? Urlă el. Eu vorbesc acum. Stupefiaţi, ceilalţi se chirciră.

— Bun, aşa e mai bine, reluă chelul. Voiam doar să realizaţi situaţia. Sunt doi poliţişti acum aici. Afară, o maşină a poliţiei. Cu telefon. Acum nu merge, dar nu a fost aşa şi mai înainte. În consecinţă, celălalt, care se numeşte Brichot, a telefonat cu siguranţă la Paris, îşi prinse capul între mâini.

— Suntem arşi, spus mai pe şleau. Nu este decât o chestiune de timp. Trebuie să dispărem.

Oftă.

— Voi ce riscaţi, dacă nu sunteţi prinşi? Dar eu? Sunt la mine acasă, aici. Nu îmi mai rămâne decât să dispar!

Se întoarse.

— Liyu, făcu el repede, îi vei lichida pe fată şi pe cei doi poliţişti. Roger, vei săpa o groapă în spatele trandafirilor.

*

* *

Boris Corentin, Aime Brichot şi Jenny, goi, toţi trei, cu mâinile legate la spate, strângeau din dinţi fără să se poată abţine. Dar curios, frigul le făcea bine. Le scoseseră acele. Ceea ce le mai oferea puţină

putere. Şi totuşi, nu erau proşti. Nu sapi o groapă în toiul nopţii într-un parc pentru a arunca frunze uscate. Era pentru ei.

— Jenny, murmură Corentin, tu care ai licenţă în filosofie, ce spun filosofii într-un astfel de caz?

Ea râse nervos.

— Nimic, ei nu ştiu nimic. Înţeleg acum, clănţăni ea din dinţi.

Deja Liyu se apropia de ea. Însoţită de paznic. Acesta ţinea în mână arma lui Brichot. Neîndemânatic. Liyu ridică un ac de aur. Foarte lung. Aproape zece centimetri.

— Sunteţi nebună, la fel şi ei, ne vor găsi corpurile... făcu Corentin cu o voce întretăiată.

Ea râse.

— Da, sunt nebună, poliţist frumos. Şi mă doare că te omor.

Ea o prinse pe Jenny de braţ şi o trase spre ea. Acul înaintă spre gât.

Ţâşni în momentul în care acul atingea gâtul lui Jenny. Lovind cât mai violent posibil între picioarele chinezoaicei. Apoi se răsuci şi, cu capul coborât, se îndreptă spre paznic. Acesta nu avu timp să se folosească de armă. Surprins, îi dădu drumul. Primi fruntea iui Corentin în plex şi se clătină până la groapa în care căzu.

Corentin se aruncă spre revolver şi se întoarse spre el. Cu mâna dreaptă, îl apucă şi îl ridică la coapsă.

— Ştiu să trag, răcni el, şi voi trage...

Reuşi, cu o mişcare minuţioasă să se ridice. Observă că revolverul nu era armat. Îl armă. Fără rezultat. Blocat...

— Aime, Jenny, făcu el repede. Să mergem.

Găsi forţa de a zâmbi.

— Cu atât mai rău pentru ţinută, alergarea ne va încălzi.

În mijlocul grupului avu loc o mişcare. Imediat, Corentin îndreptă spre ei revolverul. Era singurul care ştia că este inutilizabil.

— La maşini! ţipă Bachelard.

După două minute, nu mai era nimeni. Decât cei trei nudişti, cu maxilarele clănţănind.

— Rămânem înăuntru, făcu Corentin. Cel puţin, acolo este cald. Este telefon.

— Şi... cuţite..., şopti Jenny.

— Şi Loulou! gemu ea.

Ea se îndreptă prima spre casă.

Se mijea de ziuă când Charlie Badolini în persoană, urmat de Rabert şi Tardet, apoi de o lungă escortă de poliţişti nervoşi, pătrunseră în salon. Se opri, uimit.

În faţa focului care pâlpâia vioi în şemineul plin cu buşteni, trei forme alungite pe covor. Înfăşurate în pături. Dintre care una feminină. Toţi trei aveau picioarele goale iar sânul stâng al fetei era

descoperit.

Dormeau.

La gâtul fetei era un ghem de blană gri. Loulou, canişul pitic.

— Domnule comisar, zise Tardet cu respect, cred că pâinea prăjită începe să se ardă.

Charlie Badolini se îndreptă spre „planul de lucru” din bucătărie.

— Ei bine, Tardet, ocupaţi-vă! Vă descurcaţi sau nu?

Tardet se precipită. Scoase feliile de pâine din prăjitor şi începu să le ungă cu unt. Şeful Brigăzii Mondene întinse degetul:

— Dulceaţă de portocale, mai multă, pentru inspectorul Corentin, făcu el, ştiu că îi place.

Răsturnă apa caldă peste ceai. O aromă plăcută de ceai umplu bucătăria.

— Nu o duce rău, judecătorul, aprecie Charlie Badolini admirând bucătăria mare echipată cu toate dotările de ultimă oră.

Stinse ţigara în chiuvetă.

— Tardet, făcu el, aşezaţi bine tava şi aduceţi-o.

După un minut, o gloată de poliţişti de toate rangurile şi gradele, se deplasa spre salonul mare. În fruntea lor, Tardet cu o tavă pe care ducea ceainicul, ceştile şi pâinea prăjită. Apoi Rabert, cu borcanele de dulceţuri şi unt şi, în fine, Charlie Badolini, cu un bol mic cu lapte.

Boris Corentin se ridică în coate.

— Sefu’… făcu el, sincer mişcat. Nu trebuia…

Aime Brichot, Jenny şi cu el contemplau această scenă uimitoare: un şef al Brigăzii Mondene aducând micul dejun celor doi inspectori, plus unei prostituate, în conacul abandonat de un judecător pentru copii obsedat…

— Îmi face plăcere, lăsaţi-mă, protestă Charlie Badolini, princiar.

Se aplecă spre Jenny:

— Mai mult lapte în ceai?

Ea roşi.

— Da, mai mult, mărturisi ea, emoţionată. Ciupindu-se pentru a se asigura dacă este real.

Aime Brichot îşi înfigea deja dinţii în pâinea prăjită plină de unt topit:

— *Marvellous,* glumi el, s-ar fi crezut la Surrey.

Ridică ceaşca, cu degetul mic îndoit delicat.

— Iar ceaiul este o adevărată minune.

— Gata, bombăni Badolini. Nu vă bateţi prea mult joc de mine.

În spatele lui, mai erau totuşi vreo douăzeci de perechi de ochi de poliţişti francezi, care savurau spectacolul.

În liniştea care se lăsă canişul pitic începu să se agite.

— Dumnezeule, zise Jenny, îi e foame.

Sânul stâng i se dezgoli în mişcare. Ea îl acoperi cu pătura.

— Tardet, ordonă Badolini, mergi să vezi ce este în frigider.

Tardet plecă.

Corentin lăsă jos ceaşca de ceai.

— Sefu', zise el, trebuie emis un mandat de aducere pentru Bachelard, nu?

Badolini aruncă ţigara în şemineu.

— Nu vă neliniştiţi, este pe drum.

Oftă:

— Doar de formă... în fine, nu se ştie niciodată.

Râse:

— Totuşi, reluă el, îmi face plăcere să vă văd în viaţă. Chiar dacă puţin cam palizi.

Corentin se înclină:

— Am făcut ce am putut, sefu'.

Charlie Badolini ridică din umeri.

— Ascultaţi, făcu el pe un ton ursuz, sunteţi obosiţi. Rămâneţi aici. Sunt destule camere din câte am văzut, o să îi lăsăm pe Rabert şi Tardet să vă păzească. Duceţi-vă să dormiţi, dar în pat.

Agită din degete:

— Ordon, făcu el cu o bonomie care îi trăda duritatea prefăcută a privirii.

Capitolul XIV

Duduche se scărpină pe nas, cu un aer răutăcios. Duduche era comerciantul de la Porte de Saint-Ouen cu nasul cel mai impecabil. Râgâi a bere, băutura lui favorită, ca şi singura, din care consuma cinci litri în zilele cele mai cuminţi. De aici burta enormă. Berea era vitală. De disperare, medicul nu îi mai spunea nimic. De altfel, pentru ce? Ficatul care filtra între cinci şi opt litri de bere pe zi era tânăr ca un ficat de viţel. De ce să rupă toate tratatele de medicină de supărare?

— O Biblie? rânji el.

Arabul clipi.

— Da, o Biblie.

Duduche înlătură un fir de bumbac căzut pe un vas Galle. În fine, era ceea ce credeau clienţii.

— Nu am Biblie, mormăi el.

Arabul inspiră adânc.

— Ascultaţi, făcu el, conduceţi o firmă numită „SOS Debarras"?

— Da, făcu Duduche, cu o privire înceţoşată. Dar nu văd legătura cu Biblia.

Arabul se scotoci şi scoase o legătură groasă de bancnote. Toate de

cinci sute de franci, remarcă imediat ochiul lui Duduche. Era un teanc gros.

— Of, făcu arabul băgând banii la loc. Mi-e teamă, sunt o mulţime de hoţi pe aici.

— Înţeleg, murmură Duduche, care înţelesese foarte bine; voia să-i îmbuneze.

Ridică din umeri.

— Spuneţi-mi măcar ce fel de Biblie! Fiindcă nu veniţi aici să cumpăraţi o Biblie de citit. Sunt librari pentru aşa ceva la Saint-Sulpice.

Râse:

— Nu cumva vreţi un Coran?

Arabul zâmbi:

— O Biblie, insistă el.

Duduche privi spre buzunarul unde erau banii.

— Cum arată?

Arabul ridică din umeri, trist.

— Nu ştiu, nu am văzut-o niciodată.

Duduche se aşeză. Era destul de obosit, având în vedere ora.

— Atunci, ce doriţi? Făcu el, agasat.

Arabul se aplecă:

— Domnule, zise el foarte repede. Ieri, aţi eliberat apartamentul unui ecleziast mort, monseniorul Loursais. Ştiu că avea o anumită Biblie.

Ezită:

— Cu adnotări în ea.

Gura lui Duduche se rotunji. Pentru a fluiera.

— Hei, făcu el, amuzat, eşti bine informat! Da, este adevărat, era o biblie roşie. Cu mâzgăliturі. Veche, de valoare.

Arabul îşi regăsi speranţa.

— O cumpăr. La preţul care îl doriţi.

Duduche îşi băgă degetul în nas.

— Din nefericire, domnule, zise el, am vândut-o deja.

Arabul păru distrus.

— Nu este posibil! Cum aşa, din prima zi?

— Ei, da, în dimineaţa asta, unui englez, chiar. Un student la teologie anglicană, după cum mi-a spus el. Voia o Biblie în franceză ca amintire a sejurului său la Paris. Era un tip vorbăreţ.

Râgâi din nou.

— Nu vorbea prea rău franceza. Cu un accent oarecare.

Se încruntă:

— Păcat că nu aţi venit mai devreme, făcu el, sincer. La preţul l-a care i-am vândut-o…

Se uita la buzunarul cu bani. Zicând parcă „Pe tine, puiule, te-aş fi

jecmănit”.

Arabul îl studie. Vizibil, celălalt spunea adevărul, având în vedere că văzuse banii.

— Şi ziceaţi că a plecat în Anglia? insistă el.

— Da, la ora 15.

Dădu din mână.

— Acum, nu îi ştiu nici numele, nici adresa. Dacă vreţi să-i faceţi o ofertă.

Arabul scutură din cap.

— Nu, nu este vorba de asta, zâmbi, politicos.

— Bun, ei bine, mulţumesc.

— Regretul este reciproc, se înclină Duduche. Băgă mâna sub tejghea şi scoase o sticlă. O desfăcu şi bău o gură.

— La naiba, înjură el, o afacere pierdută. Regretă, fără să se întrebe de ce Biblia monseniorului Loursais era atât de importantă pentru arab. Nici cum ajunsese acesta la el.

Clienţii aveau problemele lor…

*

* *

Arabul băgă o fisă în telefon şi închise în urma lui uşa cabinei înainte de a forma numărul. În spate, în sală, era prea mult zgomot. Celălalt răspunse: „Alo?” Arabul introduse încă o fisă.

— Alo, sunt Aii, zise el, nu am Biblia. A dispărut, a fost vândută… Nu, nu ţipaţi, nu este totuşi o veste proastă: cumpărătorul este un student englez la teologie. Biblia a traversat deja Canalul. Nu este decât o şansă la o mie să aflăm vreodată de ea…

Capitolul XV

Boris Corentin devenea furios. De două zile deja cazul de la Bissy stagna. Nu înaintase nici un pas. Toată banda dispăruse. Fără îndoială, le văzuse feţele, toţi erau necunoscuţi pentru el şi, bineînţeles, putea, din întâmplare, să dea peste vreunul. La vreun colţ de stradă. Altfel spus, niciodată… Singura speranţă: verificarea tuturor barurilor şi localurilor de homosexuali. Dar nici aici nu era vreo speranţă.

Telefonul îl smulse din gânduri. Un bărbat cerea să vadă pe cineva. Un portar. Era ceva important, zicea el. În legătură cu moartea monseniorului Loursais. Îl interesa?

— Îl primesc imediat, făcu el cu o voce schimbată.

Corentin întinse un fotoliu omuleţului cu ten galben.

— Vă ascult, zise el.

Celălalt începu să vorbească. Rapid. Primise o vizită ciudată. În

plină noapte, un arab de vreo treizeci de ani, înalt, foarte elegant venise să-l trezească. Se dădea drept prieten cu defunctul şi voia să cumpere tot mobilierul. Era ciudat, nu?

— Şi? întrebă Corentin.

Portarul ridică din umeri.

— Şi, i-am spus adevărul, că o companie de servicii luase deja totul.

Corentin se aplecă:

— Numele companiei?

— S.O.S. Debarras, în Saint-Ouen.

Corentin se ridică:

— Vă mulţumesc, sincer. Ceea ce mi-aţi spus este foarte util. Aţi făcut bine că aţi venit.

Oftă.

— Exemplul dumneavoastră este prea rar urmat.

Portarul se ridică şi plecă.

*

* *

Duduche râgâi.

— Oh, pardon, domnule inspector, făcu el. Berea este caldă.

Se aşeză.

— Da, l-am văzut pe acest arab ieri. Semnalmentele corespund. Părea interesat. Chiar a încercat să mă mituiască, arătându-mi un pachet de hârtii de cinci sute de franci atât de gros.

— Interesat de ce anume? murmură Corentin. Duduche îşi băgă degetul în nas.

— De Biblie. Corentin îl privi dur.

— Ce Biblie?

Foarte repede, memoria îi intra în funcţiune. Da, Biblia groasă răsfoită la întâmplare în apartamentul mortului şi adnotată ciudat.

Se înjură în gând. Clar, tot secretul era acolo. Avusese volumul în mâini şi îl lăsase…

— L-aţi vândut-o? întrebă el. Duduche desfăcu o cutie nouă de bere.

— Ah, mormăi el, asta este mai rece. Bun, ce? Ah, da, Biblia. Nu, domnule inspector, nu i-am vândut-o.

Corentin se umplu de speranţă.

— Atunci, o aveţi? făcu el nerăbdător. Anticarul puse jos cutia de bere şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Dar ce are, Biblia aceasta, exclamă el, de vă interesează atât? Dacă aş fi ştiut, aş fi pus-o într-un seif.

— Arătaţi-mi-o, insistă Corentin care fierbea.

Duduche ridică braţele spre cer.

— Vândută, făcu el dând din cap.

— Cui? întrebă Corentin, agăţându-se de o ultimă speranţă.

Duduche îi explică şi pe măsură ce vorbea lui Corentin îi dispărea orice curaj. Nici nu mai asculta când o frază îi atrase atenţia mecanic.

— Repetaţi, zise el. Englezul a luat avionul ieri la ora 15? Ieri, nu alaltăieri?

Celălalt aprobă.

— Îmi amintesc bine.

Deja Corentin se ridicase.

— Mulţumesc şi nu uitaţi: Sunaţi-mă dacă remarcaţi ceva. Dacă arabul revine, de exemplu, încercaţi să îl faceţi să spună mai multe…

În metrou, se gândea la toate variantele. Listele de pasageri… Nu sunt mii de englezi de sex masculin, studenţi la teologie, care iau avionul spre Londra în aceeaşi zi şi aceeaşi oră. Trebuia cât mai repede să-i anunţe pe poliţiştii de la Roissy.

*

* *

Jenny zâmbi deschizând uşa:

— Ah, dumneavoastră, domnule inspector, nu aţi întârziat după ce aţi dat telefon…

Corentin intră.

— Se pare că merge tot mai bine! exclamă el. Încă puţină paloare, dar cu privirea strălucind. Eu care mă nelinişteam văzând că ieşi aşa de repede din spital. Chiar nici cel mai mic guturai.

Ea râse, la evocarea nudităţii lor comune, din noaptea trecută. Apoi se întoarse. I se părea ciudat să fie îmbrăcată în faţa acestui inspector prea frumos şi căruia îi cunoştea cele mai mici detalii anatomice. Dar el nu avea portrete afişate pe perete. Mai exact, înţelese şi evită să privească pereţii.

— Un whisky? zise ea.

El aprobă, admirând-o în timp ce se ducea spre bucătărie.

Uşa bucătăriei se deschise brusc, Jenny reapăru, palidă, de această dată.

— Domnule inspector, bâigui ea, mi-au schimbat cuptorul.

El o privi, uimit, ridicându-se încet.

— Nu înţeleg…

Ea se duse din nou în bucătărie.

— Ba da, vă asigur, nu glumesc. Am venit adineauri, este prima dată când intru în bucătărie.

El o urmă:

În faţa lui, curat, un cuptor clasic.

— Priviţi, insistă ea, este un detaliu, mic, dar care mi-a sărit în ochi, nu ştiu de ce. Este exact acelaşi tip de cuptor ca al meu, dar este o mică diferenţă. Acolo, priviţi marca. Prima literă este cu minusculă.

Ea scutură capul de sus în jos, făcând să-i danseze şuviţele blonde.

— Pe cuptorul meu, cel adevărat, prima literă este o majusculă,

sunt sigură.

El zise:

— Vă cred, când eşti femeie, remarci astfel de lucruri.

Trecu cu mâna peste cuptor.

— Asemănător, absolut?

— Da, doar că nu este acelaşi model.

El se sprijini de perete.

— Înainte de a fi răpită, cuptorul era cel bun?

Ea ridică din umeri.

— Ascultaţi, ultima dată când m-am folosit de el, a fost în acea seară… când a murit.

— Şi nu aţi remarcat nimic.

Ea se strâmbă.

— Nu… Dar, ştiţi, nu verific atent cuptorul de fiecare dată când îl folosesc. Asta am remarcat din întâmplare.

Corentin întinse mâna şi deschise uşa cuptorului.

— Uite, făcu el, nu sunt rezistenţe. Un cuptor cu microunde.

Ca un celibatar perfect, se întoarse spre ea curios.

— Aşa este.

Buzele roşii al lui Jenny se rotunjiră.

— Dar, bâigui ea, cuptorul meu este cu microunde, este adevărat, doar că nu este acesta.

Boris Corentin lăsă paharul de whisky.

— Jenny, făcu el surd, monseniorul Loursais nu a murit de o defecţiune întâmplătoare a stimulatorului cardiac. Cineva i-a provocat-o.

Îşi luă paharul:

— Monseniorul Loursais a fost asasinat. Aici, acasă la tine.

Jenny îşi cuprinse capul între mâini.

— Domnule inspector, am neapărată nevoie de explicaţii. Stimulatoarele cardiace nu au fost incluse în studiile de filosofie.

Corentin îşi aprinse o Gallia.

— În anumite restaurante, în Statele Unite, este un afiş pe uşă: „Atenţie! Cuptor cu microunde. Accesul în bucătărie interzis purtătorilor de stimulatoare cardiace”. De ce? Fiindcă microundele de la cuptor, foarte apropiate de cele ale radarelor au un efect terifiant pentru un stimulator cardiac care se apropie prea mult când are o scăpare, un defect, în aparat. Şi, sunt sigur, asta s-a şi întâmplat. Mi-aţi spus că v-au schimbat cuptorul. De ce? Pentru a-l înlocui pe cel care a fost pregătit să „scape” microunde.

Special. Efectul microundelor este de blocare a electrostimulatorului cardiac.

O privi pe tânără.

— Asta s-a întâmplat cu monseniorul Loursais, cineva a venit să

schimbe cuptorul. Expres. Ştiind că venea să vă vadă. I

— Dar de unde ştia? Strigă ea.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, Jenny. Vorbeai despre episcop cu ceilalţi?

Ea se concentră.

— Vă jur că nu, şi nici nu ştiam că va veni în acea seară. Venea pe neanunţate.

Ea se ridică brusc ca un arc.

— Da, reluă ea, surexcitată. Îmi amintesc, acum, m-am folosit de cuptor, da, după moartea lui. Chiar în aceeaşi zi în care am fost răpită. Aş fi remarcat, deschizând cuptorul.

El se uită fix în ochii ei:

— Şi în seara morţii, când ai folosit cuptorul, n-ai remarcat nimic?

Ea întoarse capul:

— Nu. Înţelegeţi-mă, aşteptam pe cineva „special”, mă gândeam la altceva.

El rămase tăcut.

— Jenny, reluă el, cu o voce diferită. Este timpul să fii sinceră. Ţi-au schimbat cuptorul. Este sigur. Pentru a te omorî şi pe tine.

Când ea termină, avea pomeţii roşii. Îl privi lung.

— Boris, murmură ea, fă dragoste cu mine, simt nevoia.

Ea se aruncă peste el, căutându-i gura, cu limba fierbinte şi nerăbdătoare.

Capitolul XVI

Charlie Badolini se întoarse ironic spre Boris Corentin.

— Luaţi tot porumbel cu ceapă? întrebă el. Prefăcut distrat.

Corentin se abţinu să nu izbucnească în râs.

— Nu, sefu’, de două ori într-o săptămână, este prea mult. Cred că o să iau un antricot *a la Nice*. Crăp de foame.

Şeful Brigăzii Mondene se arătă neliniştit:

— Porumbelul nu a fost bun, data trecută?

— Ba da, excelent, dar inspectorul Brichot mi-a făcut poftă cu alegerea lui. Era cea mai bună.

Charlie Badolini îi invitase din nou pe cei doi inspectori preferaţi, tot pe cheltuiala lui. Dar simţea că gestul era necesar pentru moral. Pentru a le reînnoi forţele.

— Şi dumneavoastră? întrebă Charlie Badolini, ridicând nasul spre Aime Brichot.

— Tot antricot *a la Nice*, făcu acesta.

Şeful Brigăzii Mondene oftă.

— Ce ne mai rămâne de făcut? întrebă el pe şeful de sală.

Bărbatul ezită, jenat. Toţi trei îl priveau cu un surâs în colţul buzelor. Aşteptau.

*

* *

Când terminară din farfurii, Boris Corentin îşi aprinse o ţigară.

— Sefu', ne-aţi invitat să stăm de vorbă, presupun?

Aime Brichot îşi muşcă mustaţa. Şi iată, începeau cu treaba. Recreaţiile nu durează niciodată mult. Charlie Badolini îi privi, contrariat. Brichot zâmbi în sinea lui: şeful, şi el, ar mai fi luat un supliment. Nu neapărat de antricot. De recreaţie.

— Este deci neapărat? făcu bătrânul poliţist.

Corentin se arătă evaziv.

— Trebuie să discutăm la un moment dat. Aici, suntem liniştiţi, departe de telefonul care ne întrerupe mereu.

Badolini termină ce mai avea în farfurie cu o poftă copilărească.

— Şi despre ce aşa de urgent vreţi să vorbim? zise el.

Corentin îi servi vin. Ca şi lui Brichot. Pentru a-i stimula.

— Despre moartea lui Jenny, zise el placid.

Ceilalţi doi erau gata să se înece.

— A murit? gemu Brichot. Ah, nu, îmi plăcea de ea.

Corentin se aplecă:

— Nu a murit, o să moară curând… dacă nu facem nimic.

Opri cu un gest, lipsit de respect ierarhic, intervenţia şefului său.

— Să facem ceva, ca să o salvăm. Şi poate o să câştigăm dublu.

Charlie Badolini ceru şefului de sală să-i aducă

Meniul cu deserturi.

— Vă ascultăm, Sherlock Holmes, articulă el, cu o urmă de ironie în ochi.

Corentin şterse faţa de masă, perfect călcată, cu dosul palmei.

— „Cineva" a înlocuit cuptorul cu microunde pregătit special acasă la Jenny.

Charlie Badolini se aplecă. În culmea enervării.

— Dacă ne explicaţi mai multe, am putea înţelege şi noi?

Corentin binevoi:

— Nu am putut să vă spun ieri seară, aţi servit masa în oraş, la fel şi inspectorul Brichot.

— Mda, mormăi Brichot, te-am aşteptat…

Corentin ridică din umeri.

— Am rămas la Jenny, scuză-mă, şi iată de ce.

Povesti toată întâmplarea cu cuptorul, în detaliu.

— Un asasinat… şi nu unul banal, dacă fata nu deliriază.

— Nu deliriază, dar acum vor să o elimine şi pe ea. În acelaşi mod. Fără urme. Insuficienţă cardiacă, lată de ce i-au repus cuptorul ucigaş la loc. Uşor de înţeles motivul. Bachelard şi acoliţii săi se tem că ea va

spune ce ştie, căci ştie multe, Jenny. Şi poate chiar mai mult decât credem noi... Dacă ar fi vorbit de mai demult, ne-ar fi scutit de necazuri. Ca şi pe ea. Dar se temea...

Charlie Badolini îl opri cu mâna.

— Bun, aveţi două lucruri să ne spuneţi. Mai întâi, mărturiile lui Jenny. Apoi ar trebui să ne explicaţi cum o poate ucide un cuptor cu microunde, dacă ea nu are stimulator cardiac. Dacă doriţi, să începem cu mărturisirile.

— O.K., sefu', este efectiv mai important pentru noi, chiar dacă nu este uşor să recunoaştem, lată, această Biblie a monseniorului Loursais, este ca dinamita. Pentru Bachelard şi acoliţii săi. De altfel, o bandă de proxeneţi reconvertiţi într-o societate imobiliară, cu administratori, oameni de paie şi tot tacâmul, pentru a continua cu prostituţia în hoteluri.

— Înţeleg, făcu Badolini, se poate dovedi, efectiv. Dar de ce Biblia?

— Fiindcă Loursais era un preot curios. Pusese la cale o reţea de ajutorare a artiştilor şi prostituatelor. Pentru asta, avea nevoie de bani. Găsise calea. Le vizita pe fete. Le vorbea. Drăguţ. Dar fără să ceară bani. Doar că, strecura mereu în discuţii ideea cu reţeaua de ajutorare.

După aceea făcea figura cu cartea de rugăciuni, pe care o lua mereu cu el şi o punea, ca din întâmplare, pe câte o mobilă, un fotoliu, o masă. Mişcate, fetele strecurau câte o bancnotă în carte. Şi rareori una mică... lată de ce avea aţâţi bani când a ajuns la Jenny. Şi pe ea o vizita destul de des: una dintre cele care câştigau, Jenny.

Stinse ţigara în scrumieră.

— Acum, de ce Biblia, ziceţi dumneavoastră? Ajung acolo. Loursais, uimit de câte auzea în cursul nopţilor în lumea prostituţiei, nota. Dar codificat. Semne secrete, cuvinte subliniate care, fără îndoială, recitindu-le atent, ofereau informaţii. Mai ales despre reţeaua Bachelard şi compania. Acest nemernic de judecător pentru copii... Acum înţeleg cum şi-a permis să cumpere o asemenea proprietate...

— Este clar, zise Brichot. Chiar şi declaraţia dată de Jenny jurnalistului de la „France soir" care îl băga în noroi pe Loursais. Comandată de bandă?

Charlie Badolini se agită pe scaun.

— Bineînţeles, dar asta nu rezolvă problema: De ce l-au asasinat pe Loursais? De unde ştiau că el face cercetări? Căci asta făcea. Pentru a ne livra tot dosarul, odată completat...

Corentin aprobă de mai multe ori din cap:

— Era neliniştit. Se pare că într-o seară i-a mărturisit lui Jenny că mulţi oameni se săturaseră văzându-l că le vizitează pe fete. Banda aflase de Biblie? Desigur. Altfel, nu ar fi căutat-o după moartea sa. O fată văzuse probabil semnele ciudate şi a spus.

Brichot se scărpină în mustaţă.

— Jenny?

Corentin se strâmbă.

— Nu cred, am impresia că ea nu este genul.

Charlie Badolini îşi examină unghiile.

— Bun, o să aflăm când o să punem mâna pe bandă. Dar o să fie greu. Bachelard este de negăsit. Percheziţionarea casei lui de la ţară şi a apartamentului din Paris nu au scos nimic la iveală… Bun, acestea sunt problemele. Doi. Deci. După tine, vor să o omoare şi pe Jenny, acum. Şi tot cu cuptorul cu microunde.

Îl privi pe Corentin cu atenţie mărită.

— Ea nu are stimulator cardiac, am zis noi, deci unde este şmecheria?

Corentin zâmbi:

— Tot acupunctura. Am cumpărat două sau trei cărţi dimineaţă.

Zâmbi.

— De aceea am întârziat, mai devreme…

Charlie Badolini surâse fin.

— Este nebunesc, reluă Corentin, numărul de puncte de pe suprafaţa corpului uman care corespund influxurilor cardiace. Chinezoaica ştie să provoace rău inimii… Ca şi cum nu ar mai avea stimulator…

Brichot se şterse la nas zgomotos.

— De ce să nu o omoare cu acele, mai direct?

Corentin ridică din umeri.

— Fără îndoială fiindcă nu este posibil.

Brichot dădu din mâini.

— Pe noi voia să ne omoare cu acul, noaptea aceea?

— Da, dar un ac adevărat. Ascuţit şi gros, care face o urmă vizibilă. Nu, crede-mă, vor o crimă discretă! Înţelegi, ei nu ştiu că noi am descoperit, graţie lui Jenny, faza cu cuptorul schimbat. Atunci, vor să provoace o moarte aparent naturală, care nu va face valuri.

Charlie Badolini îşi roti ochii.

— Dar fata este în pericol, de acum!

Corentin privi spre tavan.

— Mă credeţi un începător, sefu’? Este la mine acasă, aşteaptă instrucţiunile.

— Fiindcă i-ai spus? …

— Obligatoriu, dar am ezitat. Şi nu am făcut-o imediat.

Aime Brichot se arătă interesat:

— O să căutăm să o găsească pe Jenny iar când chinezoaica va apărea, o vom prinde.

— Nu, corectă Corentin, este prea riscant. Sunt şmecheri şi vor remarca o eventuală urmărire. Şi nici nu îi cunoaştem exact.

Făcu o pauză.

— Ce îmi sugerezi? Să mă ascund în garsonieră. Ai fost acolo, este minusculă, voi fi imediat reperat. Nu, trebuie să ne asumăm riscul. Să o lăsăm singură pe Jenny. Să pândim, da, dar dintr-un apartament vecin. De unde să avem o legătură radio cu cel în care se află Jenny. Jeannot ştiinţă o să ne improvizeze ceva. Un sistem la uşa de la intrare care să îi permită lui Jenny să ne alerteze imediat ce primeşte o vizită specială.

Încruntă din sprâncene.

— Ce ziceţi, sefu'? Aveţi o idee mai bună? Ar trebui să meargă. În trei minute, sunt acolo şi neutralizez fata şi însoţitorii ei, dacă are, dar nu cred. Oricum, o să fim mai mulţi iar apartamentul de închiriat sau împrumutat, nu ar fi o problemă.

— Nu, făcu Badolini. În două ore, găsim ceva. Aveţi dreptate, merge.

Îl chemă pe şeful de sală cu nota.

— Haideţi, mergem să punem totul la punct. O să încercăm în această seară, Jenny să vină la sediu să îi explicăm manevra.

Se bătu pe frunte:

— Dumnezeule, dar dacă ei o urmăresc, aşa cum ai spus, v-au văzut intrând ieri la ea şi ieşind împreună de acolo!

Corentin se scărpină la ureche.

— Posibil, bănuiesc, bineînţeles, dar nu cred. Am ajuns târziu. Strada era pustie, m-am uitat. Apoi am plecat foarte târziu, la ora trei, cu un taxi. Atunci nu era nimeni…

— Sper, bombăni Charlie Badolini ridicându-se.

*

* *

Judecătorul Bachelard se înverzi. În ziarul „Liberation" un titlu cu litere mari: *Gontran a dispărut,* Gontran era prenumele lui, de care îi era ruşine…

Oftă. Nimic teribil în fond. Ziarul se mulţumea să debiteze glumele obişnuite referitoare la un repaus care îl luase judecătorul, din motive de sănătate. Explicaţie difuzată fără îndoială de oficiali.

Bachelard se uită pe celelalte cotidiene.

Urmărea în special pagina de mică publicitate „homo".

Doar „Matin de Paris" şi „Figaro" mai vorbeau despre el. Simple inserări, seci, fără comentarii, identice.

Bachelard ridică nasul. În faţa lui, Liyu fuma ţigară după ţigară.

— Tot nimic, nu-i aşa? făcu el.

Liyu îşi aranjă şuviţele negre.

— L-aş prinde în ace imediat ce am putea ieşi din această ascunzătoare împuţită.

Nu mai putea să suporte casa gazdei lor. Un hotel particular din

Neuilly, pe strada Ancelle. Unul dintre ultimele rămase printre macarale.

Indiferentă la gentileţea celui care îi găzduia, căci, în cele din urmă, îşi asuma nişte riscuri. Dar era peste puterile ei, parfumul de tămâie de peste tot îi provoca oroare. Alergie. Strănuta tot timpul de când sosise aici.

Totuşi, gazda lor, politicoasă, stinsese toate beţigaşele de tămâie. Doar că pereţii erau tapisaţi cu draperii impregnate pe viaţă cu mirosul de tămâie.

Telefonul sună brusc. Bachelard se precipită.

Când răspunse, zâmbea.

— Liyu, făcu el, imbecilul a apărut, fata s-a întors la ea acasă. Hai, trebuie să o lichidăm. Ştie prea multe. Poate nu a spus încă totul…

Liyu se ridică dintr-un salt, lăsând să-i cadă batista.

— Mă duc singură, scrâşni ea. Nu vă fie teamă, sunt mai puternică decât ea şi ştiu şi judo.

Bachelard se scărpină pe chelie.

— Sună-mă când termini. Este cel mai prudent.

Ea se blocă:

— Pentru cine?

Ea râse dur, fără să mai aştepte.

— Ah, putem spune că încrederea domneşte. Ieşi şi trânti uşa după ea. Era o staţie de taxi, nu prea departe, pe strada General de Gaulle, lângă staţia de metrou Sablons.

*

* *

Jenny scutură din cap, cu urechea la receptorul telefonului.

— Nu, Boris, nu te nelinişti, repetă ea, îmi amintesc bine, butonul de apel radio este sub mochetă, la un metru de uşă, exact în colţul covoraşului albastru.

Ea râse, strângând la piept canişul, care o devora din priviri, părând că presimte importanţa momentului.

— Până la urmă, o să treacă poate destule ore de aşteptare… Tu, cum eşti în garsoniera ta? Ah… pustiu, este bine pentru tine.

Nu găsiseră decât asta mai apropiat. O garsonieră de închiriat care avea avantajul că era la trei paşi în apropiere. Pentru restul, sistemul de alertă radio, se ocupase Jeannot Ştiinţă: totul fusese montat la ora optsprezece chiar de Jenny, urmând instrucţiunile detaliate scrise. Era mai prudent să o lase să intre singură la ea. „Paznicii” recunoşteau semnalmentele vizitatorilor obişnuiţi ai imobilului.

— Şi Aime? Este bine? făcu ea, cu afecţiune. Ah, se scarpină la mustaţă! Nu mă miră. Spune-i că îl sărut pe frunte.

Ea sărută receptorul, ca şi cum altcineva decât Corentin o putea asculta.

— Şi pe tine, şmecher mare.

După ce închise, îşi puse un scotch. Trebuia absolut să lupte cu frica ce o cuprindea. Era sigură, avea să se întâmple curând. O intuiţie.

Merse prin cameră, oprindu-se în faţa unuia dintre portretele ei de prostituată. Păli.

„M-am săturat de toate astea, murmură ea, încetez... Până la urmă, am avut de-a face cu destui bărbaţi, îmi reiau studiile."

Soneria cântătoare o făcu să tresară.

„Asta e..." îşi zise ea, cu inima sărindu-i din piept.

Înaintă, cu ochii spre colţul covoraşului albastru, în faţa uşii. Câinele era tot în braţele ei.

Puse piciorul stâng chiar lângă, apoi pipăi solul cu celălalt. Era anume în picioarele goale. Simţi butonul. Ţinu piciorul deasupra. Apoi întinse mâna şi, inspirând adânc, deschise.

— Bună seara, zise Liyu, amabilă.

— Bună seara, se bâlbâi Jenny, care se simţea gata să leşine.

Canişul începu să mârâie.

Liyu înaintă.

— Am să îţi cer un serviciu, pot să intru? ...

Jenny se lăsă pe piciorul drept, apăsând furioasă butonul.

— Bineînţeles, făcu ea, dar cu serviciul, mai vedem...

*

* *

Boris Corentin se aplecă, lipind urechea de uşă.

„Nu se aude nimic, şopti el, sunteţi gata?"

Simţi cum transpiră:

„Dumnezeule, murmură el. Să nu mă fi înşelat în deducţiile mele..."

În spatele lui, Brichot şi Tardet, cu pistoalele în mâini.

Corentin scoase cheia de la uşa garsonierei şi o introduse, uşor. Răsuci lent şi, imediat ce clicul se produse, se împinse în interior, cu Brichgt şi

Tardet după el.

Se opri brusc.

— Nici o mişcare că vă omor, murmură el scoţând revolverul.

În faţa lui, Jenny, legată pe patul ei, şi deasupra ei, Liyu, cu un ac în mână. Jenny avea deja alte două ace înfipte în gât şi la un picior.

Liyu lăsă acul şi se ridică încet, cu ochii spre Corentin. Brusc, închise pleoapele şi strănută.

— Ah, nu, nu asta, din nou! urlă ea, tăvălindu-se pe jos, cuprinsă de o criză de furie nervoasă.

Corentin se aplecă şi îi puse cătuşele.

— Deci nu există nimic, în acupunctură, contra strănutului? făcu el.

Ea se întoarse fără să răspundă.

El o prinse în braţe pe Jenny, pe care Brichot o dezlegase şi o scăpase de ace.

— Mulţumesc, murmură ea, nici măcar nu am avut timp să simt frica cu adevărat.

— Şi Loulou? strigă ea. Ce face?

Un ghem de păr cenuşiu ieşi de după canapea.

Chinezoaica îl proiectase acolo cu un revers de pumn.

Jenny îl ridică cu amândouă mâinile.

— Spune-mi că nu ai nimic! gemu ea.

Loulou se lipi viguros de ea şi o linse cu limba lui roz pe nas.

Puse piciorul stâng chiar lângă, apoi pipăi solul cu celălalt. Era anume în picioarele goale. Simţi butonul. Ţinu piciorul deasupra. Apoi întinse mâna şi, inspirând adânc, deschise.

— Bună seara, zise Liyu, amabilă.

— Bună seara, se bâlbâi Jenny, care se simţea gata să leşine.

Canişul începu să mârâie.

Liyu înaintă.

— Am să îţi cer un serviciu, pot să intru? …

Jenny se lăsă pe piciorul drept, apăsând furioasă butonul.

— Bineînţeles, făcu ea, dar cu serviciul, mai vedem…

*

* *

Boris Corentin se aplecă, lipind urechea de uşă.

„Nu se aude nimic, şopti el, sunteţi gata?”

Simţi cum transpiră:

„Dumnezeule, murmură el. Să nu mă fi înşelat în deducţiile mele…”

În spatele lui, Brichot şi Tardet, cu pistoalele în mâini.

Corentin scoase cheia de la uşa garsonierei şi o introduse, uşor. Răsuci lent şi, imediat ce clicul se produse, se împinse în interior, cu Brichot şi

Tardet după el.

Se opri brusc.

— nici o mişcare că vă omor, murmură el scoţând revolverul.

În faţa lui, Jenny, legată pe patul ei, şi deasupra ei, Liyu, cu un ac în mână. Jenny avea deja alte două ace înfipte în gât şi la un picior.

Liyu lăsă acul şi se ridică încet, cu ochii spre Corentin. Brusc, închise pleoapele şi strănută.

— Ah, nu, nu asta, din nou! urlă ea, tăvălindu-se pe jos, cuprinsă de o criză de furie nervoasă.

Corentin se aplecă şi îi puse cătuşele.

— Deci nu există nimic, în acupunctură, contra strănutului? Făcu el.

Ea se întoarse fără să răspundă.

El o prinse în braţe pe Jenny, pe care Brichot o dezlegase şi o scăpase de ace.

— Mulţumesc, murmură ea, nici măcar nu am avut timp să simt frica cu adevărat.

— Şi Loulou? strigă ea. Ce face?

Un ghem de păr cenuşiu ieşi de după canapea.

Chinezoaica îl proiectase acolo cu un revers de pumn.

Jenny îl ridică cu amândouă mâinile.

— Spune-mi că nu ai nimic! gemu ea.

Loulou se lipi viguros de ea şi o linse cu limba lui roz pe nas.

Jenny se învârti cu el prin cameră. Pentru a se opri brusc.

— Aşteaptă, cuptorul… zise ea.

Alergă până la bucătărie şi răsuci un buton.

Zumzăitul cuptorului cu microunde se opri brusc.

Corentin o ridică pe Liyu.

— Iar acum, zise el, o să discutăm puţin. Dacă nu vreţi să vă agravaţi cazul, aveţi tot interesul să acceptaţi.

Capitolul XVII

Vocea surdă a lui Charlie Badolini făcu o pauză.

— Şi îmi puteţi spune, vă rog, reluă el cu o urmă de acreală, care este numele acestui tânăr?

Boris Corentin se înclină:

— James Stephens, sefu', articulă el amabil.

Şeful Brigăzii Mondene se lăsă în fotoliul său

Empire.

— Este bine aşa, murmură el după o privire aruncată pe blocnotes.

În urmă cu câteva minute, Pascal Serafino, fost coleg de liceu cu el, corsican de origine ca şi el, şi care ajunsese tot în Poliţie, îi telefonase de la Roissy unde lucra. Studentul englez la teologie care luase avionul pentru Londra în urmă cu patru zile la ora cincisprezece cu o Biblie cumpărată de la târgul din Saint-Ouen fusese „localizat" graţie serviciilor de la „British Airways". Apoi fusese simplu, sunând la Londra la operatorul de turism pentru a afla adresa. Cheman Road, nr. 3, Londra.

Imediat, Charlie Badolini îl convocase pe Boris Corentin. Foarte mândru că juca un rol eficace în acest caz încurcat. Corentin sosise, zâmbind calm. Şi spusese numele studentului englez.

Tăindu-i surpriza pregătită de Charlie Badolini.

— Nu m-aţi întrebat cum am. Aflat numele, sefu'? zâmbi el.

Charlie Badolini şifonă furios foaia din bloc notes şi o aruncă la coş.

— Vă voi întreba mai degrabă de ce nu m-aţi avertizat dinainte? şuieră el.

— Simplă coincidenţă, declară vesel Corentin.

— Coincidenţă? mormăi Badolini în culmea furiei.

Corentin se arătă mai milităros:

— Da, sefu', nu fiţi supărat pe mine. Chiar când m-aţi sunat, tocmai primeam vizita a două persoane, printre care englezul.

Charlie Badolini rotunji gura într-un oval perfect.

— A venit să vă caute? Cum aşa? Ca în poveşti?

— Da, sefu', o să vă explic totul.

— Ar fi timpul, gemu Badolini.

În urmă cu un sfert de oră, anticarul Duduche se trezise cu un englez de douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu un tweed verde de l-ar fi putut face gelos pe Aime Brichot.

— Şi iată de ce, zise Corentin. James Stephens, abia ajuns acasă, a fost intrigat de adnotările din Biblie. L-a măcinat atât de mult încât s-a decis să vină înapoi la anticar pentru a afla unde găsise această ciudată Biblie, în spatele căreia bănuia că se ascunde un secret. Care? Nu ştia. Dar singurul mod de a afla era să meargă pe filieră. Ori, acest James Stephens are posibilităţi. Este fiul unui comerciant bogat de vase de croazieră. A luat avionul şi a venit la Duduche. Restul este uşor de ghicit. Duduche m-a sunat imediat.

Charlie Badolini scoase un fluierat de apreciere.

— Norocul este cu tine, Corentin, zise el, este semn bun.

Se mai linişti.

— Sunt tot acolo, bănuiesc?

— Bineînţeles, vreţi să-i vedeţi?

*

* *

James Stephens afişa dezamăgire. Puţina franceză pe care o ştia îi fusese suficientă pentru a înţelege: ceea ce era notat codificat în Biblie nu era nimic religios. Nimic util pentru teza lui de doctorat pe care o pregătea, despre o anumită viziune asupra textelor sacre. Doar o afacere poliţistă. Abominabilă şi destul de *shocking* dacă înţelegea bine.

Îşi întinse bustul lung, făcând să atârne în aer cravata cu dungi negre.

— Permiteţi-mi, făcu el punând accentul pe fiecare silabă, să vă ofer această Biblie.

Pronunţa Biblie în engleză.

Badolini se încruntă o secundă.

— Domnul Stephens vrea să zică Biblie. Pronunţă în engleză, se grăbi să explice Aime Brichot, smulgându-se din studierea vestimentaţiei englezului.

— Mulţumesc, scrâşni Charlie Badolini. Imaginaţi-vă că am înţeles şi singur.

Se întoarse spre englez. Foarte cordial.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule, făcu el. Poliţia franceză vă este recunoscătoare. Efectiv, această lucrare este capitală pentru noi.

Englezul se aplecă spre Brichot.

— Ce spune? întrebă el în engleză.

Aime Brichot traduse, cu un aer important, sub ochiul lui Charlie Badolini.

— Ooo! făcu englezul, directorul îmi dă Biblia înapoi? Şi de ce?

Corentin îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în râs.

— Cred că este o greşeală, domnule Stephens, începu el într-o engleză perfectă.

Colegul meu a făcut o mică greşeală de traducere. Păstrăm Biblia pe care ne-o oferiţi atât de amabil şi vă mulţumim călduros pentru gestul făcut.

Englezul dădu de mai multe ori din cap, foarte amuzat.

— Mulţumesc, făcu el.

Ridică mâinile.

— Şi noroc.

Aime Brichot, deodată, se dezinteresă de ţinuta lui. Un englez care nu îi înţelegea engleza lui nu putea fi decât un înfumurat.

*

* *

Charlie Badolini lăsă cele patru foi dactilografiate.

— Bravo, Corentin. Minunată treabă. Înţeleg că v-a luat şase ore decriptarea. Dar rezultatul merită efortul.

Între mâinile sale, dinamita, clasată, repertoriată, nume cu nume, adresă cu adresă, informaţie după informaţie. Episcopul Loursais realizase, acolo, chiar dacă moartea nu îi permisese să termine, un model de lucru. Totul era acolo, adunat de-a lungul lunilor şi notat cu grijă în Biblie în cuvinte reconstituite literă cu literă de-a lungul paginilor. Mai mult de douăzeci de persoane, plus adresele şi numerele de telefon…

Şeful Brigăzii Mondene se întoarse spre Liyu. Chinezoaica, aşezată între Corentin şi Brichot, nu dăduse nici cel mai mic semn de uimire la prezentarea datelor descoperite de poliţie. Mută.

— O să ne ajutaţi să câştigări timp, zise Badolini.

Zâmbi dur.

— Justiţia va ţine cont, adăugă el, aveţi cuvântul meu.

Ea ridică spre el ochii migdalaţi.

— Reducerea pedepsei? făcu ea cu o voce neutră.

— Exact.

Păru să ezite:

— Nu înţeleg prea bine, reluă ea. Este suficient dacă arestaţi toate aceste persoane…

Corentin se aplecă.

— Bineînţeles, dar este o operaţiune dificilă de făcut. Riscăm să-i pierdem pe unii. Mulţi vor reuşi să se strecoare. Atunci, nu avem suficient timp.

Ea scutură din cap cu un surâs uşor răutăcios.

— Nu sunt nebuni, zise ea.

Corentin se ridică.

— Ascultaţi bine, aveţi de câştigat dacă găsiţi o cale. Gândiţi-vă, ne revedem mâine dimineaţă.

Capitolul XVIII

Judecătorului Gontran Bachelard i se înceţoşară privirile.

— Este rău, asta, zise el cu o voce lentă.

De o zi, îşi recăpătase speranţa. Poliţia nu reuşise să pună mâna pe el. Destul de uimitor. Ceea ce dovedea că ascunzătoarea lui era bună. Deodată, îşi recăpătase încrederea în el. Singura lui problemă, acum: să reuşească să fugă. Şi iată ca primea o veste...

Agită scrisoarea pe care i-o dăduse Jean-Louis Capelou, om de afaceri imobiliare şi contabil la sindicat.

Capelou ridică şi mai mult din umerii lui înalţi.

— Ce vreţi să fac? zise Capelou, am primit asta dimineaţă.

Scrisoarea anunţa că un controlor de la fisc avea să îi viziteze pentru a verifica registrele de plăţi. Problema era că sindicatul era o firmă fantomă. Registrele nu existau.

Bachelard trase frenetic din Craven cu capăt auriu.

— Descurcaţi-vă, zise el sec. Eu nu mai sunt în afacere.

Capelou ridică din umeri.

— Hei, nu aşa repede! Nu aţi părăsit încă Parisul, din câte ştiu.

Celălalt se învălui într-un nor de fum.

— Pardon, sunt nervos acum. Trebuie să mă înţelegi.

— Şi noi la fel, adică şi noi ceilalţi, asociaţii, şuieră Capelou. Suntem legaţi, nu uitaţi, prin acordul încheiat.

Râse:

— La bine şi la rău, cum se spune. O adevărată căsătorie.

Visă o clipă. Totul se prăbuşea. Fiscul debarca. Conturile nu existau. Nici secretariat, nici cadre, nici bani. Doar prostituate, administratori şi intrări de bani lichizi. Cecuri trucate, cotizaţii aiurea, declaraţii de impozite inventate.

— Când vine, lepădătura? zise Bachelard.

Capelou îşi aranjă părul grizonat.

— Pe la opt, nu v-am spus? Nu ştii niciodată exact, cu ei. În orice caz, va veni, la sediu...

Rânji.

— Sediu…

Propriul lui birou de afaceri, pe strada Viala, arondismentul XV. Un apartament transformat, unde el se ocupa cu tot felul de activităţi.

Judecătorul îşi puse băutură.

— Trebuie să înceteze totul. Celălalt îşi permise să ofteze.

— Uitaţi, vă plătesc eu să îmi spuneţi cum. Bachelard înghiţi nervos după care tuşi.

— Trebuie să ne reunim toţi! răcni el. Şi cât mai repede posibil. Vom reface contractele de lucru… Vom semna totul… Pentru a pune totul în ordine… Nu vor vedea nimic cei de la Fisc.

Capelou oftă din nou.

— Uşor de zis, sunt toţi răspândiţi… Nu, mai bine să încercăm să parăm lovitura amândoi.

Bachelard puse lent paharul pe măsuţă.

— Amândoi? Sunteţi nebun! Nu avem cum. Celălalt zâmbi.

— Ascultaţi-mă bine, zise el încet. Judecătorul se concentră. Capelou îi întinse paharul lui.

— Mulţumesc, făcu el, ducând paharul la gură. Bun, suntem de acord asupra unui punct; sindicatul este o societate al cărei scop oficial este gestionarea imobilelor. În această calitate este o societate imobiliară de gestiune prevăzută de lege.

— Bună memorie, aprecie Bachelard. Capelou gustă din alcool.

— Urmăriţi-mă. A trebuit să ne constituim sub formă de S.R.L. ceea ce nu ne obligă să avem un ofiţer de cont. Adevărat sau fals?!

— Adevărat, admise Bachelard.

— Foarte bine, reluă Capelou. Nu suntem obligaţi să fim înregistraţi la Tribunalul de Comerţ, fiindcă doar firmele S.A. fac asta. Cu alte cuvinte, avem tot timpul să facem lucrurile să treneze.

Craniul gol al lui Bachelard se încreţi.

— Păcat, dar nu vă înţeleg.

Capelou îl privi cu înţelegere.

— Gândiţi-vă, de la constituirea noastră, a trebuit să ne declarăm statutul la Monitorul Oficial.

— Şi? insistă Bachelard, tot mai încruntat.

— Şi, Dumnezeule! exclamă Capelou. Nu vedeţi că totul este alambicat? Poate să vină controlorul de la Fisc, o să îl trimit de colo dincolo. Bachelard întinse mâna spre sticla neagră.

— OK, m-am prins, zăpăceală administrativă.

Capelou se ridică, mergând prin salonul parfumat cu tămâie.

— Scuzaţi-mă, domnule judecător, făcu el aşezându-se, dar nu sunteţi operativ. O să îi scriem acestui tip că ne face plăcere să îl primim, dar că, din nefericire, va trebui să se prezinte la o altă adresă, deoarece am schimbat sediul.

Râse zgomotos.

— Ce adresă? zise Bachelard.

Capelou îşi examină unghiile.

— Monaco, făcu el. Sunt localnici pe care îi putem plăti pentru asta, acolo... De acord, or să afle. Dar le va lua timp pentru a descoperi manevra ilegală. Când vor ajunge acolo, surpriză: sindicatul va fi dizolvat ca firmă.

Îşi goli paharul.

— Ole! făcu el cu veselie. Nu vom avea decât să o luăm de la capăt.

Gontran Bachelard se duse la fereastră.

— Totuşi, zise el, trebuie discutat şi cu ceilalţi.

Capelou îşi aşeză picioarele unul peste altul.

— Dacă vreţi, nu văd nici un inconvenient.

Bachelard îşi strânse pleoapele.

— Şi apoi, zise el, o mică sărbătoare pentru îngroparea sindicatului, sunteţi împotrivă? Fără a mai pune la socoteală că este normal să îi anunţăm. Pentru orice eventualitate.

Celălalt îşi mişcă obrajii.

— Nu am fost niciodată împotriva unei petreceri şi în fond aveţi dreptate.

Se răsuci. Poarta de la intrare tocmai se închidea.

— Uite, Liyu, făcu el. O să ne organizezi ceva reuşit.

Chinezoaica înaintă.

— Despre ce este vorba? făcu ea, indiferentă.

Capelou îi explică râzând.

— Calmează-te, nu este o crimă. Este o petrecere.

În acea dimineaţă, Liyu reapăruse. Cu „veşti bune”: Jenny era moartă, asigura ea. Iar absenţa ei, timp de patruzeci şi opt de ore, nu fusese decât nevoia de a „sărbători”. Avea secretele ei, nu? Liyu îşi juca rolul, aşa cum se înţelesese cu poliţiştii. Aşteptând să afle dacă vântul se va schimba...

Abia se duse Capelou că Bachelard îi făcu semn lui Liyu să se aşeze lângă el. Ea se supuse. Era îndrăgostită de judecător. Genul de iubire care nu se abţine.

— Gontran, murmură ea, totul este terminat.

El se blocă, mai galben ca niciodată.

— Explică-mi, te rog.

Ea se lipi de genunchii lui, pe care începu să îi mângâie cu unghiile extrem de lungi.

— Trebuie să vă spun, începu ea abţinându-şi un strănut, nu a mers bine cu Jenny...

El o lăsă să vorbească fără să o întrerupă. Dar umerii lui se lăsau din ce în ce mai mult. Îşi trecu delicat degetele prin părul chinezoaicei.

— Liyu, murmură el, am ratat afacerea noastră.

Ea se cabră.

— Ba nu! Nu trebuie să renunţăm. Doar un moment de depresie.

El surâse slab.

— Poate nu sunt împotriva unei ultime tentative. Ascultă, menţinem ideea cu petrecerea şi o să vezi pentru ce…

Ea îl ascultă la rândul ei. La final întinse buzele spre el.

— Dublu sau nimic, nu-i aşa? făcu ea cu o voce încordată. Dacă ratăm… suntem de acord? …

El îi luă faţa în mâini.

— Dar bineînţeles, făcu el.

Se ridică:

— Nu o să ratăm, făcu el cu o veselie sumbră.

Ea fremătă.

— Nu voi pleca singură, reluă ea. Am văzut destule. China, exodul, sărăcia… Adio, şansă, dacă o scăpăm…

Luă paharul cu alcool şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Face bine la moral, gâfâi ea, cu gâtul înfierbântat.

El îi luă mâinile:

— Ei ştiu totul, nu-i aşa, poliţia? Recunoaşte…

Ea coborî privirea. El plecă cu un râs nervos.

— Atunci să petrecem! Aici. Amicul nostru ne datorează această ultimă dorinţă, urlă el.

Se dădu înapoi:

— Oricum, seiful, de la mine de acasă… poliţaii îl vor deschide până la urmă. Atunci, pariul nostru se duce.

Rânji:

— Menţin încă ideea cu petrecerea…

*

* *

Generalul de Castine îşi frecă mâinile de satisfacţie. Seara se anunţa ca perfectă. Locul, mai întâi, îi plăcea. Hotel particular somptuos, parfumat cu prea multă tămâie totuşi, dar decorat minunat.

Generalul se întoarse spre Bachelard.

— Se anunţă bine! Chicoti el masacrând ţigara între degete.

Bachelard se înclină:

— Şi încă nu aţi văzut totul, generale. Dar urmaţi-mă.

Nicio fată în ţinută obraznică. Doar că sub rochiile cuminţi sau taioarele convenabile, „meseria” se vedea.

— La pielea goală pe dedesubt, murmură judecătorul la urechea generalului. Aşa cum vă place, nu?

Castine fremătă.

— Şi „donatorii”? întrebă el cu antren.

Bachelard îi arătă salonul.

— Aleşi pe sprânceană. Priviţi.

Castine privi la dansatorii care antrenau doamnele pe muzica disco. Erau toţi în costume gri sau albastre, cravate foarte elegante, atleţi cu umeri plini de muşchi. Şi cu pantalonii umflaţi acolo unde trebuia.

— Urmaţi-mă, insistă Bachelard trăgându-l pe Castine de mânecă. Mai aveţi de văzut.

În faţa lui, un spectacol pe care nu îl mai văzuse vreodată şi care era materializarea subită, reală, aiuritoare, a visurilor sale cele mai secrete.

Şiruri de tuburi şi eprubete medicale. Cu tot necesarul, prosoape, flacoane, fese.

— Dumnezeule, gemu generalul, sunteţi prea drăguţ.

— Ba nu, făcu Bachelard, preşedintele nostru merită totul.

Se întoarse.

— Priviţi, făcu el.

Castine privi. În mijlocul încăperii o masă medicală cromată, pe rotile, acoperită cu un cearşaf alb.

Bachelard întinse mâna spre un colţ al camerei.

— Fotoliul dumneavoastră, zise el.

Castine contemplă locul, care oferea un unghi de vedere formidabil spre masa medicală.

— Sunteţi prea bun, gemu el sincer.

— Nimic nu este prea bun pentru preşedintele nostru, reluă Bachelard, pierdut în exagerarea ironică a tonului.

Castine era beat. Se şterse pe frunte cu batista.

— Să trecem la lucruri serioase, murmură el.

Bachelard încruntă din sprâncene.

— Ah, nu, ne distrăm puţin înainte! protestă el.

Generalul izbucni în râs:

— Ce prost sunteţi, voiam să spun de toate astea, protestă el cu un gest larg.

Bachelard îşi încreţi uşor fruntea.

— Am înţeles, reluă el. Dar aşteptaţi puţin. O să înţelegeţi şi dumneavoastră.

Bătu din mâini înspre salon.

— Domnilor, strigă el, a sosit momentul împărţelii.

Se întoarse spre Capelou.

— Expuneţi conturile, făcu el princiar.

Asistenţa încremeni. Problemele banilor trec mereu în faţă. Chiar şi înaintea plăcerii..

Gontran Bachelard îşi reglă vocea.

— Am să vă anunţ o veste bună, începu el. Care este şi adevăratul scop al acestei mici petreceri.

Se încruntă.

— Când zic: veste bună, să ne înţelegem. O ştiţi, este o situaţie de urgenţă. Suntem în ajunul zilei „Z”. Trebuie să dizolvăm firma. Dar, liniştiţi-vă, nu am făcut-o degeaba.

Se întoarse spre Capelou.

— Care sunt beneficiile, exact?

Capelou îşi încruntă sprâncenele plin de importanţă.

— Exerciţiul anual, făcu el încet, se ridică exact la două sute cincizeci şi trei de milioane şi patru sute treisprezece centime sau franci vechi, dacă preferaţi.

Linişte – foarte consistentă.

Bachelard îşi bombă pieptul.

— Domnul Capelou, zise el, vă va remite fiecăruia câte un cec corespunzător procentului de acţiuni.

Bătu din palme:

— Atenţie, în ordine alfabetică.

Îşi reprimă un zâmbet crud:

— Imbecilii, scrâşni el încet. Nu îşi dau seama de nimic.

*

* *

Jean Beauvoir, zis Jeannot Ştiinţă, se ridică teribil de încordat. Era greu să stea aplecat în faţa unui seif, mai ales de aproape douăzeci de minute.

— Cred că o să îl rezolv, zise el.

Se corectă:

— Dă-mi totuşi patruzeci şi opt de ore. Este un Fichet Bauche. Un 305, Boris Corentin. Lucru serios. Trei sute patru litri volum interior. O mie o sută optzeci de kilograme. Extrem de puternic. Trebuie să găsesc un specialist anume pentru a găsi o soluţie la combinaţie.

Corentin se lăsă pe un fotoliu din salonul apartamentului personal al judecătorului Bachelard, abandonat de proprietar.

— Cunoşti vreunul, specialist? făcu el, neliniştit.

Jeannot Ştiinţă zâmbi.

— Nu te nelinişti. Am ratat eu vreodată?

— Nu, recunoscu Corentin. Dar, scuze, timpul mă presează, ştiu că acolo este ceva cu care să îl prind pe Bachelard…

Îşi lăsă privirea să cutreiere prin salonul luxos şi pustiu.

— Evident, murmură el, nu cu un salariu de judecător se plătesc toate astea…

*

* *

Joachim, şaptesprezece ani şi dansator clasic, aruncă cu un gest nervos pantalonul spre scaunul unde erau deja haina, cămaşa şi cravata. Păr negru tuns scurt, obraji cu gropiţe, pleoape uşor făcute cu rimei, avea o alură splendidă – de faun musculos care se simţea

bine în salonul său parizian.

Încadrată de Capelou şi Bachelard, complet dezbrăcată, doar cu pantofi negri în picioare, o fată stătea pe masa medicală, pe burtă, sprijinită în coate, etalându-şi sânii cu sfârcuri machiate cu un roşu închis.

— Hai, Joachim, ordonă Bachelard.

Dansatorul înaintă spre marginea banchetei.

Se cambră şi, cu o mişcare puternică, îşi puse membrul pe bancheta medicală.

La zece centimetri, faţa fetei. Una dintre cele mai tinere din „reţea”. Liliane, şaptesprezece ani, ca şi dansatorul, blondă, cu ochi blânzi şi o gură roz cu dinţi ca de porţelan.

Lumina unui blitz apăru în spatele lui Castine.

— Ah, da, făcu el, merită o fotografie!

În faţa lor, o minune. Două coapse de dansator, musculoase, noduroase, din care pornea un sex deja întărit, aşezat pe bancheta medicală.

— Liliane, făcu Bachelard, o să te apropii lent, foarte lent.

Gura ei înainta, centimetru cu centimetru. Cu cât avansa, cu atât membrul se întindea mai mult.

— Mai cambrată! mormăi Capelou.

Fata se supuse. Din nou, blitzul lumină sala.

Acum, gura ajunsese în contact cu sexul. Liliane întinse limba spre sexul lui Joachim. Îl înghiţi pe jumătate.

— Uşor, repetă Bachelard.

Joachim şi Liliane se opriră. Apoi gura îşi reluă înaintarea. Joachim ţipă foarte repede, încordat, zguduit de spasme violente care îl făceau să danseze ca un pitic.

— Eprubeta, repede! urlă Castine ridicându-se.

Liyu zâmbi, deja cu tubul de sticlă la gura Lilianei. Joachim, se prăbuşise, gâfâind, în braţele unuia dintre asociaţi.

*

* *

Judecătorul Bachelard înaintă spre Joachim şi Liliane, cu eprubeta ţinând-o în mâini atent.

— Ce este asta? mormăi generalul Castine. Încă o dată? …

Puse eprubeta în spatele capului lui Liliane care îşi trăgea sufletul, cu ochii pe jumătate închişi.

— Joachim, zise el, te simţi gata să reîncepi?

Tânărul se cambră.

— Mereu, domnule, zise el mândru.

— Imediat, murmură Bachelard. Dar de această dată veţi încerca să nu dărâmaţi suportul de eprubete, ca să vedem cum vă controlaţi. Un

fel de probă.

Joachim îndrăzni să râdă.

— Putem face altfel, zise el. Liliane…

Fata îi zâmbi:

— Pune suportul de eprubete pe sâni.

Fata se execută. Bachelard o privea uimit… Lângă el, Liyu îi strânse mâna.

Joachim se mişca uşor. Liliane. cu ochii închişi, braţele la spate, respira controlat. Pe sâni, suportul de eprubete se balansa imperceptibil.

— Ho, ho, făcu ea imediat.

Ea se cambră puţin. Eprubeta se clătină. Lichidul ezită. Uleios, greu. Bachelard şi Liyu priveau la eprubetă fascinaţi.

Brusc, Joachim avu o contracţie incontrolabilă.

Liliane ţipă în acelaşi timp cu el. Suportul se clătină.

— Pierdut! urlă Bachelard apucându-se cu amândouă mâinile de cap. Liyu începu să râdă ca o dementă de la azil.

Restul nu fu decât un fulger de lumină orbitoare, într-un tunet de explozie care îi amestecă pe toţi, sfâşiaţi, cu mobila distrusă, geamuri sparte.

*

* *

Boris Corentin se întoarse spre Aime Brichot.

— Niciodată nu am văzut aşa ceva, zise el. Hiroshima…

La sosirea lor, nu mai găsiseră din hotelul particular decât o carcasă de pietre de mărimi diverse. Ferestrele zburaseră până la cincizeci de metri. Prin miracol, nici o vitrină din exterior, nici din imobilele vecine nu fusese distrusă. Dar în hotel, nici un supravieţuitor.

Charlie Badolini aprinse nervos o Celtique întorcându-se spre Jeannot Ştiinţă.

— Nitroglicerină, nu-i aşa? făcu el.

Jeannot Ştiinţă încuviinţă, luptând să nu vomite în faţa spectacolului de trupuri masacrate de deflagraţie.

— Nu poate fi decât asta, făcu el.

Corentin se şterse pe frunte:

— Înţeleg totul, zise el. Bachelard a realizat că o să îi deschidem până la urmă seiful şi o să descoperim dublura registrelor, adevărul acela pe care l-a relevat şi Biblia lui Loursais.

„Atunci, a organizat un suicid colectiv… Cum, în detaliu? Nu o să aflăm niciodată, nu sunt supravieţuitori. În orice caz, devenise nebun. Complet”.

În jurul lor, cioburi de sticlă de la eprubete erau înfipte adânc în pereţi.

Odată împărţite dividendele, judecătorul Bachelard s-a sinucis. Înnebunit de furia că pierduse, aşa cum bănuise Corentin. Şi trăgând după el pe toţi complicii săi. Liyu, în primul rând, nebună şi ea, şi singura care ştia, cu el, că eprubeta era plină cu ceva special. Nitroglicerină, care explodează la cea mai mică mişcare.

De exemplu cea a unui spasm sexual…

Capitolul XIX

Comisarul divizionar Charlie Badolini, şeful Brigăzii Mondene, oficial numită Brigada de Stupefiante şi Proxenetism, alerga pe culoarele de la etajul al doilea al sediului din Quai des Orfevres, nr. 36, în spatele unui atlet brunet de un metru optzeci.

— Corentin! urla el. Nu am terminat cu întrebările!

Uimiţi, gardienii care făceau de planton admirau spectacolul inimaginabil: şeful alergând după unul din inspectori înainte ca acesta să coboare scările.

Charlie Badolini îl ajunse din urmă pe atletul care se oprise la marginea scărilor şi îl aştepta, cu mâna pe balustradă, zâmbind.

— Îmi datoraţi încă o explicaţie înainte de a sărbători! strigă Badolini.

— Sărbătoare? Ce sărbătoare? făcu Corentin.

Şeful lui se strâmbă gelos.

— Ştiu despre ce vorbesc. Aşa faceţi mereu când reuşiţi o anchetă. O fată…

Corentin ridică din umeri.

— Sefu', făcu el, cu o privire prefăcută, nu vă legaţi de viaţa mea privată.

Charlie Badolini dădu din mână:

— O.K. Dar spune-mi încă ceva. Bun, această chinezoaică, aţi trimis-o la asociaţii ei de la sindicat contra unei promisiuni de indulgenţă. Atunci întrebarea: de ce? Fiindcă oricum, aşa-zisul control de la Fisc avea să provoace reunirea asociaţilor? Şi că descoperisem adresa?

Boris Corentin îşi aprinse calm o ţigară.

— Scuzaţi-mă, sefu', dar aţi auzit vorbindu-se de pocher?

Charlie Badolini se înverzi.

— Vă bateţi joc de mine?

— Ba nu, sefu', simplu, am vrut să îi dau o şansă chinezoaicei.

Şeful Brigăzii Mondene se agăţă de balustradă.

— Nu m-am prins, recunoscu el.

Corentin îi întinse pachetul lui de ţigări.

— Ba da, sefu', a vrut să mă omoare, ca şi pe Brichot şi pe Jenny.

Bun, am arestat-o. A fost prinsă. Prea uşor. Am vrut să îi ofer o şansă.

Râse.

— Din plăcere. Înţelegeţi? Ea ar fi putut fugi, fără să rişte nimic. Ştiam totul, locul, ziua şi ora micii petreceri.

Încruntă din sprâncene, serios.

— Ea nu a fugit. S-a dus acolo. Ştia. Nu m-a trădat. Şi s-a omorât singură. Nebună, ca judecătorul…

Privi la fumul ţigării.

— Ciudat personaj, nu?

Se ridică:

— Sefu', făcu el, permiteţi-mi să mă scuz, am o întâlnire urgentă.

Charlie Badolini îl privi. Cu un fel de tandreţe.

— Hai, Boris, făcu el. O meritaţi oricum.

*

* *

Yannick oftă:

— Ajută-mă, valiza ta este prea plină, nu reuşesc să o închid singură.

În aceeaşi dimineaţă, ea venise. Furioasă. Boris îi spusese, plecând din Audierne: „Nu am mai mult de opt ore".

După zece, ea se săturase să aştepte şi luase trenul.

El o ajută, lipindu-se expres de fundul ei.

Tocmai se pregăteau când o formă feminină apăru în cadrul uşii garsonierei din strada Turbigo.

Jenny, îmbrăcată cu un impecabil pantalon de vinii impermeabil, tricou imaculat sub vizonul bej deschis. Cu o şuviţă pe frunte, buzele rujate cu un roşu aprins.

— Oh, scuze, Boris, murmură ea privind la Yannick de sus în jos.

Ea se dădu mai în spate:

— Voiam să îţi spun ceva, reluă ea cu o voce stăpânită, m-am reînscris la facultate.

El ezită:

— Ei bine… spuse el sincer, bravo.

Ea zâmbi cu dificultate.

— Mulţumesc, zise ea.

Se dădu în spate şi coborî scările.

— Ce era asta? se răsti Yannick lipindu-se de el.

El strânse valiza.

— Nu era nimic, zise el cu o voce surdă, doar o fată. O să îţi povestesc.

Porni spre uşă.

— Hai, vino, spuse el cu o voce falsă, o să întârziem. Trenul nu aşteaptă.

Pe scări, ea se atinse special de coapsa lui.

— Cum de nu mă pot abţine să pun întrebări idioate! murmură ea.

*

* *

Yannick puse ziarul lângă ceaşca de cafea.

— Incredibil, făcu ea, citind articolul. Explicaţia: scăpări de gaze. Şi elogierea judecătorului…

El râse:

— Sunt veşti pe care ziarele le minimalizează, zise el, altfel, ar putea da idei miilor de nebuni, şi nebune, care sunt peste tot prin Franţa.

Ea bătu cu degetul în ziar.

— Totuşi, nu este banal. Un hotel particular care explodează la Neuilly. Nitroglicerină. Şi trece neobservat, sau aproape.

Boris Corentin gustă din îngheţata cu vanilie.

— Nu mă face să repet, ţi-am spus: ziarele sunt de acord cu poliţia să acopere anumite informaţii nepotrivite pentru moralul public.

Ea se agită pe scaun.

— Bun, oftă ea, tot ceea ce ştiu clar este că am ratat trenul spre Bretagne.

El întinse piciorul pe sub masă.

— Yannick, făcu el cu o voce schimbată, are vreo importanţă? Sunt hoteluri excelente în apropierea gărilor.

Ea îi întinse buzele pe deasupra mesei.

— Dacă spui tu, făcu ea cu o voce răguşită, aşa este.

Sfârşit

Redactor: Maria Carp
Tehnoredactare computerizată: Mariana Radu